BALIK ÇOCUK

Dünya Edebiyatı / Roman

LUCÍA PUENZO

DK

BALIK ÇOCUK

Orijinal adı: El niño pez
© Lucía Puenzo, 2004
By arrangement with Literarische Agentur Mertin Inh. Nicole Witt e. K., Frankfurt am Main, Germany
Yazan: Lucía Puenzo
İspanyolca aslından çeviren: Seda Ersavcı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
1. baskı / Mayıs 2012 / ISBN 978-605-09-0627-1
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer
Baskı: Görsel Dizayn Ofset Matbaacılık Tic. Ltd. Şti.
Atatürk Bulvarı Deposite Alışveriş Merkezi A5 Blok
4. Kat No: 405 İkitelli OSB - Başakşehir / İSTANBUL
Tel: (212) 671 91 00
Sertifika no: 16269

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Balık Çocuk

Lucía Puenzo

Çeviren: Seda Ersavcı

DK DOĞAN KİTAP

Bir korkagı masum bir insanı öldürmeye iten bu güçlü dürtü nedir?

R. Akutagava

1

Daha kötü olabilirdi, inanın bana. Karar vermeleri bir gün sürdü. Prodan.[1] Saumerio.[2] Violeta.[3] Dünyaya Violeta adıyla çıkmayı düşlüyor ve her köşeye işiyordum. Bakalım anlatabilecek miyim: Siyah, maço ve kötüyüm. Her ne kadar beni şimdi böyle, kanı çekilmiş ve kaskatı olmuş bir ceset gibi görseniz de... Bir kazaydı, herkesin başına gelebilirdi. Ve söyledikleri doğru değil; ben aptal değil, meraklıyım. Yaprakların altında hareket eden bir şey görünce... onu ısırıyorum. Affedersiniz, konuyu dağıtıyorum, farkındayım... Lala beni böyle okşadığında kolay olmuyor. Ve bir köpeğin ereksiyon halinde can vermesi pek de hoş olmaz.

Fakat beni okşamasından çok, gözyaşları heyecanlandırıyor. Çünkü Lala hiçbir zaman ağlamaz. Ne Guayi onu terk ettiğinde ağladı ne de Brontë öldüğünde. Beni kafeste gördüğü gün çenesi hafifçe titredi. Gözlerini alamadı. Her ne kadar veterinerdeki ahmak, yandakinin daha güzel bir burnu olduğunu söylese de o beni istedi. Eve varıncaya dek durmaksızın benimle konuştu. (Bana her zaman bir erişkinmişim gibi davrandı.) Ve o gün anlaşmamızı yaptık: Ben annesi Sasha için bir hediyeydim ama onundum. Anladığımı göster-

---

1. Satılmış. (ç.n.)

2. Kokulu duman. (ç.n.)

3. Menekşe. Aynı zamanda utangaç anlamına da gelir. (ç.n.)

mek için azıcık işedim. Anladı.

Eve geldiğimizde Sasha beni Lala'nın kollarından çekip aldı.

"Saumerio!" diye bağırdı.

Havadayken yeni evime bir goz attım. Ağzımı açtım ve ilk kez havladım – gülünç olduğunu kabul ediyorum: Hayat iyiye gitmeye başlıyordu. İlk gördüğüm şey Paraguaylı ergen hizmetçiydi. Guayi –biz bizeyken ona böyle sesleniyorum– Lala'yla sabaha karşı izlediğimiz tum porno film yıldızlarından daha şehvet uyandırıcıdır. Bir tütsü çubuğuyla evi arındırıyordu.

"Ona merhaba deyin!" diye bağırdı Sahsa.

Guayi çürüksüz beyaz dişleriyle gülümsedi. Pep koltuğun üzerinden başını uzattı.

"Adını Saumerio koyarsan boktan bir köpek olacaktır. Adı Prodan olsun."

Ve Che'nin *Günlük*'ünün bir kopyasının ardında kayboldu. Kısacık adıyla Pep, dünyayı değiştirmek istiyor. Arkadaşları onu böyle çağırıyor, çünkü bedenine bir uyuşturucu girmeden neredeyse tek bir gün bile geçirmiyor. En son Brontë'yi gördüm. Gazeteyi indirdi ve ağzındaki kürdanı çıkarıp "Adını Violeta koy ve ona sıçramayı öğret" dedi.

Bu şişman adam çok farklı. Dudaklarından dökülen bu cümleden sonra fazla bir açıklama yapmama gerek yok. Önemli biri, kitaplar yayımlıyor ve onunla röportaj yapmaya geliyorlar. Ama aile içindeyken yalnızca kötü şakalar yapıyor. Halbuki dışarıda saygın biri olarak görülüyor. Yeteneksizin teki... Bana sopa fırlatırken bile aralarında en işe yaramazı o.

"Ona bir ekmek parçası goster, nasıl sıçradığını göreceksin. Yapmayı bildikleri tek şey bu" dedi Brontë, Guayi'ye yan yan bakarak.

Lala şişmana küçümseyerek baktı. Onu anlamıyordu. Lala'yı birden fazla gece onun kitaplarını okurken gördüm.

Cümlelerin altlarını çiziyor, özetler çıkarıyor, sorular hazırlıyordu. Röportajlarını dinleyebilmek için çalışma odasının kapalı kapısının ardında duruyordu. Yalnızca tek bir kez kapıya vurma cesaretini gösterdi. Onunla beraber içeri girip şişmana dişlerimi gösterdim.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

Lala son kitabının savını anlamadığını söyledi: Gerçekten ülkemizin çıkış yolu olmadığına mı inanıyordu? Bronte ellerini klavyeden kaldırdı.

"Yazdığım hiçbir şeye inanma. Hepsi yalan."

Sigarayı çalışma masasında söndürüp yazmaya devam etti.

Lala geceyi yatağında yüzükoyun yatıp yastığını ısırarak geçirdi. Kendini boğmaya çalışıyordu. Elimden geleni yaptım; ayaklarını yaladım. Kendisini yalnız hissetmemesi için bunu saatler boyunca sürdürdüm. Uyuduğunda şişmanın kitaplarının sayfalarını yırttım. Salyalı kalıntıları çalışma odasının kapısında bıraktım. Lala gün aydınlandığında uyandı ve beni, son sayfaları da mideye indirirken bulduğunda azarlamadı. Banyoya gidip kâğıt parçalarını biraz suyla akıtmak için klozetin kapağını kaldırdı.

Ama bu çok daha sonra oldu.

Etrafa göz attığım gün Sasha yüzünü bana yaklaştırıp burnunu benimkine sürttü. Ne zaman Sasha'yı düşünsem onu bu şekilde; deforme olmuş bir yüz ve şaşı gözlerle bana "Peki ya siz, adınızın ne olmasını istersiniz?" diye sorarken hatırlıyorum.

"Kusmuk" diye düşündüm, ağzımı açmadan önce.

Dolayısıyla, anlayacağınız üzere Sasha'yla da iyi bir başlangıç yapmadım. Ben yere düştüm, o ipek sabahlığını yıkamaya koştu ve akşama kadar elini bir daha bana sürmedi.

Yemek saatinde yeniden belirdiğinde "Serafim"[4] dedi.

---

4. Yahudi ve Hıristiyanlık geleneklerine göre en üst düzeydeki meleklerden biridir. (ç.n.)

Herkes televizyona bakarak onayladı. Guayi başıma hafifçe vuran tek kişi oldu.

"Otorere ombogue..." dedi.

Ve püre servisi yapmaya devam etti. Kimsenin anlamadığı şeyler söylemeyi seviyordu. "Daha kötüsü olabilirdi" gibi. Hâlâ gözlerimi kapadığımda ailece yediğimiz ilk akşam yemeğini görüyorum. Ne bakıştılar ne de konuştular. Yalnızca Guayi ile Lala bakışıyordu. Hafifçe birbirlerini okşuyorlardı. Birbirlerine dokunmaktan bir an bile vazgeçmiyorlardı. Orada olanları bilseydiniz... Herkese göre Brontë'ler, San Isidro'daki herhangi aileden biriydi. Lala ile Pep özel bir İskoç okuluna gidiyordu. Eve beşte dönüyor ve akşam yemeğine kadar odalarına kapanıyorlardı. Sasha ezoterizme merak salmış ve ekonomiyi bırakmıştı. Tunikler giyiyor, ağaçları Bach çiçek terapisiyle iyileştiriyordu ve kendini benim Animal Planet'i sevdiğime inandırmıştı. Şişman, çalışma odasından yalnızca röportajlar için çıkıyordu. Brontë sadece o gecelerde, kameraya baktığında bizi görüyor ve bizimle konuşuyor gibiydi.

Pazar günleri beni bisiklet yolunda dolaşmaya çıkarıyordu. Sosyalleşmem, frijit ama soylu dişilerle karşılaşmam için planlar yapıyor ve ne zaman ondan uzaklaşsam kıçıma tekme atma fırsatını kaçırmıyordu. Geri döndüğümüzde Sasha'ya hep aynı şeyi söylüyordu: Benimle bir tur atıyor ve canlanıyordu. Daha sonra kıçıma bir şaplak atıyor ve çalışmak üzere odasına kapanıyordu.

Ve evet, günler boktandı. Bu nedenle, hazırlanmak için gündüzleri uyuyarak geçiriyordum. Çünkü Brontë'lerin evinde geceler birer festivaldi. Gece yarısı Pep beni arabasına bindiriyordu. San Isidro'nun en pis barının köşesinde frene basıyor ve geceyi orada marihuana satarak geçiriyordu. Hepsine aynı şeyi söylüyordu: Mal, doğrudan Hollanda'dan ithal edilmiş Super Skunk idi... Evinin çatısındaki bahçede yetiş-

tiriyordu... Bu doğruydu, ama bahçede yetişen otu Pep ve arkadaşları içiyordu. Sattığını ise Tren de la Costa hattının arkasında kalan Çin Mahallesi'nden alıyordu.

Beni oraya da götürüyordu. Ve aldığı her şeyi ilk önce benim üzerimde deniyordu. Bana eroin enjekte ediyor, dişetlerime kokain sürüyor, hapların etkili olup olmadığını anlamak için bana denetiyordu... Günümüzde aldığın maldan emin olmanın önemli olduğunu, çünkü her türlü zırvalığı sattıklarını söylüyordu. Ve bu konuda yanılmıyordu: Bir gece bir cigaralık kaskatı kesilmeme neden oldu. Havlayamadım bile. Pep beni gardıroba sakladı ve ertesi sabah Sasha odaya girip, beni görüp görmediğini sorduğunda ona Guayi'nin sokak kapısını açık bırakmış olduğunu söyledi... Bir gece önce de kapıyı kendisi kapamıştı.

Sasha, Sai Baba'yı unutarak Guayi'nin tüm eşyalarını sokağa attı. Lala'nınkilere karışan bağırtılarını dinliyordum. Uyanıktım ve nefes almaya çalışıyordum. Lala nefretle çarpılmış bir yüz ifadesiyle odaya daldı. Pep'i yatağa uzanmış, o akşam için Gizli Hedef oyun tahtasını hazırlarken buldu (Pep dünyayı, daha doğrusu Gizli Hedef dünyasını değiştirmek istiyordu; diğeri umurunda değildi). Önce oyun tahtasına bir tekme attı ve ardından tekrar tekrar oğlana vurdu... Ona vuruyor, bir yandan da Guayi kapı dışarı edilmeden doğruyu söylemesi için bağırıyordu. Pep onu saçından tutup yere devirdi ve dört tokat attı. İki sağa, iki sola... Ve beşinci tokat patlamak üzereyken tüm gücümü toplayıp havlamak üzere ağzımı açtım... İnledim... Lala kardeşini itti ve beni kucaklayarak gardıroptan çıkardı. Odadan ayrılmadan önce Pep'in çenesine son bir tekme savurdu. Midem yıkanıp da veterinerden döndükten sonra Lala odasına (cezalı olarak), Pep ise kendisininkine (arkadaşlarıyla Gizli Hedef oynayarak) kapandı. Ve kimse konuyu tekrar açmadı.

Şimdi yeniden geceye dönelim. Gece saat tam ikide Gua-

yi yarı karanlıkta evin içinden geçerek güvenlik görevlisi Guida'ya kapıyı açardı. Onları odada, yatağın altında beklerdim. Ve Guida kapıyı kapatıp ışığı söndürünceye dek oradan çıkmazdım.

"Eche ruve cheve larey potava. Coete dia otoca ndeve..." derdi Guayi onu soyarken.

"Siempre otoca cheve. Otoca ndeve" diye cevaplardı Guida.

Guarani dilindeki fısıltılarla dolu bu karanlık ne kadar tuhaftı! Guayi ondan hep aynı şeyi istiyordu: Kendisine Bayan Lala demesini... Ve bunu defalarca söylemesi için onu zorluyordu. Guayi içlerindeki en güçlü kişi gibi gözüküyordu ama ağlayan tek kişi de oydu. Sasha ile Brontë'yi birbirlerine bağırırken duyduğunda ağlıyordu. Pep arkadaşlarının önünde kıçına el attığında. Yalvardığı halde Lala kapıyı ona açmadığında. Bazen herhangi bir cümlenin ortasında, hiçbir neden olmaksızın ve çoğunlukla Lala'nın odasındaki akvaryumun karşısında ağlıyordu. Bir tek bu yüzden tartışıyorlardı: Lala ne zaman bir poşetin içinde yeni bir balık getirse Guayi öfkeleniyor, hele onu hipnotize olmuş bir şekilde balıklarına bakarken bulduğunda küplere biniyordu. Onları neden aldığını soruyordu:

"Bakmak için."

Ve işte o zaman bağırış çağırış başlıyordu. Guayi'ye göre bu, onları oraya tıkmak için yeterli bir sebep değildi. Akvaryum balıkların evleri değil, mezarlarıydı. Uykusunda Guarani dilinde konuşuyordu. Bazı geceler benim odasına girmeme izin veriyordu ve camdan süzülen ayın altında sarılarak uyuyorduk. *"Ochaju chasy"* (ay banyosu) diyordu buna Guayi.

Guida'yı son kez Lala'nın doğum günü gecesinde gördüm. Her sene olduğu gibi, Lala yine doğum gününü kutlamak istemedi (arkadaşı yoktu). Mumları üfleyip bir dilim pastayla odasına kapandı. Guayi'nin yanına gitmek için ortalığın sakinleşmesini bekledi. Onu sevdiğini söyleyecekti. Ve bunu

herkesin öğrenmesine aldırmadığını. Ama kapıyı çalmadan önce, Guida'nın, Guayi'nin iniltilerine karışmış sesini duydu. Aynı sözcükleri tekrarlayıp duruyordu: "Bayan Lala..." Kapının öteki tarafından onun kokusunu aldım. Ve Guayi yataktan kalkıp kapıyı açıncaya dek havladım. Ve yarı karanlıkta karşısında Lala'yı gören Guayi olduğu yerde kalakaldı.

"Ona gitmesini söyle" dedi Lala. "Hemen gitmesini söyle."

Guayi odaya girdi ve bir dakika sonra Guida'yla dışarı çıktı; her ikisinin de üzerlerinde üniformaları vardı. Guida "Bayan..." diyecek oldu ama Lala lafı ağzına tıkıp ona bakmadan yürüdü.

Guayi yanına oturduğu zaman Lala "Onu seviyor musun?" diye sordu.

"Hayır..."

"Onu bir daha görmeyeceksin. Ne onu ne de başkasını" dedi Lala ve kızı okşamak üzere elini kaldırdı ama eli havadayken bir şeyden korkmuş gibi elini indirerek beni okşadı. "Benim sevgilim olmanı istiyorum."

"Guarani dilinde söyle."

"Nasıl söyleneceğini bilmiyorum."

"*Roaychi. Roypota che chycara.*"

"Ro ai chi..."

"Hayır. *Ro jai ju...roy potá ye yicara...*" dedi Guayi; sanki şarkı söylüyor gibiydi.

Guayi bir öpücükle gülerek ağzını kapatıncaya dek Lala bu sözcükleri birkaç kez söylemek zorunda kaldı. Gün ağarıncaya dek orada, mutfak zemininde öpüştüler. Guayi bir daha Guida'ya kapıyı açmadı. Açamazdı da: Guida bir hafta sonra bir komşuya saldıran çocukları durdurmaya çalışırken öldü. Çocuklardan birinin, karnına ateş ettiği söyleniyor. Ve Guida'nın öteki dünyaya gitmeden önce onu alaşağı ettiği. Onu öldüren çocuğu tanıyordum. Onu birkaç hafta önce nehirde Lala'yla görmüştüm. Unutmadığım bir şey varsa o da

bana sopa fırlatan insanlardır. Ve bu çocuk Lala'yla konuşurken tam bir saat boyunca bana sopa fırlatmıştı. Eve dönmeden önce Lala ona Sasha'ya ait bir çift zincir hediye etmişti, oğlansa bana sopayı.

Ama Guida kimin umurunda... Önemli olan, o geceden sonra neler olduğu. Okşanan tenler, son öpücüğün anısıyla titreyen dudaklar, sırlarla dolu gözler... Pep, Brontë ve arkadaşları –her ikisinin de arkadaşları– gözlerini onlardan alamıyordu. Ve ben oturma odasının yastıklarıyla uğraşıyordum. Isırıyor, üstlerine çıkıyordum, iki kere, üç kere. Ama bir işe yaramıyordu, bir şeyler dönüyor ve hepimizin aklını karıştırıyordu. Brontë de aynı dertten mustaripti; eskiden eşinin bir fotoğrafıyla mastürbasyon yapardı, artık hayal gücü bunun için bile çalışmıyordu. Şimdi odasının penceresinden Guayi'nin avluyu yıkamasına, yerleri cilalamasına bakıyordu. Ve Lala okuldan dönmeden önce yarım saat güneşlenmek için saçlarını açıp yeni biçilmiş çimlerin üzerine yalınayak uzanmasına.

Sasha'nın ortalıkta olmadığı günlerde Lala okul formasını kapıda çıkarıyor ve kendini havuza atıyordu. Ben kuyruğumu sallayıp havlayarak etrafta koşturuyordum. Guayi merdivende onu havluyla bekliyordu. Daha sonra Lala o gün öğrendiği şeyleri ona anlatırken beraber süt içiyorlardı. Guayi onun anlattıklarını anlıyor gibi yapıyor ama aslında umursamıyordu. Tek arzusu Lala'nın Guarani dilinde konuşmayı öğrenmesiydi. Beraber Paraguay'a gidip orada yaşama hayalleri kuruyorlardı. Başkentte değil, Ypacaraí'de.

Şafak vaktinde birlikte yıkanırlarken, Lala sırtını Guayi'nin göğüslerine yaslıyor ve onun Ypacaraí'deki mavi gölü anlatışını dinliyordu. Büyükbabası balık tutarken kanosunun çevresinde nasıl saatlerce yüzdüğünü, zenginlerin evlerine baktığını. Derileri buruşuncaya dek suyun içinde kalıp planlar yapıyorlardı. Gölün kıyısında bir toprak parçası satın ala-

caklardı. Ve Guayi evi düşlediği gibi tasarlayacaktı. Uyumadan önce, bir mayonez kavanozunun içinde sakladıkları parayı sayıyorlardı. Brontë'nin ceplerinde ve Sasha'nın cüzdanında buldukları tüm bozuk para kavanoza gidiyordu.

Sasha Paraguaylıya bir süredir tahammül edemiyordu ama Brontë onun yerine bir başkasını işe almalarını yasaklamıştı. Sasha fazla ısrar etmedi, onun kafası da planlarla doluydu: Bir hafta içinde Pennsylvania'da bir başka Bach çiçek terapisi konferansına gidecekti (aslında sevgilisiyle Hindistan'a doğru yola çıkacaktı).

Guayi artık izin günlerini kullanmıyordu. Pazar günleri evde kalıyor ama Lala'nın giysilerini giyiyordu. Son aylarda ayrılmaz olmuşlardı. Lala günden güne okula daha az gidiyor ve Guayi evi daha az temizliyordu. Hatta biri beyaz, diğeri siyah olsa da, gittikçe birbirlerine benziyorlardı.

Üzerlerinde ufacık bikinileriyle bahçede hortumla oynayan, sırılsıklam olmuş ikiliye bakan Sasha "Bu normal değil..." dedi Brontë'ye. "Bir şey yapmak lazım."

Onu çalışma odasının penceresinden ikisini gözlerken bulmuş ve azgınlığını kaygıyla karıştırmıştı.

"Nihayet bir arkadaş bulmuşken onu rahat bırak..." dedi Brontë fermuarını çekerken.

"İmkânsız... Hizmetçiyle arkadaş olamaz..."

Lala bakışlarını kaldırdı ve onları görünce gülümsedi. Âşık olduğundan beri onları seviyordu.

"Serafim, haydi banyoya!" diye bana seslendi.

Koştum, sendeledim ve merdivenlerden yuvarlandım. Guayi beni aramak üzere kapıyı açtığı sırada ben de kapıya varmıştım. Bir kaçma numarası yaptım (karşı çıkmadan banyo yapmaya razı gelseydim şüphelenirlerdi) ama artık beni okşayan ellerin bedenimi dirilttiğini hissediyordum. Tırnaklarımı çimlere geçirerek beni sürüklemelerine izin verdim. Guayi kuyruğumu, Lala ise başımı bacaklarının arasına aldı.

"Gittiğimiz zaman onu ne yapacağız?" diye sordu Guayi.

"Beraberimizde götüreceğiz" dedi Lala hiç tereddütsüz.

Ağladım.

Ve sebebi gözlerime kaçan sabun değildi. Dişlerimi göstererek ve popomu oynatarak ağladım (duygulanınca böyle oluyor).

"Zavallı. Azdı" dedi Lala duygulanmış bir şekilde.

Zavallı?

"Komşunun köpeği çiftleşme döneminde."

Başka tek laf etmeden koşa koşa giyinmeye ve tasmamı bulmaya gittiler. On beş dakika sonra Guayi yandaki evin bahçe kapısını açtı. Lala bir et parçasıyla Cleo'yu çağırdı. Bizi bir yere götürüp dişiyi bir ağaca bağladılar.

"Senindir" dedi Lala.

Dişi tam bir rezaletti. Onlar beni izlerken bir şey yapamayacağımı anlatmak amacıyla dişlerimi gösterdim. Ve Lala her zamanki gibi beni anladı: Guayi'yi kolundan tuttu ve bir şekerciboyası ağacının öteki tarafında gözden kayboldular.

Yapmam gerekeni yaptım. Ama zor oldu; Cleo'nun bir yastıktan bile daha az derinliği vardı. Eve dönüş yolunda başı önde ve mutsuzdu (kıçı acıyordu, artık bakire değildi ve bana baktığı zaman, yavrularının fazlasıyla çirkin olacağını öngörüyordu). Lala ile Guayi el ele tutuşmuş, bizim önümüzde yürüyorlardı. Bu şekilde dağları aşabilirlerdi. Aramızda bir sorun olmadığını göstermek için Cleo'ya burnumla vurdum. Onun suçu değildi; dünyadaki hiçbir dişi köpek bu kızlarla kıyaslanamazdı.

Lala da bunu o şafak vaktinde anladı. Guayi kapıyı çaldığında, bir yerlerden bulduğu son porno filmi izliyorduk. Guayi'nin bir elinde Pep'in kamerası, ötekinde ise çöp torbası vardı.

"Dans etmemi ister misin?" diye sordu.

Cevap beklemeksizin kapıyı kapadı, kamerayı Lala'ya verdi ve panjurları açıp ay ışığının içeri girmesine izin verdi.

Daha sonra soyunmaya ve Guarani dilinde şarkı söylemeye başladı. Lala duvara yaslanmak zorunda kaldı, çünkü titriyordu. Ve ben hepimizi yönetenin Guayi olduğunu o zaman anladım. Brontë'leri ve dünyayı. Dışarıda yağmur yağıyorsa bunun nedeni içeride Guayi'nin ağlamasıydı. Ama şimdi çıplak dans ederken gülüyordu. Eşyalar havada süzülmeye başlasaydı şaşırmazdım. Guayi'nin özelliği buydu: Bizlerden biri olmayı bıraktığı anlar vardı. Bizlerden biri de değildi zaten; arada bir şeydi.

Lala her şeyi soluksuz kaydetti. Sonra Guayi video kasetleri aldı ve onayını bekleyerek Lala'ya baktı. Unutmadığım bir şey varsa o da bir elinde üniforması, diğerinde –dolu– çöp torbasıyla odadan çıplak bir halde çıkan Guayi'ye bakan Lala'nın gözleridir. Guayi onu sevdiği sürece her şey anlamlıydı (o gece Lala yaşlanmayı bıraktı). Bu sahnenin beni duygulandırdığını itiraf ediyorum ama aşk başka, şartlanmışlıklarımız başkadır. Torbayı sürükleyerek çöpe atan Guayi'yi izledim; video kasetleri kurtarmak için çöp tenekesini deşmem gerekti. Boğuk bir çığlık duyduğumda işte bunu yapıyor; en sevdiğim video kasetin üzerindeki yemek artıklarını yalıyordum. Ne olduğunu görmeden anladım; kokusunu mavi Ypacaraí'nin derinliklerinden bile alırdım. Bir eliyle ağzını kapatıyor, diğeriyle başını tutuyordu. Guayi'nin gözleri fal taşı gibi açılmış, gözakları iyice ortaya çıkmıştı. Brontë'nin açık mavi-beyaz pijaması, her sarsılışında biraz daha aşağı düşerek deri terlikleriyle buluştu. Bitirdiği zaman üzerine Sasha'nın baş harflerinin işlenmiş olduğu bir mendille alnını kuruladı ve kendisini saat 8'de uyandırmasını, Kanal A'dan röportaj yapmaya geleceklerini söyleyerek odadan çıktı.

Guayi'yi teselli etmek üzere orada kalamadım. Pep tasmamı takıp beni kapıya sürükledi. O gece sivil giysili bir polise marihuana sattı. Tüm anlaşma boyunca havlamama rağmen

beyinsiz Pep hiçbir şeyin farkına varmadı (sivil polis çorapsız mokasen giyiyordu). Ertesi gün onu aramaya geldiler, baskın yapıp çatıdaki bahçeyi buldular. Brontë manşetlere çıktı ve bir hafta içinde tüm kitapları best-seller oldu. Sasha yolculuk tarihini öne aldı, Mumbai havaalanından Brontë'yi aradı ve ona Pennsylvania'ya gitmediğini, bir Budist tapınağına doğru yol aldığını söyledi. Ve biz işte boyle yalnız kaldık.

2

Ev bir daha eskisi gibi olmadı. Öncelikle pisti. Guayi artık temizlik yapmıyordu. Çöpü çıkarmıyordu. Alışverişe gitmiyordu. Kendisini başka bir şey için istediklerini biliyordu. Sanki Brontë de fazla vakti kalmadığının bilincindeydi. Sasha'nın gidişiyle yeni bir depresyona girdi. Aslında bir kez daha mutsuz olması için kendisine bir neden verdiğinden dolayı karısına içten içe minnettardı. Lala babasını böyle hatırlıyordu: Yatağında kış uykusuna yatmış veya kendisini çalışma odasına kapamış biri; her iki durumda da onu rahatsız etmek yasaktı. Hepimiz yeni bir sonuçsuz intihar girişimi için hazırlıklıydık. Brontë ergenliğinden beri yöntemini başarısız bir şekilde kusursuzlaştırıyordu. Çocukları da dahil olmak üzere, ailesindeki herkes onu en az bir kez bilincini kaybetmiş halde bulmuştu. Hep ilaç alır ve hep çok geç olmadan kurtarılırdı. Daha etkili yöntemler denememesinin nedeni, aslında yalnızca intihar fikrinden hoşlanmasıydı.

Kış geldiği zaman bahçe artık bir çalılığa, havuz da göleto dönüşmüştü. Brontë kötüleşiyordu. Önceki depresyonlarında sadece yazdığı anlarda hayattan zevk alıyor gibi gözükürdü (o anlarda hiç olmadığı kadar bağlanırdı ölüme: Okurlarının, metinlerinin her birinde anahtar sözcükler, bilmeceler ve cevaplar araması kadar onu heyecanlandıran bir şey yoktu). Şimdi yazmaya çalışmıyordu bile; Guayi ile odasına kapanmak için kızının okula gitmesini bekliyordu. Guayi'nin

neden hiçbir şey söylemediğini Tanrı bilir... Belki de biriktirdikleri para henüz yeterli olmadığından... Ama az kalmıştı. Lala ona sahip olduklarıyla gitmeleri için yalvarıyordu fakat Guayi hep aynı cevabı veriyordu:

"Henüz değil."

Başka bir şey söylemiyordu. Ama gözlerinden okunuyordu: İki katlı, bahçeli ve havuzlu evini istiyordu. Lala, Sasha'nın giysilerini ve mücevherlerini satmaya başladı. Brontë'nin umursamadığını fark edince mobilyalarla devam etti. İki hafta içinde mayonez kavanozunu bir ayakkabı kutusuyla değiştirdiler. Artık ağzı kapanmaz olduğunda parayı saydılar.

"Artık gidebiliriz" dedi Guayi.

Lala ondan birkaç gün daha istedi; tablolara bir alıcı bulmuştu; bir köpek eğitmeni olan ve Lala'nın sahip olduğu tek arkadaştı bu kişi. Satın almaktan çok aracılık yapıyor ve kazancın yüzde yirmisi onun oluyordu. Brontë için on tablo fazla, on tablo eksik, fark etmezdi. Ama kızlar bu şekilde tüm gölü satın alacaklardı. Guayi, Lala'ya babasının dışarıdan çok içinde vakit geçirmesine daha fazla tahammül edemediğini söylemedi. Gerek yoktu. Her ne kadar inanmak istemese de Lala bir süredir şüpheleniyordu. Guayi'nin kokusu değişmişti.

Ertesi gün Lala erken döndü. Ev sessizdi. Onu kapıda karşıladım ve ilk defa merdivenleri arkasından çıktım. Tırnaklarını etine geçirerek avucunu açıp kapatıyordu. Ben kıçımı büzüyordum (korku bende böyle bir etki yapıyor). Brontë'nin odasının kapısını itti...

"Erken geldin" dedi Guayi dönüp ona bakmadan.

Diz çökmüş, halıyı temizliyordu. Lala cevap vermedi. Döndü ve çalışma masasında kitap okuyan Brontë'yi gördü. Yatağa oturdu, elini çarşafa sürdü ve bir Guayi'ye, bir Bronte'ye baktı. Brontë hiçbir zaman kitap okumazdı, çalışma odasının kapısı hiçbir zaman açık olmazdı. İşte o zaman elini hissetti. Daha doğrusu elinin dokunduğu şeyi: Yatak sıcaktı. Nemli.

Guayi'ye yanaşıp aynı elini bacaklarının arasına koydu. Guayi gözlerini kapadı; kıpırdamadı.

Lala, Pep'in odasına kapandı. Guayi kendininkine, Brontë ise çalışma odasına. O akşam yemek yemedim. Telefon saatlerce çaldı ama hiç kimse cevap vermedi. Lala yeti ketamin hapını ezmeden önce kabloyu kopardı. Daha sonra iki bardağa süt koydu. Birine şeker, diğerine ketamin attı. Birine şeker, diğerine ketamin.

Brontë odasına bir bardak sütle girenin kızı olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. Lala iki bardağı da çalışma masasının üzerine koyup babasının birini seçmesine izin verdi. İstemediği tek şey Brontë'yle aynı yerde yaşamaktı. Gitmek ya da kalmak fark etmezdi. İkisinin de aynı kapıya çıktığını biliyordu.

"Ben küçükken bunu her gece yapardık, hatırlıyor musun?"

"Hımm..." diye cevapladı Brontë, sütü bir dikişte içerken.

Lala da duygularını sütle beraber bir dikişte içti. Brontë onu üzmemek için hayatında bir kez de olsa yalan söylemeye çalışmıştı. Kusursuz finaldi. Adamın alnına bir öpücük kondurup çalışma odasının kapısını yavaşça kapadı. Uyanıp uyanmayacağını bilmeden yattı. Beni odadan dışarı çıkarıncaya kadar onu yalayıp ısırdım. Uyumasına izin veremezdim. Kapıyı kırmaya çalıştım, havladım, hatta beni içeri alması için miyavladım. Merdivenlerde bir aşağı bir yukarı koşturdum (neden bilmiyorum). Ve bu iniş çıkışlardan birinde, Brontë'nin, çalışma masasının arkasından sarkan bacaklarını gördüm. O zaman koşmayı bıraktım. O şafak vakti Lala odasından çıktığında bana tosladı. Ve o denli neşelendim ki havlamak yerine bağırdım:

"Lala!"

Ama o beni duymadı, çalışma odasının kapısını açtı. Gölgesine dönüşerek onu takip ettim. Korkuyordu ama şişman-

dan değil. Bronte'ye elini sürmedi bile. Ne de Guayi'nin bıraktığı mektuba (*"Oteve en Ypacaraí"* diyordu). Ne de (boş) ayakkabı kutusuna. Ve ağlamadı. Daha önce söylemiştim, öyle değil mi?

Ertesi gün öğleye kadar uyudu. Havuzda on tur yüzdü. Ve kapıyı kilitlemeden evden ayrıldık. Yanına aldığı tek şey kafesimdi. Bronte'nin Mercedes'ini terminalin kapısında, arabanın anahtarlarınıysa birkaç kartonun altında uyuyan yaşlı bir adamın yanına bıraktık.

Biletleri aldıktan sonra dişlerime bir iki damla ilaç sürerek "Paraguay'da görüşürüz" dedi.

Ve birden dünya karardı.

Gözlerimi açtığımda içi çiş dolu kafesimin içindeydim. Tek yol arkadaşım bir bacağı eksik Paraguaylı bir Pekin köpeğiydi. Gerçek adı Tereré olsa da kendisine Maradona dememi istedi. Yol boyu bana Ypacaraí'deki dişilerden bahsetti. Cins köpeklerle ilgisi olmayan, tamamen kırma, güzel ve hareketete hazır dişiler. Havlamalarını dinliyordum ama tek düşünebildiğim Guayi ve Lala'yla gölde yüzmekti. Bu görüntünün üzerinden, güzel bir fon müziğiyle jenerik yazıları geçebilirdi. Guarani dilinde bir müzik; duygusal ama dalgalı.

Lala, Asuncíon'da bir iki gazete alıp öğleyi onları okuyarak geçirdi. Aradığını sayfa sonundaki bir sütunda buldu: J. J. BRONTË ÖLDÜRÜLDÜ yazıyordu başlıkta felaket haberlerine özgü bir tipografiyle.

"Ypacaraí!" diye bağırdı sürücü, minibüsün camından.

Ypacaraí'ye minibüsün üstünde, tavuklar ve kokular arasında bir yolculuk yaptık. Vücudumun yarısı boşluktaydı ve dünya bitmek bilmiyordu. Lala, Guayi'nin sessiz bir çığlıkla açılmış gözleri ve ağzıyla, küvetteki suyun içinde durduğu fotoğraftan gözlerini ayıramıyordu. Fotoğrafı evirip çeviriyor, bir süre Guayi'ye, sonra arkasına yazdığı adrese bakıyordu.

Size yalan söylemeyeceğim; Ypacaraí, Paraguay'ın en gü-

zel bölgesi olabilir ama ilk izlenimim bok gibi olduğuydu. Bahçemi, koltuğumu, plastik kemiğimi özlüyordum... Her zaman siyahtım, şimdi bir de maço ve kötü olmuştum. Daha o günün sonunda aksayarak, toz ve ısırık içinde, göze batmadan dolanmaya başladım. Boynuma atlayıp kıçımı koklamayı bırakmaları için dövüşmek zorunda kaldım.

Guayi'nin evine güneş batarken vardık. Lala zili çalmak yerine oturup beklemeye başladı. Guayi evdeyse elbet dışarı çıkacaktı. Değilse bunu bilmemeyi tercih ediyordu. Akşamı kapıya bakarak geçirdi. Ama yağmur yağmaya başladığında, dışarı çıkan tek kişi iki bastonuyla toprak yolu geçmesi beş dakika, soluğunu düzene sokması yine bir beş dakika süren zavallı yaşlı Charo idi.

"*Mdaeico?*" dedi Lala'ya bakarak.

"Torununu görmeye geldim."

Ve Lala ona yanında taşıdığı fotoğrafı gösterdi.

3

O gece Lala, Guayi'nin on beş yaşında çalışmak üzere Buenos Aires'e gidinceye dek içinde büyüdüğü odada uyudu. Yatağın arkalığına Charo'nun torununa ait tek fotoğrafı yapıştırılmıştı: Yürümeyi öğrendiği gün göl kıyısında duran çıplak Guayi. Fotoğrafı Yanki bir turist çekmiş ve büyük bir hayırseverlik örneği olarak Texas'tan postayla yollamıştı.

Ben dışarıda uyuyordum, evin kuralları böyleydi. Aslında bunlar köyün kurallarıydı. Hava kararduğında toprak yollar hayvanlarla doluyordu. Köpekler, kediler, tavuklar. Bazıları tek başlarına, bazıları ikili üçlü gruplar halinde dolaşıyordu, sahipsiz, tasmasız, sanki her şey herkesinmiş gibi köşeleri koklaya koklaya. Kediler bile korku yayıyordu. İki saat ağlamamın ardından yaşlı adam bana bir battaniye attı. Tereré'yi gördüğümde işte bu battaniyeyle uğraşıyordum – battaniye havada uçuyor, ben onu yakalamak için iki adım arkasında koşturuyordum. Görüntü o kadar dokunaklıydı ki ikimizi de utançtan kurtarmak için kafamı başka tarafa çevirdim. Ama çok geçti: O benim güve delikleriyle dolu bir battaniye uğruna yuvarlandığımı görmüş; bense onun kenetlenmiş iki köpeğin arkasından sıçradığını görmüştüm.

"Gel Serafo. Böyle yapmayalım" dedi ve ileri doğru yürüdü.

Dönemecin sonunda göl belirdiği zaman Tereré göle koştu, üç ayağıyla sıçradı ve top gibi suya atladı.

"Haydi, gelsene pısırık... Ne bekliyorsun?"

Her şeyi bekliyordum: Dişinin bana doğru yüzdüğünü gördüm. Kıyıda kalçalarını sallayarak silkelendi. Gözlerini açtı; öldüğümü sandım.

"Ofidia..." dedi Tereré. "Canını seven kaçsın" diyemeden koşmaya başlamıştı bile.

Dişlerini boynumda hissedinceye dek bir meleğin bana böylesine zarar verebileceği aklıma bile gelmezdi. Yanılmışım. Beni öyle ısırdı ki, ertesi gün aksayarak Charo'nun evine döndüğümde anemik bir köpektim. Ofidia, Ypacaraí'de efsaneydi. Bir engerek tarafından sokulmuş ve ölmemişti. Köpekler arasında, Paraguay'ın en popüler aktörüne ait bu dişinin ölümsüz olduğuna dair bir söylenti dolanıyordu. Yazlıkta kalıyordu ve hobisi, bölgesine giren köpekleri parçalamaktı. Lala beni gördüğü zaman bir süpermarket arabasını itiyordu. Biriktirdiği son parayla bir televizyon, bir de video oynatıcı almıştı. Beni odaya sakladı ve geceyi Guayi'nin videosunu tekrar tekrar izleyerek geçirdik, Lala bir yandan da yaralarıma pansuman yapıyordu. Bir ara yaşlı adam odaya girip bir köşede durdu (Charo hiçbir zaman uyumuyordu, gürültü yapmıyordu, kokusu yoktu).

"*Eipota anive rejaharo haengu doumo aveima. Oyetota chupeteta ochua chuhuate.*"

Lala televizyonu kapadı, ışığı yaktı ve Charo'ya tek kelime anlamadığını söyledi.

"Köpeği dışarı çıkar" diye tekrarladı yaşlı adam.

Ama aslında bunu söylememişti. Onu beklemekten vazgeçmesiydi söylediği: Guayi'yi sınırda tutuklamışlardı. Anlaması gerekmiyordu. Lala, Guayi'nin gelmesinin vakit alacağını biliyordu. Vakit almayan paketin gelmesi oldu. Odaya kapanan Lala, Guayi'nin çöpe atmış olduğu porno filmlerin kutularını açıyordu. Kutuların içinden video kasetler yerine biriktirdikleri paralar çıkmış ve yatağa saçılmıştı. Parayı kutulara geri koydu ve bir daha elini sürmedi. Hiç kimse-

ye, yaşlı adama bile göstermedi. Göle de gitmedi. Geceleri göle uzaktan, evin çatısından bakarak geçiriyor, gündüzleri ise terminaldeki bir bankta oturup gelen minibüsleri bekliyordu.

İşte o sırada, Ofidia sayesinde bir engereğin kafasını ısırdım ve Lala yeniden hayata döndü. Ofidia sayesinde diyorum, çünkü hobilerinden biri de engerekleri parçalamaktı. Ağzında öldürdüğü bir çift engerekle kendisini gözleyen (her zaman çalıların arasına gizlenip hayranlıkla onu izlerdik) köpeklerin önünde dolanmak hayatta en sevdiği şeydi. Dün, (kendimle) bir aşk oyunu sırasında, çalıların arasından çıkıp Ofidia'dan kaçan bir engereğin kafasını ısırdım.

"*Mvaerotopa jeurere...*" dedi tek kelime İspanyolca konuşmayan Ofidia.

Tereré beni Charo'nun mekânına kadar sürükledi. Ağlamaya ve bana küfretmeye bir an bile ara vermedi. Eve vardığım zaman vücudum kasılmaya başlamış ve ciğerimde ödem oluşmuştu. Son gördüğüm şey kadın kılığına girmiş Charo'ydu. Ve sedyede uyandığımda ilk gördüğüm smokinle banyodan çıkan veterinerdi. Ölümün böyle bir şey olduğunu zannettim: Hiçbir tünelin olmadığı, yok oluştan önce çakan bir delilik kıvılcımı. Ama hayır, yaşlı adam gençliğini hatırlamaktan zevk alıyor, veterinerse geceleri krupiye olarak çalışıyordu. Kumarhaneye gitmeden önce serumumu kontrol edip Lala'ya benimle vedalaşmasını söyledi: Hayatta kalmamın bir yolu yoktu.

Yalnız kaldığımızda Lala ona bakmam için başımı tutarak "Hiçbir yere gitmeyeceksin, beni duyuyor musun?" dedi.

Ve yaşarsem neler yapacağımızı anlatmaya başladı. Veteriner saat başı aradı. Hep aynı soruyu soruyordu:

"Öldü mü?"

Ve Lala aynı cevabı veriyordu:

"Hayır, hâlâ burada."

Sabah saat beşte Lala hâlâ nefes aldığımı söylediğin-

de, ona inanmayan iki oyuncuyla koşarak geldi kumarhaneden. Beni gördükleri zaman bahisler başladı. Doğrusunu söylemek gerekirse hepsi sabahı çıkaramayacağıma dair bahse girdiler ve kararlı Lala yaşayacağımı iddia ederek Guayi'yle biriktirdiği tüm parayı ortaya sürdü. Ne dediğini duyduğum zaman pes etmek üzere olduğumu itiraf ediyorum. Daha doğrusu, ifade şeklini duyduğum zaman. Önceki gibiydi. Pep'in çenesine tekme savurduğu zamanki gibi. Yeniden bir şeylere inanmaya başlamıştı...

"Bana inanıyor."

Bütün gece tekrarladım:

"Bana inanıyor!"

Sabah yedide veterinerin kapısı komşular ve köpeklerle dolup taşıyordu. Ve ben ciğerlerimde hava hissetmeye başlamıştım. Lala'nın yeniden hayata döndüğünü söylüyorum, çünkü beni süpermarket arabasında iterek dışarı çıkan kız, kendisini aylar boyunca Guayi'nin odasına kapatan kızla aynı değildi. Zafer işareti olarak kalçasını sallıyordu. Ve Terere önde, bize göl yolunu gösteriyordu.

"Ne o kadar büyük, ne de o kadar mavi. Ama fena sayılmaz" dedi Lala.

Şimdi göl kıyısında oturmuş, günün ağarmasını izliyor. Az önce ayaklarını suya soktu. Ofidia sessizce yanımda yatıyor. Tereré çalıların içinden beni izleyen birkaç köpeği kovalıyor.

4

Lala o gün içini kemiren kaygıyı Guayi'yle hayalini kurduğu, pencereleri göle bakan eve başlamak üzere kullanmaya karar verdi. Yaşlı adam paranın kaynağını sormadı. Bir arazi, üç işçi ve tasarım yapmaya heveslenen mimar kılıklı bir usta seçmesine yardımcı oldu. Köyde açlık hâkimdi ve insanlar işe ihtiyaç duyuyordu. Beş gün içerisinde, çimento döküldüğünde ardımızda bıraktıklarımızı unutmaya başlamıştık bile: Ben toprakta uyumaya alıştım; Lala için ise hiçbir şey Guayi'nin kokusuyla sarmalanarak uykuya dalmak kadar rahatlatıcı değildi. Bizimle kalan tek şey buydu; odasının her köşesinde şerbetimsi kokusunu duyuyorduk. Kokusunu içimize çekiyor, dans edişini görüyor ve kahkahasını dinliyorduk; şeklini kaybetmeye başlayan ve günün birinde aniden hatıralarımızdan silinen diğer her şeyden farklı olarak odasına yapılan kısa bir ziyaret onu canlı tutmaya yetiyordu.

İlk önce ev yok oldu; Ypacaraí'deki zehirlerin arasında Acassuso'nun evcil kokularına yer yoktu. Her ortam, sahibini yutuyordu: Pep çatıdaki bahçesiyle yok oldu, Sasha kremlerle dolu banyosunun kokusuyla, Brontë de Havana purolarının istila ettiği çalışma odasıyla. Onları özlemiyorduk bile; artık yoktular.

Lala endişelenmeye başlamıştı: Hâlâ her minibüsün gelişini bekliyordu ama Guayi bir türlü gelmiyordu. Onuncu gün Charo gelip birlikte gölde balık tutmaları için onu ikna edin-

ceye dek terminalden ayrılmadı. Lala onun teklifini kabul etti; boş vakitlerini yaşlı adama ayırıyordu. Bu bir iyilik değil, değiş tokuştu: Lala ona vaktini sunuyor, yaşlı adam da karşılığında torununun çocukluk anılarını anlatıyordu. Ama o akşamüzeri, Lala kürekleri yaşlı adama verip göle balıklama daldı. Kanoya bir ip bağlamıştı, yüzmekten yorulduğu zaman yaşlı adamın kendisini çekmesine izin veriyordu. Bunu ilk yapışı değildi; gözleri ve ağzı açık, vücudunu suyla doldurarak ve her seferinde biraz daha derine inerek, tükeninceye dek yüzmeyi seviyordu.

O gün küçük bir elin ayağını tuttuğunu hissetti. Kurtulmaya çalıştı ama beceremedi. Arkasını döndüğünde beş yaşındaki bir çocuğun suyun içinde gözlerini açmış, ona güldüğünü gördü. Teni öylesine beyazdı ki damarları gözüküyordu, ok gibi kirpikleri, gri gözleri ve yeşilimsi, su yosunu gibi kalın, gür saçları vardı. Charo kürek çekmeyi bıraktığında çocuk da Lala'nın ayağını bıraktı ve inanılmaz bir hızla kızın bacaklarının arasından yüzerek geçti. Ellerini iki yana açarak yüzüyordu; Lala parmaklarının arasında perdeler olduğunu fark etti. Hiç düşünmeden ipten kurtuldu ve nefessiz kalıncaya dek çocuğu takip etti. Ben, dişlerimle ayak parmaklarının uçlarından tutarak her ikisini de takip ettim. Bayılmış olmalıyım, çünkü gözlerimi açtığımda kayığın içinde yosun kusarak eve dönüyorduk.

Lala yaşlı adama "Onu gördün mü?" diye sordu, ciğerlerine hava çekebilecek hale geldiğinde.

Gördüğü şeyi tarif etmeye çalıştı ama yolu yoktu: Charo bazı günler İspanyolca anlamıyordu.

"Ama sen gördün" dedi bana.

Geceyi çimento duvarlara resim yaparak geçirdi. Her beş dakikada bir duruyor, bana bakıyor ve "Ama sen gördün" diye tekrarlıyordu.

Bunu kendini sakinleştirmek için söylüyor, delirmek üze-

re olduğunu sanıyordu. Çizdiği resimde Guayi'nin yüzü vardı. Nemli bir mendille resmi sildi. Her şey onu rahatsız ediyordu; benim soluklarım, kendi giysileri bile. Suyun altında gördüğü yüzü unutmuştu. Günü çıplak tamamladı; rüzgârın karıştırdığı saçları, Ofidia'nın engerekleri gibi dans ediyordu. Bana gelince, gökyüzü üzerime yıkıldı. Evin hâlâ bir çatısı yoktu ve gökyüzü içeri girmişti. Göğü taşıyabilmek için sırtüstü yatarak bacaklarımı havaya diktim. O an ay belirdi. Lala'nın teni, beyaz duvarlar... Her şey maviye boyandı. Bu, Buenos Aires'teki ay değildi, hatta Charo'nun evindeki ay da değildi. Birden, artık ne geceydi ne de gündüz.

"Hatırlıyor musun?" dedi Lala. *"Ochaju chasy..."*

İskeleye yürüyüp salın ipini çözdü. Büyük bir şey hayal etmeyin; gözünüzün önüne eski püskü bir sicimle bağlı birkaç kütük getirin yeter. Yüzükoyun yatıp elleriyle salı yüzdürmeye başladı. Sal gökteki ay ile göldekinin arasında kalıncaya dek durmadı. Sonra sırtüstü dönüp bacakları ile kollarını açarak, sanki hiçbir şey ve hiç kimse ona zarar veremezmiş gibi bir süre böyle kaldı. Ayın içine işlemesini istiyordu. İşte şimdi gözünüzün önünde canlandırabilirsiniz... Çok daha fazlasını canlandırabilirsiniz... Nefes alabilmek için bakmaktan vazgeçmeniz gerektiğini düşünün... Arkamda başka birinin daha aynı şeyi hissettiğini sezdim. Yan arazide bir erkek silueti gördüm. Bir inilti duydum ve ağladığını düşündüm ama hayır... Şarkı söylüyordu:

Ilık bir gecede tanıştık
Ypacaraí'nin mavi gölünün yakınında.
Yolda eski melodiler mırıldanıyordun
Guarani dilinde, hüzünle...

Ofidia adamın yanında duruyor, bu çatlak sese metanetle dayanıyordu. Ertesi gün bana bunun bir Julio Iglesias şarkı-

sı olduğunu söyledi. Aslında bu, Julio Iglesias liste başı yapmadan ve böylece tüm dünya onları unutmadan önce yerlilerin şarkısıydı.

Şimdi neredesin güzelim?
Tatlı şarkın ulaşmıyor bana
Neredesin şimdi?
Özlüyorum seni
Çılgınca...

Adam susuncaya dek Ofidia burnunu buruşturdu. Daha sonra toprak yolda adamı takip etti ve karanlığın içinde kayboldular. Adamın Ofidia'nın sahibi olabileceği aklıma gelmedi. Ofidia'nın sevdiğim özelliklerinden biri keyfi hareket etmesiydi; toprağına ayak basmaya cüret eden birini et yığınına dönüştürebilir ve beş dakika sonra bir grup çocuğun arazisinde top oynamasına izin verebilirdi. Bu şekilde, onu düşleyerek uyudum. Şafak vaktinde Lala başımı okşadı. Gözlerimi açtım, onu eve kadar takip ettim ve güneşin tenimizi kurutmasını umarak uyuduk. Adam gün ağarmadan gitmişti ama geri dönecekti. Gözüme ilk çarpan ithal deri sandaletleri oldu. Geçebilmek için burnumu ayağıyla itti. Aşağıdan bakıldığında dev gibiydi.

"*Mitay pyra*" dedi duvardaki resme bakarak.

Hırladım.

Lala gözlerini açtı.

Adam bir adım geri gitti. Parlak bir teni, yeşil gözleri, güçlü kasları vardı. Bu kadar güzellik Lala'yı bir anda rahatsız etti.

"Demek Lin'in arkadaşısın..."

"Peki, ya siz kimsiniz?" dedi Lala.

"Kim olduğumu bilmiyor musun?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır."

"Buralı değilsin sanırım..."

"Hayır."

"Ya..."

Rahatlamış gibi gülümsedi. Bir an için bir Paraguaylının kendisini tanımadığını sanmıştı. Bu onu yıkabilirdi; ünü ve adı onun iki aşkıydı.

"Néstor Socrates."

"Sócrates mi?" diye sordu Lala küçümseyen bir ifadeyle.

"Socrates; aksansız."

Ona iyice bakabilmek için bir an durdum. Adamı tanımıştım; Ofidia'nın sahibiydi. Onu Tereré'nin barında görmüştüm. Ofidia üç saatlik televizyon dizisi *Malevo*'nun tek bir bölümünü bile kaçırmıyordu. Ama bu bize sorun yaratıyordu; Tereré ne zaman taklidini yapsa Ofidia deliye dönüyordu. Ve performansı, bir çift lafı bir araya getirmekten âciz Socrates'inkinden daha ikna ediciydi. Yine de kimse bunun farkına varmıyordu; Socrates herkesi anlamsız bir cümleyle kendine âşık ediyordu. Ofidia'nın bile iç geçirmesine neden oluyordu. Dolayısıyla geri çekilmeyi tercih ettim; o Socrates ile kaynatırken ben Lala'yla göle gidiyordum.

"Peki, siz Lin'i tanıyor musunuz?" diye sordu Lala.

"Hem de çok iyi."

Gülümsedi.

"İlk sevgilisiydim" dedi, dokundukları her şeyi daha değerli kıldıklarına inananların gururuyla. "Burada, Charo'nun evinin tam karşısında büyüdüm. Tüm günü Lin'le beraber geçirirdik. Sonra ben..."

Gökyüzüne bakarak uygun sözcükleri aradı.

" karşında gördüğün kişiye dönüştüm. Ve o burada kaldı."

Lala yumruklarını sıktı. O an, duvardan bize bakan resimle beraber üçümüz, Socrates'in Guayi'ye zarar vermiş olduğunu anladık.

"Bu gece bir yemek vereceğim. Seni komşularınla tanıştırmak isterim. Burada bir gelenektir; sezon benim evimde açılır... Gelmek istersen..."

Elini dalgalandırıp kuş kanadı gibi hareket ettirerek evini gösterdi. Socrates'in uzaklaşmasını izleyen Lala adamın komşusu olduğunu yeni anladı.

"Saat kaçta?"

"Dokuzda."

"Orada olacağım" dedi Lala.

Bu yemeği kaçırmamasının tek bir nedeni vardı: *Mitay pyra* Guayi'nin düşlerinde tekrarladığı sözcüklerdi.

5

Hava kararmadan önce yağmur çiselemeye başladı. Socrates'in bahçesinde üniformalı iki hizmetçi Ofidia'yı Fransız duş jeliyle yıkadılar. Çalıların arasındaki Tereré gülmekten öldü. Benim gibi bir emekçinin onun gibi fırsatçı bir dişiye nasıl âşık olabildiğini anlamıyordu. En son Lala geldi. Ona eşlik etmeme izin verilip verilmediğini sormadan, ahşap zeminde su birikintileri oluşturarak içeri girdi. Ofidia uysalca hizmetçinin arkasından geldi; boynunda pembe bir fiyonk vardı ve tüyleri arkaya yatırılmıştı.

Socrates, Lala'yı göğüslerine bakarak karşıladı ve Ofidia'yı mutfağa gönderdi. Arkasından gideceğimi biliyordu. Eninde sonunda bir köpektim. Bir süre tuvalet kapısının yanında oynadık. Ofidia üzerime çıktı, hamileliğinin ilk ayında hâlâ atikti. Bazı günler rolleri değişiyorduk. Kimse bakmadığı zaman bunu yapmasına izin veriyordum. Banyo kapısı açılıp Socrates'in dişi versiyonu olan Salma, köpeği Uma'yla dışarı çıktığında işte bu durumdaydık. Sahibi ön plana çıkma arzusunu, düzleştirilmiş tüyleriyle sendeleye sendeleye yürüyen ve üzerine sıkılmış aşırı parfümden dolayı hapşıran zavallı Uma'ya yansıtmıştı. Salma gözlerini şaşkınlıkla Ofidia'ya diktikten sonra, gelip köpeğine bakması için Socrates'e bağırdı.

"O... orada..." dedi tuhaf hareketler yaparak.

Aslında kendisi her zaman bunu, yani erkek gibi hissetmeyi istemişti. Salma'nın çocuğu yoktu ve her ne kadar büyük bir beceriyle orgazm taklidi yapıyor olsa da hiç orgazm

olmamıştı. O geceki görevi –Uma'ya gösterdiği büyük özenle– Socrates'e bir gün çok iyi bir anne olacağını göstermekti. Uma'yı o kadar çok yıkıyordu ki zavallı hayvan sedef olmuş ve dişetleri çok fırçalanmaktan dolayı şişmişti. Socrates onun cümlesini tamamlamasına izin vermedi, bir elini boynuna, öbürünü bacaklarının arasına, dilini de ağzına yerleştirdi. Salma gözünü bile kırpmaya zaman bulamadı. Ofidia'yı orada öfkeyle homurdanırken bırakıp salona doğru yürüdüm. Sonuçta sadece Lala'yı umursuyordum.

Lala salonun bir ucunda, Ofidia'ya göre Paraguay'ın porno yıldızları olan İsveçli kızıl ikizler tarafından köşeye sıkıştırılmıştı. Socrates'in evinin iki arazi ötesinde, çimento bir duvarın ardında eski başkanla yaşıyorlardı. Yaşlı adam onları, emekli olup Ypacaraí'ye yerleşmeden önce sanayileşmiş ülke hatırası olarak almıştı. Politikayı modaya atılmak için bırakmıştı. Şimdi Miss Paraguay'ı seçmek için bir güzellik yarışması organize ediyordu. Tıpkı politikada ve modada olduğu gibi, kazananı yarışmadan önce seçmeyi planlıyordu. Ve o gece, nihayet onu bulmuştu; genç bir kızı yakalayıp ona profilden ve karşıdan bakmak üzere çenesinden tuttu, kızı bırakmadan üstdudağını serçeparmağıyla aralayıp dişlerini kontrol etti.

"Mükemmel" dedi.

Gecenin sonunda kızın adının Mara olduğunu ve Socrates'in küçük kardeşi olmasının yanı sıra her zaman onun yatağında sabahladığını öğrendim. Socrates'in büyükannesi, annesi ve üç kız kardeşi üniformalarıyla mutfakta çalışıyordu ve Socrates bunu kendisinin bile inanmadığı bir alçakgönüllülükle konuklarına anlatıyordu.

"Lala satılık olan araziyi aldı. Kendisi Arjantinli. Görseniz, nasıl resim yapıyor..." dedi Socrates ikizlere.

"Resim yapıyor?" diye sordu, her cümlenin son iki kelimesini tekrarlamaya yetecek kadar çat pat İspanyolca konuşan İsveçli.

"Evinin duvarlarına resimler yapıyor" dedi Socrates, gerçekten söylemeye değecek bir laf edebilmek için insanüstü bir çaba harcayarak. "Balık çocuğu çizmiş, empresyonistler gibi..."

"Empresyonistler gibi?" diye sordu İsveçli.

(Artık Lala ile Socrates arasındaki bir yankıdan başka bir şey değildi.)

"İnanılmaz" dedi Socrates boğuk bir mırıltıyla.

Bir süreden beri ilk kez kendisine bakan Lala'nın gözlerinde kaybolmuştu. Lala'nın bakışlarının yoğunluğu... karşı koyulamaz denebilir mi? Evet, karşı koyulamazdı. Bir kez daha saniyelik bir ilgiyle birini büyülemişti.

"Onu gördün mü?"

"Kimi?"

"Balık çocuğu."

"Kimse görmedi. Bu, köy halkının uydurduğu bir efsane. Gölde yaşadığını söylüyorlar. Boğulanları derinlere çektiğini."

Sanki ona bir sır verecekmiş gibi Lala'ya yanaştı.

"İnsanlar yaşamak için her zaman bu tür şeylere ihtiyaç duyarlar. Ama bugüne kadar onu gören olmadı..."

Bu yoruma sinirlenen Mara bakışlarını kanepe tepsisinden kaldırdı. Ama Socrates gözlerini ona diktiğinde cesareti kırıldı.

"Başlangıç yemeklerini servis etmelerini söyle."

Başlangıç yemekleri servis edildiğinde fırtına şiddetlenmişti. Çatısız evimizde yağmur suları duvarlardaki resimleri siliyordu. Socrates bir yanına Lala'yı, diğer yanına Salma'yı oturttu. O gece hangisiyle yatacağına karar vermeye çalışarak ikisine de birer kadeh şarap ikram etti. Eski başkan, Paraguay'ın müstakbel yeni kraliçesinin şu anda aralarında bulunduğuna onu ikna ederek Socrates'in kararsızlığına son verdi. Bunu öyle büyük bir tutkuyla yaptı ki, birkaç dakika sonra Mara başlangıç yemeklerini servis ettiği zaman Socra-

tes ona o gece Asunción'a gitmek üzere yola çıkacağını bildirdi.

"Ne zaman döneceğim?" diye sordu Mara, ağlamamak için dudaklarını ısırarak.

Her şey yolunda gittiği takdirde dönmeyeceği söylediler. Asunción'dakini kazanırsa bir sonraki güzellik yarışması New Orleans'ta yapılacaktı. Ve ondan sonra Miami'ye yerleşmesi mantıklı olurdu. Kızdan valizini hazırlamasını ve yemek bitene kadar beklemesini istedi, sonrasındaysa başkente uçacaktı. Mara mutfağı hiç kimseye bakmadan geçerken tabakları süsleme işini tam o sırada bitiren şefe çarptı; tabaklarda küçük bir domuz kaburgası, dört küçük patates ve üçgen şeklinde iki havuç vardı. Hepsi incecik bal şeritleriyle kaplanıp süslenmişti. Socrates bunları ülke dışında çıktığı tek seferde Los Angeles'tan getirmişti.

Yanında oturan yaşlı bir adam Lala'ya "Sana Socrates'i nasıl keşfettiğimi anlatayım mı?" dedi.

Socrates yeniden doğuşunu tekrar dinlemekten hoşnut, koltuğa yayıldı.

"O zamanlar Socrates hâlâ Pancho idi ve bu köyde ölmeye mahkûmdu..."

Söylediklerini inkâr etmesini engellemek istercesine göz ucuyla Socrates'e bakarak bir an sustu. Socrates karşı çıkmayınca gülümseyip devam etti:

"Ta ki o kızı göl kıyısındaki çalıların arasında yere yatırışını gördüğüm öğleden sonraya dek..."

Anne ile büyükanne sanki halk arasında çok sevilen bir efsane dinlercesine, muzırca gülümseyerek yemek servisini yapıyorlardı. Diğer davetliler birer birer sustular. Yaşlı adam onlarda saygı uyandırıyordu; Ypacaraí Yat Kulübü'nün başkanıydı.

"Adı neydi?"

"Lin" dedi büyükanne, bakışlarını Lala'ya vermekte olduğu tabaktan ayırmadan.

Yaşlı adam kucağındaki Uma'yı besleyen Salma'ya baktı.

"Eğer o kız teklifimi kabul etmiş olsaydı bugün burada oturuyor olmazdınız. Paraguay'da ikinize yer yok. Ve o kız özeldi."

"Benden bahsetmiyor muyduk?" diye sordu Socrates.

Yaşlı adam konuşmaya devam etmeden önce bardağındaki şarabı bitirdi.

"Socrates başını kızın bacaklarının arasından kaldırdı ve beni, katamaranımda oturmuş, onları dürbünle izlerken gördü. Duracağını sandım ama hayır. Onları daha iyi görebilmem için döndü ve devam etti..."

Yaşlı adam tabağındaki kaburganın kemiğini emip Uma'ya verdi.

"Sonraki günlerde Socrates onu aynı yere getirmeye devam etti. Soyunuyor, gölde yüzüyor ve kıyıda sevişiyorlardı. Bir haftanın sonunda ben Asuncion'a geri dönmek zorundaydım; Rigoberti'yle başka bir pembe dizi çekmeye başlayacaktım... Rigoberti'yi hatırlıyor musunuz?"

Dinleyiciler gençti. Daha dün doğmuş gibiydiler. Herkes "hayır" cevabını verdi. Lala kıpırdamadı bile; midesi ağzına gelmişti.

"Tabii ki hayır. Rigoberti'yi kimse hatırlamıyor. Socrates'in çalılar arasında hareket eden kıçını gormeseydim pembe dizi son derece başarısız olacaktı. Yolculuktan bir gün önce ikisini de evime davet ettim..."

Yeniden kısa bir sessizlik oldu. Sessizliği bozan tek şey kemiğe dişlerini geçirip kıtır kıtır yiyen Uma'nın çıkardığı seslerdi. Ofidia goz ucuyla bana baktı; yaşlı bir tilkiydi, olacakları biliyordu.

"Onlara oyuncu olacaklarını, kendilerini Asunción'a götürmek istediğimi söyledim."

Pancho'nun sonsuza dek öldüğü o anın tadını çıkaran Socrates gülümsedi.

"Kız sana baktı..." dedi yaşlı adam. "Sana nasıl baktığını hatırlıyor musun? Hiç kimsenin bir yere gitmeyeceğini söy-

ledi. Burası onun eviydi. Ayrıca büyükbabayla ilgilenmek zorundaydılar."

Bunu kızın taklidini yaparak söylemişti. Lala bıçağı bir silah gibi tuttuğunu fark etti.

"Socrates hiçbir şey demedi, ama ertesi gün bavulunu toplamış, yola çıkmaya hazır bir halde beni uyandırdı. Bana ne yapması gerektiğini sordu, ben de ona..."

"Her şeyden önce adını değiştirmelisin" dedi Socrates, öyküyü yaşlı adamın sözcükleriyle tamamlayarak.

Dinleyiciler duygulanarak alkışladılar. Uma birden kalkıp yaşlı adamın ayakkabılarının önünde ağzını açtı. İlk kusmuk katıydı: Rugan ayakkabılarının üzerinde bir yığın kemikli et parçası kümelendi.

Salma sandalyesinden sıçrayarak "Uma, hayatım, iyi misin?" diye sordu.

Masa camdı; kusmuk tabakların arasında izler bıraktı. Eline plastik bir poşet geçirmiş büyükanne koşarak mutfaktan çıktı. Kusmuğu temizledi, annenin de ayakkabıları bezle silmesi için onu öne doğru itti. Socrates kusmuğu saklamak için tabağını yana kaydırdı ve Uma'nın böğürtülerini duymazdan gelmeye çalışarak, hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam etti.

"Bir yıl sonra köye dönüp bu araziyi aldım...

İkinci kusmuk, İsveçli ikizlerden birinin ağzını kapatarak banyoya koşmasına neden oldu. Üçüncüsü, sanki içeride bir şey patlamış gibi, sıvıydı; saf safra. Bir köşede korku içinde ağlayan Salma artık köpeğine yanaşmıyordu bile. Köpeğinin midesinin bir kemik parçasıyla delinmiş olduğunu biliyordu.

Büyükanne mutfağın kapısından Salma'ya "Onu doktora götür, yoksa ölecek" dedi.

Lala'ya baktım; benimle aynı şeyi düşünüyordu: Cehennemdeydik. Oradan çıkmamız için bana bir işaret yaptı. Bahçede Mara'yla karşılaştık. Ağzı kan içinde, bir iki dişi eksil-

miş, köyden geliyordu. Herkese düştüğünü söyledi. Kimse ona inanmadı ama güzellik yarışması konusu da böylece kapandı. Ve köyden bir çocuğa dişlerini dökmesi için para verdiği dedikodusu yayıldığında kimse buna şaşırmayacaktı. Lala arkasını dönmeden yürümeye devam etti. Birkaç dakika içinde yağmurun sesi yeniden duyuldu.

6

Evde, dört duvarın ortasında bir çadır bulduk. Üzerindeki etiketiyle, Charo'nun bize aldığı bir başka hediyeydi bu. Lala fermuarı açtı; içeride delik deşik battaniyem ve Guayi'nin renkli kumaş artıklarından diktiği battaniye vardı. Bunu bitirmesi sekiz yılını almıştı; yedi yaşında başlamış ve Buenos Aires'e gitmeden bir gece önce bitirmişti. Boş bir iş değildi; başına gelen her önemli olay için bir renkli kare dikiyordu. Lala battaniyeye sarındı ve uyuyuncaya dek ağladı. Geldiğimizden beri değişen şeylerden biri de buydu: Artık hemen hemen her gece, hem de sebepsiz yere ağlıyordu; tıpkı Guayi gibi. Sanki bir bedenden diğerine sıçramış aynı ağlamaydı bu. Üzgün olduğundan değildi; uyumak için ağlamaya ihtiyacı vardı. Socrates çadırın fermuarını birkaç santimetre araladığında işte bu durumdaydık; uykunun sınırını geçiyorduk. Dışarıda yağmur aynı şiddette devam ediyordu ve damlalar içeri sızmaya başlamıştı. Düşümde, damlalar Lala'nın gözyaşlarıydı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Lala, başını battaniyenin kıvrımları arasından uzatarak.

"Uma veterinerde öldü."

Lala başını yeniden battaniyenin altına gömdü. Ağlamaktan yüzü şişmişti. Ve aklına söyleyecek hiçbir şey gelmiyordu.

"Uyumaya evime gel. Misafir odam var."

"Burada iyiyim."

"Burada sırılsıklam olacaksın. İçeri su girmeye başlamış."

"Suyu seviyorum."

Socrates başını salladı, Lala'nın cevabı tartışmaya mahal bırakmıyordu.

"Ona veda etmeden gittin" dedi Lala.

"Efendim?"

"Ona veda etmeden gittin."

Socrates öylesine bir cevap verecek gibiydi ama bir şey fikrini değiştirmesine neden oldu. Çadıra girip yanıma oturdu.

"Ona ne diyecektim ki?" diye sordu.

Socrates, Lala'ya bakmıyordu. Lala ise ona bakıyordu; onu incitmek istiyordu.

"Bana sizden hiç bahsetmedi" dedi.

"Öyle mi?"

"Hiç."

"Evinizde çalışıyordu."

Lala başıyla onayladı.

"Bu evi birlikte yapacaktınız."

Lala yeniden onayladı.

"Ama o Buenos Aires'te kaldı."

Adam işte o zaman Lala'ya baktı. Birden, soluğu kesilircesine ağlamaya başladı. Bir erkek gibi değil, en sevdiği oyuncağı elinden alınan bir çocuk gibi ağlıyordu.

"Onu unutamıyorum. Yapamıyorum. Her gece kendi kendime onun köydeki herhangi bir kız olduğunu tekrarlıyorum. Kaderimin farklı olduğunu. Ama her defasında bir düş gibi geliyor... Ve artık kadınlar ilgimi çekmiyor bile... Ama bu gece, herkes gittikten sonra, bir şeyin farkına vardım..."

Şaşkınlıkla Lala'ya baktı; doğruyu söylüyordu ve buna inanamıyordu.

"Bir daha mutlu olmadım. Onu bıraktığım günden sonra bir daha mutlu olmadım... Biri söylediklerimi duysa deli olduğumu düşünür... Bir insanın isteyebileceği her şeye sahibim: ün, seks, para... Ama tek istediğim onunla yeniden yu-

varlanmak... Beni öpmesi, beni emmesi, beni ısırması...

Burnunu bluzunun koluna sildi. Ve Lala tam o anda Socrates'ten hoşlanmaya başladı.

"Ne yapıyordu, biliyor musun?" diye sordu sümükler ve gözyaşları arasında gülümseyerek. "Terk edilmiş yumurtaları topluyordu... Kuş, balık yumurtaları... Onları içine yerleştirmemi istiyordu... 'Burada herkes için yer var, neden öksüz ve yetim kalsınlar ki?' diyordu."

Lala, küvetin ılık suyunda Guayi'nin kendi içini okşayışını anımsadı.

"Bir şey daha var..." dedi Socrates.

Guayi'nin ellerinden kurtulmak için çaba harcadı.

"Hamileydi. Onu gördüğüm son gece söyledi. Kalmamı istemedi, onu bırakmayacağımı düşünüyordu. Ne endişeliydi ne de korkuyordu. Neşe saçıyordu. On üç yaşındaydı ve neşe saçıyordu. Yalan söylediğine, her şeyi uydurduğuna kendimi inandırdım. Ama için için doğru olduğunu biliyordum."

Ona saldırmamı emretmesini bekleyerek Lala'ya baktım ama Lala bana bakmadı bile.

"Doğurdu mu?"

"Bilmiyorum. Hamile olduğunu söylüyorlar. Ama kimse bebeği görmemiş. Ağladığını da duyan olmamış. Her ne kadar bazıları şey deseler de..."

"Ne dediler?"

İnsanlar her zaman konuşur..."

"Ne dediler?"

"Onun bir bebekle gölde yüzdüğünü gördüklerini söylediler."

Yağmur devam ediyordu ve Lala artık Socrates'e değil, balık çocuk resmine, ondan artakalanlara bakıyordu, çünkü su kömürün bir kısmını çimento zemine akıtmıştı.

"Doğum sırasında ölmüş olmalı."

"Onu bir daha görmedin mi?"

"Geçen yaz onu aradım. Ama Buenos Aires'e gitmişti."

Lala, Guayi'nin karnındaki, kaburgalarının altındaki izleri hatırladı; işlenmiş deri gibi görünen pürüzsüz tenindeki tek izlerdi bunlar...

"Şişman mıydın?" diye sormuştu onu ilk kez çıplak gördüğünde, parmak ucunu teninde dolaştırarak.

"Seni tanımadan önce mi?"

"Nasıldın?"

"Yaşlı. Seni tanıyıncaya dek yaşlıydım."

Böyle demişti Guayi; kızın üzerinde dolanan dilinin ucuydu bu kez, bunu öyle yumuşak bir şekilde yapıyordu ki Lala o izleri unutmuştu ama oradaydılar; daha önce başka bir şekle sahip bir vücudun tek kanıtı gibi...

Lala evden çıktı ve iskeleye doğru yürüyerek uzaklaştı. Socrates bu gecenin göle gitmek için uygun olmadığı uyarısında bulunduğunda dönüp ona bakmadı bile; bağırarak kendisini yalnız bırakmasını söyledi, adam da sessizce ona boyun eğdi; cezalandırılmak istiyordu, hayatında bir kez olsun, birinin kendisine kötü davranmasını istiyordu. Lala bensiz uzaklaşamasın diye iskeleden sala atladım, tırnaklarımı kütüklere geçirdim, inmem için bağırmasına aldırmadım. Sonunda kürek çekmeye başladı; sanki kürek bir bıçak, su da bir et parçasıymış gibi, suyu yarıp geçiyordu her kürek darbesi. Her darbeyle ağzından bir sözcük kaçıveriyordu; karışık, alakasız ve öfke dolu, öyle ki hiç kimsenin cevaplamayacağı sorularla kendisine işkence ettiği hissedilebiliyordu... Bir çocuk? Guayi? Neden söylemedi? Peki, şimdi nerede bu çocuk? Ama ona hepsinden daha fazla işkence eden başka bir şey vardı: Kendisine dalgaların, fırtınayla oluşan köpüklerin altından bakan o gözleri düşünüyor ve o gözlerin canlı olma olasılığı, yalnızca olasılığı, salın yüzeyini hızla kaplayan su gibi dünyasını altüst ediyordu; sal bir o yana bir bu yana sallandı, sonunda Lala kendini bir dalgaya bıraktı. Sal ters çevrildi ve göl birden, dünyadan da büyük bir yere dö-

nüştü. Rüzgâr, bulutları ve dalgaları sürükledi, benim havlamalarımı köpüklere dönüştürdü, fener, kıyı, ev ortadan kayboldu, ağzımı açtım ve ciğerlerim suyla doldu... Lala nefessiz kalıncaya dek onu arayarak dibe doğru yüzdü. Her ne kadar beni kendisinden uzaklaştırmak için tekmelese de onunla gidecektim. Birkaç kulaçtan sonra onu yolun sonuna dek takip edeceğimi anladı. Fikrini değiştirmesine herhalde bu neden oldu, çünkü bedenim dibe batmaya başladığında, etrafını saran köpüklerin arasında fal taşı gibi açılmış gözleri ve dans eden saçlarıyla beni kucakladığını, yukarı çıkmak üzere ayaklarını çırptığını gördüm... Charo bizi yukarıda bekliyordu, fırtına geçmiş gibiydi, ardında buz gibi bir çisenti bırakarak uzaklaşıyordu. Charo, Lala'yı battaniyeye sardı ve kıyıya doğru kürek çekerken ona kanyak şişesini verdi.

"Niye bana anlatmadınız?" diye sordu Lala.

"Mbay nde nderein cheve."

"Benimle İspanyolca konuşun."

"Çünkü sormadın."

Lala, tekrar sormadan önce kanyaktan bir yudum aldı ve battaniyeyi kendi üzerinden çekip benim omuzlarıma yerleştirdi.

"Niye bana bir çocuğu olduğunu söylemediniz?"

Charo kürek çekmeyi bırakıp gözlerini Socrates'in evine dikti.

"İlk aylarda onun hayatını televizyondan izledi. Ama üzgün değildi. Önemli olanın bu olmadığını biliyordu. Önemli olan içinde taşıdığıydı. Dördüncü ayda televizyonu kapadı ve günlerini suda geçirmeye başladı. Ona bunun bebek için iyi olmadığını söylüyordum. Ama o en ufak bir şüphe duymuyor, ne yapması gerektiğini biliyordu."

Yaşlı adam elini suya sokup ensesini ıslattı.

"Bir gece onu küveti suyla doldururken buldum. Ne yaptığını sordum, bana çocuğun küvetin içinde doğması gerektiği-

ni söyledi. Hamileliğinin yedinci ayındaydı. İçeri ay ışığının girmesi için camı açmamı ve giysilerini çıkarmasına yardım etmemi istedi. Suya girdiği zaman yaşadığı kasılma, acıyla oturmasına neden oldu."

Yaşlı adam kanyak şişesini aldı ve şişenin üzerinden Lala'ya bakarak tek yudumda bitirdi.

"Sabah birde doğdu. Gözleri öyle açık renkliydi ki beyaz gibi görünüyordu. Lin sarılmak için onu sudan çıkardı. Bebek ağlamadı, çığlık atmak ister gibi ağzını açtı ama ses çıkmadı. Birkaç saniye içinde soluksuz kaldı. Lin bana baktı. Sonra hiçbir şey demeden onu yeniden suya koydu, bebek gözlerini ve ağzını açıncaya kadar da suda tuttu... Ve işte bebek böylece nefes aldı."

Yaşlı adam ağlamadı. Lala da öyle. Duygularına hâkim olamayan tek kişi bendim; ben de sessizce ağlamak için battaniyeyi ısırdım.

"O ilk gece yüzüşünü izledik. Torunum ona sarılmak ve onu emzirmek üzere birkaç kez küvete girdi. Ama gün ağarırken iyi değildi, sanki nefes alamıyormuş gibi, suyun dibinde hareketsiz duruyordu. Lin benden ona göz kulak olmamı isteyip gitti. Bir hava kompresörü ve ince bir boruyla geri döndü. Akvaryumlarda suya oksijen vermek için kullanılanlardan..."

Lala başıyla onayladı.

"Kompresörü televizyonun karşılığında veterinerden almıştı. Benden televizyonu götürmemi istedi, adamın eve gelmesini istemiyordu. İşin aslı kimsenin eve girmesine izin vermedi. Yine de dedikodular başlamıştı. Bazıları bebeğin doğumda öldüğüne ve onu gömdüğümüze inanıyordu. Ve Lin'in delirdiğine, bu yüzden de evden çıkmadığına... Bir gece birkaç çocuk camı açıp, suya bakarak gülen Lin'i gördü. Gülüyordu, çünkü bebek artık onu tanıyordu ve gülümsemeyi öğreniyordu. O günden sonra bizi bir daha rahat bırakmadı-

lar. Veteriner, eşine kompresörden bahsetti. Çocuklar küvette gördüklerini arkadaşlarına anlattılar. Bir hafta içinde tüm köy çalkalanıyordu; evde bir canavar beslediğimizi söylüyorlardı... Şu yara izini görüyor musun?"

Kaşının üzerindeki ize dokundu.

"Bir gün süpermarket çıkışında beni taş yağmuruna tuttular. Bunu Lin'e söylemedim. Ayrıca gazetecilerin, bir sirk sahibinin ve Ypacaraí'de tatil yapan Belçikalı bir bilim adamının geldiğinden de bahsetmedim. Gerek yoktu, Lin her şeyin farkındaydı. Pencereleri tahtalarla kapamama yardım etti. Zamanımızın daraldığını biliyordu. Bebek büyüyor ve küvet ona küçük geliyordu. Beşinci ayda birden süt emmeyi bıraktı. Lin de onunla birlikte yorgun düşüyordu: Yemek yemiyor, uyku uyumuyorlardı...

Yaşlı adam sözlerine ara verip göle baktı.

"Bir şafak vakti onu buraya getirmek için benden yardım istedi. Bebekle beraber suya girdi. Gece oluncaya dek birlikte yüzdüler. Ve sala çıkmasına yardım ettiğimde bebek artık onunla birlikte değildi."

7

O gece Charo, Lala'ya torunundan gelen mektupları gösterdi. Guarani dilinde yazılmış ve Guayi'nin tutulduğu ıslahevinden gönderilmişti. *"Bir keresinde benden yalan söylememi istemiştiniz, ben de yalan söylemeyeceğim. İşimi kaybettim. Kötü şeyler yaptım ve beni buraya tıktılar. Şimdi daha sakinim. Yaptığım şeyin bedelini ödeyeceğim. Yaptığıma inandıkları şey için değil, sadece sizin ve benim bildiğimiz şey için"* diyordu yaşlı adamın Guarani dilinin İspanyolcaya çevrilmesi imkânsızmış gibi güçlükle tercüme ettiği ilk mektup. *"Rüyamda, uyuduğum oda suyla doluyor. Birlikte uyuduğum tüm kızlar boğuluyor. On üç kız. Benimle beraber on dört. Geriye kimse kalmadığında beni aramaya geliyor. Sanki yosundan yapılmış gibi pencerelerin parmaklıklarını aralıyor. İçeri yüzerek giriyor, elimden tutup beni beraberinde götürüyor. Su dolu olan sadece oda değil. Tüm dünya gölün dibinde. Gökyüzü suyun yüzeyi ama nefes almak için basımızı dışarı çıkaramıyoruz. Ve geriye kimse kalmıyor. Sadece o ve ben."* Mektubun sonunda Lala'dan bahsediyordu: *"Bir arkadaşım beni aramaya gelecek. Ona odamı verin. Bırakın beni beklesin. Arazi seçmesine yardım edin; gölün karşısında olmalı."* Birbiri ardına emirler veren bu kişi bizim tanıdığımız Guayi değildi. İkinci mektup, bizim Ypacaraí'ye varmış olduğumuzu varsayıyordu. Bu inanç Lala'yı duygulandırdı. Duygusunun kokusunu aldım; Guayi yavaşça ona dokunduğu,

ensesini öptüğü veya başını okşadığı zamankiyle aynıydı. Soyundukları zaman oluşan koku değildi bu; daha yumuşak ve tatlıydı. *"Hâlâ orada mı? Araziyi aldı mı? Evi yapıyor mu?"* Üçüncü mektup ikinciyle beraber, dördüncü ise bir sonraki gün gelmişti. Birbiri ardına mektup yazıyordu. Üç haftadır oradaydı ve yaşlı adamın mektuplarla dolup taşan bir kutusu olmuştu. Hepsinde aynı şeyi tekrarlıyordu: Lala'ya hiçbir şey söyleme. Ne buraya kapatıldığımı ne de orada olduğunu bildiğimi. Ama Guayi'nin coşkusu hep kısa solukluydu; sanki arzusunu zamanda ve mekânda tutmayı başaramıyormuş gibi... Hevesi mektuptan mektuba azalıyordu. Son mektuplarda artık hiç de iyi değildi, Lala'yı da sormuyordu. Daha az ve daha kısa yazar olmuştu. Ta ki bir gün yazmayı bırakıncaya kadar. Yaşlı adam mektupları saymıştı: Otuz tane. Ne bir fazla ne bir eksik. Otuz günün sonunda torunu geçmişten ve gelecekten kopup gitmişti. Charo mektupları katladı ve teker teker zarflarına koyarak kaldırdı.

Lala dudaklarını ısırarak sessizce bakıyordu ona. Çığlık atma arzusunu bastırmaya çalışıyordu. Onun suçu değildi, hiçbir şey söylememesini torunu istemişti. Otuz gün, diye tekrarlıyordu içinden. Guayi otuz gün oraya kapatılmıştı, kendisi ise burada, Ypacaraí gölünde yüzüyordu. Evden çıkıp saatlerce yürüdü. Bunu ilk yapışı değildi; vücuduyla ne yapacağını bilemediği günler vardı. Onu sakinleştiren tek şey bedenini bitkin düşürmekti. Şafak vaktinde gölün karşısındaki evine döndü ve çalışmaya başlamadan önce sıcak bir şeyler içen işçilerle karşılaştı. Yağmur durmuştu ama rüzgâr nedeniyle çisenti devam ediyordu.

"Gel, bak" dedi usta.

Lala'yı arazinin ucuna götürdü. Ofidia molozların arasına saklanmış, doğuruyordu. Lala göz ucuyla bana baktı; yavruların benden olduğunu biliyordu. İlk üçü doğmuştu bile. Fare gibi ciyaklıyorlardı ve çirkinlerdi, çok çirkin. Dördüncü ölü

doğdu. Ofidia onu burnuyla iteleyip canlı olanları yalamaya devam etti. Dışarı son çıkan plasentaydı. Lala, yiyebilmesi için plasentayı Ofidia'ya yaklaştırdı. Usta onların karşısına diz çökmüş, bir yandan kek yiyor, bir yandan da gösteriyi izliyordu.

"Bugün Eva doğdu" dedi.

"Kim?"

"Eva, klonlanmış ilk bebek. Amerika'da sezaryenle doğdu. Aynı kadının hücrelerinden. Bu hafta, ölü bebeklerinin hücrelerini saklayan ebeveynlerden, üç bebeğin daha doğacağını söylüyorlar."

Usta kalkıp işine döndü. Lala ölü yavruyu aldı; bedeni hâlâ ılıktı. Onu arazinin kenarına gömdükten sonra işçilerle konuştu. Onlara bir süreliğine uzaklarda olacağını ama Charo'nun işlerle ilgileneceğini söyledi.

Yaşlı adam onun bu kararına şaşırmadı. İçi rahat olabilirdi. Eger beraberinde torununu getirirse, döndüklerinde evin hazır olmasını sağlayacaktı. Neşesi yerindeydi; artık yaşamak için bir nedeni vardı.

"İstiyorsan gelsin ama işerse sen temizlersin. Boğulup ölürse sorumluluk şirkete ait değildir" dedi minibüs şoförü öğleden sonra; gün boyu güç kullanarak, yemekle kandırarak, emirler yağdırıp üzerime yürüyerek beni aşağı indirmeye çalışmıştı. Kesinlikle inmeyecektim; tırnaklarımı geçirip direndim: Insanların dünyasında sinirli olan kazanır.

Lala duraklarda beni araçtan indirmeyi unuttu; iyi gününde değildi. Kendi de yerinden kımıldamadı. Yolculuk süresi olan otuz iki saat boyunca ne yemek yedi ne de bacaklarını esnetti. Sadece bir kez tuvalete gitmek için kalktı ve suyla ağzını çalkaladı. Retiro'da kapıyı açtıkları zaman her yere işemiştim ve ışıktan kamaşan gözlerimi açmakta zorlanıyordum. Şoför yolcuların hakaretlerine sessizce katlanmak zo-

runda kaldı. Bir bezle yerleri silen Lala'nın kıçına bakarak öcünü aldı, hatta ona çantasını teslim etmeden önce bir de oda kokusu sıktırdı.

Lala terminalde kuzey peronuna doğru yürüdü. Kapılardan birinin önünde, birkaç ay önce Mercedes'in anahtarlarını bıraktığı serseri aynı şekilde uyuyordu. Tek yenilik, hurda demirlerden yapılmış dinozor heykelleriydi. Lala, ana salonun ortasında birden durunca bir iki yolcu homurdanarak onun etrafından dolanmak zorunda kaldı; hareketsiz bir beden kalabalığın ahengini bozuyordu. Hangi kapılardan sokağa çıkabileceğine, onu daha da uzaklara götürebilecek peronlara ve hatta uçarak gitme olasılığını tartar gibi çatı pencerelerine baktı. Guayi mektuplarında hangi ıslahevinde olduğunu belirtmiyordu. Lala'yı ona götürecek olan dolambaçlı bir yol olacaktı. Sırtında kendisini peronlara doğru iten bir bedenin baskısını hissetti (hurda demirlerden yapılma dinozorların pençeleri arasında, elinde bir çantayla koşan bir çocuktu bu) ve bu itici kuvveti kuzey peronuna yürürken kullandı. Bir yankesicinin onu itekleyişi kadar tesadüfi bir olay o an kaderini belirleyebilirdi.

Bisiklet vagonunda yolculuk ediyorduk; Lala alnını cama dayamış, şehri görmeye çalışıyordu. Ama hava kararmıştı bile; tek gördüğü kendi yansımasıydı. Ve bu görüntüden hoşlanmıyordu; Guayi'nin bakışlarının yokluğunda çirkinleşmişti. Camda yansıyan insanların arasında birden tanıdık bir yüz belirdi. Bir sınıf arkadaşı, eski ekonomi bakanının (ülkeyi batıranın) oğlu. Kendisine küçük gelen bir takım elbisenin içinde terliyordu. Lala bakışlarını kaçırıp ona sırtını döndü. Ama oğlan onu tanımış ve balık istifi gibi seyahat edenlerin tekinsiz sessizliğini parçalayarak Lala'ya doğu yürümeye başlamıştı bile.

"Lala... Sen misin?"

Hayır demeyi düşündü. Lala olduğunu ölesiye inkâr etmeyi. Ama oğlan çoktan Lala'ya sarılmıştı bile. Lala onun adını hatırlamaya çalışıyordu. "O"lu bir şey... Pocho... Mocho...

"Rocho?"

Son karşılaşmalarından bu yana onu düşünmemişti. Doğrusunu söylemek gerekirse karşılaştıkları zaman da onu düşünmüyordu. Hiçbir zaman arkadaş olmamışlardı. Ne onunla ne de koca sınıftan başka biriyle. İlk yıllar ona tuhaf muamelesi yapmışlardı, daha sonra deli, sonra yalancı, sonra aptal... Şimdi gözleri öfkeyle parlarken elini sıkıyor ve ona "Seni birkaç defa aradım... Hepimiz aradık... Cenazeye gittik. Teyzen bana o orospu çocuğuyla aynı gece evden ayrıldığını söyledi" diyordu.

Orospu çocuğu Guayi idi. Görünen o ki, onun Brontë'yi öldürmekle suçlandığını en son öğrenen kişiler biz olmuştuk.

"Ona verdiğiniz onca şey... Değer bilmez orospu çocuğu... Neyse, hapislerde çürüyecek... Ne dediğimi biliyorum, birkaç yıl içinde avukat olacağım; bu ülkede kodese girmektense ölmek daha iyidir..."

Onu şişmanlamış, kelleşmiş, parmağında alyansla görmek Lala'nın hoşuna gitmişti. Yaşlı. Hayatından bezmiş. Kendisine bile ait olmayan bir dramla heveslenmiş...

"Doğum günlerinde hep senden bahsediyoruz... Sen...

Tanınmaz halde. Rocho ona dikkatle bakabilmek için sustu. Bir sonraki doğum gününde başrolü oynaması detaylara bağlıydı: Teni güneşten ve tozdan kuruyup kararmıştı, üzerinde erkek giysileri vardı ve saçı ense hizasında kırpık kırpık kesilmişti...

"Seni mezuniyet partisine çağırmak için teyzeni aradım ama senden haber alamadığını söyledi..."

"Seyahat ediyordum."

"Tahmin ettim... Okula dönmediğin zaman hepimiz uzaklaşmaya ihtiyaç duyduğunu anladık... Bazen seyahat etmek..."

Cümlelerin içlerine düştüğü uçurumlar şefkatli değildi. Sanki tek amaçları sessizliğini bozmaktı.

"Nereye gittin?"

"Paraguay."

"Paraguay mı?"

Bir an Lala'ya şaşkınlıkla baktı. Daha sonra psikoloğunu hatırladı: Sizin ne yapacağınız önemli değil, kendinizi karşınızdakinin yerine koymalısınız. İnsanüstü bir çaba harcadı:

"Tabii, mekânın ne önemi var... Senin ihtiyacın olan her şeyden uzaklaşmaktı... Çok zor olmalı... Bir günde her şeyini kaybetmek..."

Lala sakin sakin, sessizce ona bakıyordu. Rocho dövüşmeden teslim olmayı düşünmüyordu.

"Cuma günü doğum günüm, herkes orada olacak. Neden sen de gelmiyorsun?"

"Buenos Aires'te kalmayacağım."

Rocho söyleyecek başka bir şey arayarak yere baktı. Ve o zaman, neredeyse kışa girdikleri halde Lala'nın sandalet giydiğini fark etti. Soğuğu hissetmiyor gibi gözüküyordu; işin aslı hiçbir şey hissetmiyor gibi duruyordu. Boğazı düğümlendi; rugby geçmişini geride bırakmıştı, artık başkalarının acılarına karşı duyarlıydı.

Kendisini bile şaşırtacak denli içten bir kaygıyla "İyi misin?" diye sordu Lala'ya.

"Hayır."

"Ya..."

Sessizlik.

"Sen iyi misin?" diye sordu Lala.

"Şikâyet edemem, CBC[5] yapıyorum, araba aldım, çocuğum olacak..."

Tren bir istasyonda durdu. Rocho sayıp dökmeyi bırakıp

---

5. Liseyi bitirmiş ogrenciler için ortak olan bir yıllık ögretim dönemi. Bu yılı tamamladıktan sonra öğrenciler istediği fakülteye girebilir. (ç.n.)

aceleyle cebinden bir kartvizit çıkardı.

"Davanın kanıt yetersizliğinden ilerleyemediğini duydum. Aileme ait hukuk bürosunda çalışıyorum... Yardım istersen bizi ara... O mikrobu sonsuza dek batırabiliriz..."

Bir adım geri attı. Vagondan indi ve kapılar kapanırken Lala'ya baktı. Bir daha görüşmeyeceklerini ikisi de biliyordu.

8

Guayi, Acassuso caddelerinin hiç değişmediğini, burada zamanın caddelerin labirentinde yitip gittiğini söylemeye bayılırdı. Lala bu cümleyi her duyduğunda gülmekten ölürdü. Guayi'ye dördüncü sınıf bir şair, sıradan bir Paraguaylı olduğunu söylerdi. Guayi alınır ve günün geri kalanında onunla konuşmazdı. Nefretleri, her gece barışırken duydukları coşkunun şiddetinde olurdu. Lala sonunda onu yumuşatırdı.

Aysız bir kış günü, akşam saat sekizdi. Çöpü çıkarma saati. Bir köşede iki hizmetçi kaldırıma çöp torbalarını koyarken fırsattan istifade birbirlerine son dedikoduları fısıldıyordu. Lala birini tanıdı: Guayi'nin arkadaşı Chapulina'ydı. Buenos Aires'e geldiğinde Guayi'nin iş bulmasını sağlayan kişi. Chapulina da onu tanımış olmalıydı, çünkü Lala sokak lambalarının kaldırım taşları üzerinde oluşturduğu bir ışık halkasından geçerken gülmeyi kesti ve Lala karanlığın içinde kaybolunca ya dek gözleriyle onu takip etti.

Bir dakika sonra Lala evinin zilini çalıyordu. Başka çaresi yoktu, kilidi değiştirmişlerdi. Değişen tek şey kilit değildi; sanki evin yüzünü yıkamak istemişler gibi bina pastel sarıya, panjurlar da beyaza boyanmıştı. Kapının öbür tarafından histerik bir havlama sesi geliyordu; öyle tizdi ki insanın dişleri kamaşıyordu. Korkutmuyor, güldürüyordu. Hizmetçi kız kapıyı açmadan önce iki kez kim olduğunu sordu. Lala adını tekrarladı. Ikincisinde, zinciri çıkarmadan kapıyı birkaç santi-

metre araladı. Gülünç bir Pekin köpeği başını uzatıp bana öylesine öfkeli hırladı ki dişlerinin arasından salyalar süzüldü.

"Birini mi aramıştınız?"

Patronun yeğeni olabileceği aklına gelmedi. Lala cevap vermedi; kıza bakakaldı: Üzerindeki üniforma Guayi'ye aitti. Hizmetçi kız ikimize de aynı mesafeyle baktı: Artık bir köpek ve Acassuso'lu bir kız değildik.

"Verebilecek bir şeyimiz yok..." dedi hızlı adımlarla yaklaşan güvenlik görevlisine bakarak.

Aradan iki ay geçmişti ve şimdi kıçımıza tekmeyi basmak istiyorlardı. Lala'ya her zaman mahallesinin havasını taşıyacağını söyleyen Guayi yanılmıştı. Kılık kıyafete ve köpeğe bakılınca iki serseriydik. Lala geri çekildi... Yapabileceği en iyi şey gitmekti. Burası artık onun evi değildi, kiraya verilmiş olmalıydı... Derken salondan gelen kahkahaları duydu; bir tanesi teyzesine aitti.

"Felicitas'ı arıyorum."

"Hanımefendi meşgul... Kim arıyor?"

"Yeğeni."

Yani o muydu? Bu, Lala mıydı? Olamazdı... Ya öyleyse... Ya oysa ve gitmesine izin verirse?

"Burada bekleyin."

Lala, şüpheli bir hareket yaptığı takdirde kendisini tutuklamaya hazır güvenlik görevlisinin bakışlarını ensesinde hissederek kapının önünde durdu. Gecenin sessizliğinde, hizmetçi kızın kahkahaları kestiği için özür dilemesini dinledi. Adını söylemesini. Ardından sessizlik. Gıcırdayarak yerinden oynayan bir sandalye. Hızla yaklaşan ayak sesleri. Ardına kadar açılan kapı. Ve her zamanki plastikliğiyle Felicitas kapıda belirdi. Şık giysisi, sarıya boyanmış saçı, yüzünde makyaj bulamacı.

"Merhaba teyze."

Felicitas elini ağzına götürdü. Melodramları hep sevmişti.

Aile toplantılarında Lala'ya Corin Tellado romanları getirirdi. Bir seferinde de bizi *Gazap Kuşları*'nı izlememiz için evine davet etmişti. Eve gittiğimizde masanın üzerinde bir kâse patlamış mısır ve her koltuğun üzerinde (gözyaşları için) kâğıt mendiller vardı.

"Neredeydin... Neden... Sanmıştım ki...

Karşısında cümleleri paramparça olan tek kişi Rocho değildi. Felicitas duyduğu heyecana dayanamadı. Lala'nın başını okşayıp yavaşça omzuna yasladı. Lala bu duruma dudaklarını ısırarak katlandı. Teyzesinin birkaç metre gerisinde duran arkadaşlarını gördü. Hepsi birbirlerinin farklı renklerdeki kopyalarıydı. Hayatlarında ilk defa mutlak bir sessizlik içindeydiler.

"Nereye gittin?" dedi Felicitas sonunda.

"Paraguay'a."

Felicitas ona sessizce baktı. Bütününe ve ayrıntılara. Teni kırışmıştı; saçı ve tırnakları kirliydi, kötü kokuyordu.

"Aç mısın?"

"Evet."

Hizmetçiye "Bir tabak hazırla" diye buyurdu.

Kapıyı kapamaya davrandı ama Lala içeri girebilmem için ayağını kapının eşiğine koydu.

"Benimle geliyor."

Felicitas beni tanıdı ama midesini bulandırmış olmalıyım, çünkü bana dokunmadı bile. Lala'yı omzundan tutarak yemek odasına götürdü. Kalan tüm mobilyaların yerini değiştirme işini üstlenmişti. Bu şekilde evi sömürgeleştirmişti. Aileden geriye kalan tek fotoğraf piyanonun üzerinde duruyordu. Lala durup fotoğrafa baktı. Bir doğum gününde Felicitas tarafından çekilmişti. Bu fotoğraf onların ilk ve son kez sarılıp gülümsemelerine neden olmuştu. Huzursuzluk kolların gerginliğinde, dudakların kenarlarındaydı.

"Döneceğini biliyordum" dedi herkese. "Herkesin kendi-

ne özgü bir yapısı vardır. Sen hep böyleydin; yalnız, olayları yavaş idrak eden... Olayla ilgilenen başkomiser, Başkomiser Mastrangelo büyüleyici bir adam; öyle ilgili, öyle çalışkan ki... Komiser o gece bir şey gördüğüne ve bu nedenle gittiğine, bir şok yaşadığına inanıyor. Dört bir yana fotoğrafını dağıttı; gaz faturalarında, hatta televizyonda bile çıktı fotoğrafın. Tıpkı Amerika'da olduğu gibi. Umudumu kaybetmedim, Mastrangelo da öyle. Onu aramalıyız, öyle değil mi? Lala?"

Lala gözlerini, omzunda duran Brontë'nin ellerinden alamıyordu. Hayatında kızına çok az dokunmuştu. Bunun şimdi, fotoğrafa bakarken farkına varıyordu. Ve o el sanki şu an omzundaymış gibi onu rahatsız ediyordu. Felicitas, Lala'nın kendisini dinlemediğini anladı ve ona sarılma bahanesiyle fotoğrafı çekip aldı.

"Yavrum... Yemekten önce yıkanmak ister misin?"

"Hayır."

Lala gözlerini tabaktan ayırmadan, neredeyse nefes almadan yedi. Kapalı pencereler, meyveler, kuru çiçekler, oda parfümleri ve ithal yağların ağırlaştırdığı odanın havası, Ypacarai'deki vahşi kokuları özlemesine neden oldu. Herkes onu kucaklayıp öpmüştü. Şimdi de beşi sessizce orada durmuş, kendisini izliyordu.

"Yavaş Lala, miden ağrıyacak" dedi bir tanesi.

"Biraz su iç" dedi diğeri, manikürlü tırnağıyla bardağı masaya iterek.

"Chapulina'nın izin günü hangisi?" diye sordu Lala.

"Efendim?"

"Hangi gün çalışmıyor?"

Bayan tırnak göz ucuyla Felicitas'a baktı, kızı anlamıyordu.

"Salı günleri."

"Yani yarın."

"Evet, yarın."

"Kaçta çıkıyor?"

"Lala... Ne önemi var?"

"Kaçta çıkıyor?" diye yeniden sordu Lala.

"İstediği zaman. Genelde, günü değerlendirebilmek için erkenden, yedi sekiz gibi çıkıyor."

Felicitas sofradan kalktı.

"Kızlar, tatlıyı başka güne bırakalım... Sizi kapıya kadar geçireyim..."

Nihayet bir olay yakaladıkları için hiçbiri gitmek istemese de onu takip etmekten başka çareleri yoktu. Lala masada tek başına kaldı. Camı açtı, kül tablasındaki izmaritlerden birini yaktı ve sırtını sandalyeye dayadı. Hizmetçi elinde tatlıyla geldi.

"Adın ne?"

"Elizabeth ama bana Betty diyorlar. 'Y' ve çift 't' ile."

"Buralı değilsin..."

"Hayır, Uruguaylıyım. Chui'den. Teyzeniz bu eve yerleştiği zaman beni işe aldı. Görünüşe bakılırsa önceki..."

Betty eliyle öyle zarif bir aşırma hareketi yaptı ki, daha çok bir sihirbaz numarasını andırıyordu.

"Sizi tanımadığım için özür dilerim... Banyoyu hazırlayayım mı?"

"Ben yapabilirim."

"Ben de yapabilirim."

Üst kata kadar Betty'yi takip etti. Bu pembe üniformanın içindeki Guayi'yi hayal etmeye çalışarak kıza arkadan baktı. Ama aynı şey değildi; hiçbir zaman olmayacaktı. Küvetin başında diz çökmüş, suyun sıcaklığını kontrol eden Betty'yi görünce bu evde bir geceden fazla kalamayacağının farkına vardı. Orada Guayi'siz olmak dayanılmazdı.

"Haydi, yatağa Betty..." dedi kapı eşiğinde duran Felicitas.

Betty iyi geceler dileyerek dışarı çıktı.

"Onunla çok konuşma; tam bir papağan... Ona söylediğin her şeyi ertesi gün tüm kuzey bölgesi öğreniyor..."

Lala gülümsedi; teyzesinin dünyası General Paz Caddesi'nde bitiyordu. Külotunu indirip çiş yapmak üzere klozete oturdu.

"İki gün önce annen aradı; Mumbai'de bir Budist tapınağında inzivaya çekilmişti, bu yüzden daha önce arayamamış... Ama artık her şeyi biliyor, zavallı, gözyaşlarını durduramıyordu... Burada Sai Baba şarkısını söylerdi..." Felicitas omzunu silkti. "Coelho çok güzel söylemiş: 'Herkes kendi hatalarıyla savaşacaktır...' Sen iyi misin? Konuşmak ister misin?"

"Ne hakkında?"

"O gece hakkında yavrum... O gece ne oldu? Bu şekilde ortadan kaybolmak için bir şeyler görmüş olman lazım... Beni dinle Lala... Bana her şeyi anlatabilirsin... İkinizin arkadaş olduğunuzu biliyorum... Ama onu savunmaya çalışmanın bir faydası yok... Terminalde onu cüzdanında bir biletle buldular. Evdeki her şey gitmişti. Annenin mücevherleri, mobilyalar, hatta tablolar... Annen gittiği zaman babanın yıkıldığını herkes biliyor... Çocuk onu ayartmış olmalı... Onu ayarttı ve her şeyi sattı..."

"Eşyaları ben sattım. O hiçbir şey yapmadı."

Felicitas sözlerine devam etmek için ağzını açtı ve tam o sırada, Lala giysilerini çıkarırken, duyduklarını idrak etti.

"Sen mi? Niye satasın ki..."

Bir an susup Lala'ya bakakaldı.

"Eğer o yapmadıysa... Babanı kim..."

"Ben. Ona iyilik yaptım. Kendisi hiçbir zaman bu cesareti gösteremeyecekti."

Sessizlik.

Lala gömleğinin düğmelerini açmaya ara vermeden gözlerini teyzesine dikti. Bakışlarını ilk kaçıran Felicitas oldu.

Burada yaşadığımız zaman Lala'nın tek arkadaşı, Pep'in beni her gece götürdüğü Çin Mahallesi'nin yanındaki köpek okulunda çalışan eğitmendi. Lala nereye gittiğimizi görmek için kamyonetin arkasına saklandığında onu görmüştü. Ve kardeşini takip etmek yerine parmaklıkların öbür ucundan, nehre dolgu yapılarak kazanılan arazideki eğitmeni izlemişti. Bağırmasını, kolunu kaldırmasını, koluna yapışan bir Alman kurt köpeğini havada döndürerek hayvanın saldırısını savuşturmasını görmüştü. Alüminyum bilekliği olmasaydı köpeğin ona saldırdığı sanılabilirdi. Ama kolunu indirdiği zaman köpek ödülünü bekleyerek kuyruğunu sallamaya başlamıştı. Pep'le kulübeden çıktığımızda ikisini kamyonetin arkasına oturmuş, sigara izmariti içerken bulmuştuk. O gün eğitmen ona köpek eğitiminin temel kurallarından birini açıklamıştı: Bakışlarını son kaçıran, sözünü geçirendir. Sınırları koyan. Ve şimdi bakışlarını, sanki bir labirenti inceliyormuş gibi fayansların üzerinde gezdiren Felicitas'tı.

"Sana söyleyeceklerimi iyi dinle... Bu saçmalıkları tekrarlamanı istemiyorum... Konu kapandı, insanlar yaşananları unuttu, bu aile yeniden bir skandalın içine giremeyecek kadar çok acı çekti..."

"Hangi aile?"

Yeğeninin bu dünyadan koptuğunu yavaş yavaş kavramaya başlayan Felicitas "Ne demek hangi aile?" dedi. "Senin ailen Lala..."

"Aile falan yok artık."

Lala soyunmaya devam etti; yalnız kalabilmesinin tek yolu buydu.

"Kafan karışıksa Pep'le ilgilenen psikiyatrlarla konuşabiliriz... Hatta bir süre onun yattığı klinikte bile kalabilirsin... Karma bir yer... Buraya yakın; San Isidro'da. Muhteşem bir bahçesi var ve içerisi bembeyaz..."

Lala iyice soyununca Felicitas geri çekildi.

"Bak, ne yapalım biliyor musun... Yıkan, uyu... Yarın daha taze zihinlerle, her şeyi yeniden konuşalım..."

Banyonun kapısını kapadı. Lala başının döndüğünü ve derisinin yandığını hissetti. Su kaynıyordu. Başını soktuğunda su taştı.

9

Felicitas, Lala'nın odasını misafir odasına çevirmişti. Buranın dekorasyonu da evin diğer bölümleriyle tutarlıydı: Duvarlar boyanmış, mobilyaların yeri değiştirilmişti. Sol yastığın altında bir kadın pijaması, sağdakinin altında ise erkek pijaması vardı. Lala erkek pijamasının üstünü giydi, aynaya bakmak için kapıyı kapadı ve elini tıraşlı saçlarına götürdü... Saçı uzunken bile gözleri büyüktü ama şimdi bu saçsız ve kaşsız haliyle Japon çizgi romanlarındaki karakterlere benziyordu.

"Beğendin mi?"

Aynadan bana gülümsedi.

"Ben beğendim."

Hasır bir sepetin içinde, jellerin ve kremlerin arasında makas, cımbız ve tıraş bıçağı bulmuştu. Kaşlarını tek tek yolmuş, makasla saçını kesmiş ve sonra tıraş bıçağıyla işi tamamlamıştı.

"Sence onun hoşuna gidecek mi?"

Guayi'nin ona klasik olduğunu söylemesinden her zaman rahatsız olmuştu; bu ona bir hakaret gibi geliyordu. Işığı kapatıp odadan çıktı. Mutfaktaki karolar soğuktu. Soğuğun çıplak ayaklarına işleyip bacaklarına tırmandığını hissetti. Kendisini Guayi'yle sarmaş dolaş orada yatarken görebiliyordu. Betty'nin kapısına yaklaşıp parmağıyla itti. Gözleri yarı aralık, hafifçe horlayarak uyuyordu. Ama birinin odaya girdi-

ğini hissetmiş gibi birkaç dakika sonra gözlerini açtı.

"Küçükhanım..."

"Özür dilerim, seni uyandırmak istememiştim."

Lala tam kapıyı kapatıyordu ki Betty onu durdurdu:

"Bekleyin. Size bir şey vereceğim."

Ayağa kalkıp komodin çekmecelerinden birini karıştırdı, sonunda aradığını buldu: Lala'nın objektife bakarken, yakın plan çekilmiş bir fotoğrafıydı bu. Gözleri kocaman ve hiç olmadığı kadar derin, ağzı yarı aralık, saçları tenine yapışmış. Lala fotoğrafa bakabilmek için yatağa oturmak zorunda kaldı. Tüm bu aylar boyunca, Guayi'nin yokluğunu böylesine güçlü hissetmemişti. Onun bu yatakta, gözlerine ulaşıncaya kadar ayaklarından yüzüne doğru sürünerek kendisinin üzerine çıktığını hatırladı.

"İstediğim yüz bu..." demişti, komodinin üzerinde hazır bekleyen fotoğraf makinesini alırken.

Guayi bu fotoğrafı istiyordu, sadece yüzünü... Aylar boyunca istemişti. Bir anda, kısa, kısacık bir anda Lala'nın değiştiğini söylüyordu. Bunu ona göstermek istiyordu; onun görmesini istiyordu. Ve bu doğruydu: Bir daha asla o günkü kadar mutlu olmamıştı.

"Çekmecenin dibindeydi. Nasıl orada kalmış anlamadım. Polis her şeyin altını üstüne getirip beraberinde bazı eşyaları götürmüştü. Teyzeniz kalanları atmamı söyledi, ondan geriye bir şey kalsın istemiyordu... Fotoğrafı geçen ay etrafı toparlarken buldum... Bugün sizi gördüğüm zaman fotoğraftakinin sizin yüzünüz olduğunu anladım... Salondaki fotoğrafa benzemiyor..."

Salondaki fotoğrafta hâlâ bakireydi.

Pep'in odası Felicitas'ın tedavülden kaldırdığı eşyaların deposuydu. Lala atılacak eşya torbasından ucu çıkmış bir ceket gördü ve torbayı alıp yatağın üzerine boşalttı. Bir okul

forması, bir tekvando giysisi, kayak kıyafeti, kız külotları buldu. Teyzesi işte onu böyle bekliyordu: Eşyalarını çöp torbalarına koyarak.

Terasın anahtarı her zamanki yerindeydi. Bu bir tesadüf değildi; aylardır kimse oraya ayak basmamıştı. Yabani otlarla kaplanmış terasta geriye pek az şey kalmıştı: Pep'in Meksika'dan getirdiği kırmızıbiberler, domates, kişniş otu, bir iki biberiye yaprağı, oğulotu ve nane. Toprak domates ve kırmızıbiberlerle dolup taşmıştı; kimseyi umursamadan büyümüş ve aynı şekilde kurumuşlardı. Lala yabani otları sökmeye koyuldu, toprakla oynamak kendisini iyi hissetmesini sağlıyordu. Kardeşini yalnızca bu anlarda, sanki hayatı beş metrekare toprağa bağlıymış gibi bahçesiyle ilgilendiği zamanlarda seviyordu. Kendisi ve benim için yeterli büyüklükte bir alan açtı. Elleriyle toprağı temizledi ve oturup şafağı izlemeye koyuldu. Ancak orada, nemli toprağın üzerinde uyuyabildi.

Şizofren Pekin köpeğinin havlamaları bizi uyandırdı. Lala şaşkınlıkla gözlerini açıp oturdu. Göl yerine komşunun havuzunu görünce nerede olduğumuzu anımsadı. Pekin köpeğini boynundan yakalayıp bahçenin üstünde, boşlukta tuttu.

"Susacak mısın?"

Uyandığında hep huysuz olurdu. O uyanınca, bir saat boyunca çevresinde sessizce dolanmak gerekirdi. Pekin köpeğinin gözleri kocaman açıldı, bacaklarını ve kalçasını deli gibi salladı ve altına işedi.

"Böylesi daha iyi... Bu kez seni affediyorum ama sesini yeniden duymak istemiyorum, anlaşıldı mı?"

Pekin köpeği bakışlarını kaçırıncaya dek Lala gözlerini ondan ayırmadı. Ardından onu yere bıraktı. Pekin köpeği ağzını açmadı; yavaşça, havlamadan, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak yürüdü.

"Sen de kalk..."

İşte, gördünüz mü?

Onu odaya kadar sessizce takip ettim. Bir gece önce çöp torbasında bulduğu giysileri giydi: Okul formasının kareli eteğini, Pep'in botlarını ve Guayi'yle beraber kullanılmış eşya fuarından aldığı deri ceketi. Lala dışarı çıkarken Felicitas, Brontë'nin çalışma odasındaydı. Pep'in yattığı kliniğe telefon etmek için sabahın köründe kalkmıştı.

Ben çalışma odasının kapısının önünden geçerken "Hayır, hayır, onun için değil, kız kardeşi için, evet, ortaya çıktı ama iyi değil... Onu bugün görmenizi istiyorum, gitmek isteyip istemeyeceğini bilmiyorum..." diyordu geri zekâlı. "Bana yardım ederseniz çok sevinirim... Şu anda, evet..."

Lala'nın sokak kapısını açtığını gördü ve telefonu masanın üzerine bırakıp koşarak merdivenlerden indi. Lala teyzesinin çığlığını duydu ve bahçenin köşesinde arkasını döndü. Felicitas ona dehşetle baktı; yeğeninin başında tek bir saç teli kalmamıştı. Köşede duran güvenlik görevlisini görüp kızı durdurması için ona seslenmeyi düşündü bir an. Ama kendini tuttu; bunu yapamazdı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Yürüyüşe çıktım."

"Neden beni beklemiyorsun? Üzerimi değiştireyim de beraber çıkalım..."

"Döndüğümde beraber çıkarız."

"Ne zaman döneceksin?"

"Birazdan."

"Ne zaman?"

"Yarım saate."

Felicitas başıyla onayladı.

"Seni bekleyeceğim."

"Bekle beni."

Ve çalıların arkasında gözden kayboldu. Okul marşını ıslıkla çalarak caddeyi geçti. Sokağın sonunda arkasını döndü.

"Vedalaş Serafim; bu evi son görüşün."

10

"Beni hatırlıyor musun?"

Lala'nın sesi kızı korkuttu. Hava buz gibi ve saat sabahın sekiziydi. Lala son bir saatini, soluğunu tüm gücüyle dışarı verip ağzından çıkan buharla şekiller yaparak geçirmişti. Soğuk, tıraşlı başına iğne gibi batıyordu. Chapulina'nın gözüne çarpan ilk şey onun soğuktan morarmış teni oldu.

"Affedersin, seni korkuttum..."

Chapulina sessizliğini koruyordu. Lala'ya biraz huzursuz ve ne söyleyip ne söylememesi gerektiğini bilmiyormuş gibi bakıyordu.

"Kim olduğumu biliyorsun, öyle değil mi?"

"Nasıl bilmem? O kadar da değişmemişsin... Hanımefendi başkası olduğunu söylüyor... Dün geceden beri sürekli senden bahsediyor..."

Chapulina, Lala'nın arkasında durduğumu gördü.

"Dün seni köpekten tanıdım... Sonra sen olamayacağını düşündüm... Bunca zaman ortadan kaybolduysa şimdi niye dönsün ki dedim kendi kendime..."

"Burada neler olduğunu bilmiyordum, o yüzden dönmedim."

Chapulina istasyona doğru yürümeye başladı. Acele etmiyordu ama söyleyecek bir şey de bulamıyordu. Geçen ilk arabaların camları kapalıydı; üzerlerindeki ince buz tabakasını eritebilmek için kaloriferleri tam güç çalışıyordu.

"İstasyona mı gidiyorsun?" diye sordu Lala.

"Evet."

"Seninle yürüyebilir miyim?"

"Nasıl istersen..."

"Hâlâ Tigre'de mi oturuyorsunuz?"

Chapulina ona göz ucuyla bakıp başıyla onayladı. Lala'nın bu ilgisi onu rahatsız ediyordu. Tanıştıklarından beri ilk kez gözlerine bakıyordu. Bir blok boyunca sessizlik içinde yürüdüler. Sonunda Lala daha fazla dayanamadı:

"Onu görüyor musun?"

"Önceden görüyordum. Artık göremiyorum. Ziyaretine gitmemi istemiyor artık."

Blokun sonuna kadar yine sustu. Chapulina'nın bacakları o kadar uzundu ki, ona yetişebilmek için neredeyse koşmak gerekiyordu. Bir okul aracına yol vermek için durdular. Tam orada, formalı çocuklarla dolu minibüsün turuncu fonunda Lala yeniden ağzını açtı.

"Nerede?"

"Plata'da. Bir ıslahevinde."

"Peki, oraya nasıl gidiliyor?"

Sokağı dönünce istasyon belirdi. Ama Chapulina yola devam etmedi. Durup ilk kez Lala'nın gözlerine baktı.

"Kimsenin kendisini görmeye gitmesini istemiyor."

"Önemli değil. Ne olursa olsun gideceğim."

"Her şeyi karıştıracaksın."

"Niyeymiş?"

"İşte."

"Tek bilmek istediğim ne olduğu..."

"Bilmiyor musun?"

"Hayır."

Chapulina, Lala'ya sessizce baktı. Ona inanmıyordu ama umurunda değildi; artık geçmişin bir önemi yoktu. Bisikletiyle geçen bir teslimatçıyı selamladı. Huzursuzdu; Lala'yla

görülmekten hoşlanmıyordu. Guayi'nin arkadaşı olduğu için zaten yeterince belaya bulaşmıştı. En iyisi her şeyi tek seferde sonlandırıp aradan çekilmekti.

"Guayi o gece olanları hiçbir zaman anlatmadı. Ne bana ne onu savunmak için atanan avukata ne de hâkime. Ağzını açmadı. Hâkim ona kendini savunmadığı takdirde suçlu ilan edileceğini söylediğinde bile. Sadece bir kez, seninle ilişkisi olduğu sorulduğunda konuştu..."

"Ne dedi?"

"Senin hiçbir şeyle alakan olmadığını."

Lala solgundu, kafası karışıktı. Aklı bir taramalı tüfek gibi sessiz sorular ateşliyordu. Ama yapabildiği tek şey Chapulina'ya sessizce bakmaktı.

"Sakin ol. Senin orada olmadığını gayet net bir şekilde belirtti... Ama onu batıran da bu sözleri oldu... Ailenin avukatı çok açık bir şekilde, eğer masumsa senin orada olmadığını nereden bildiğini sordu."

"Ne dedi?" diye tekrarladı Lala.

"Hiç. Başka tek kelime etmedi."

Chapulina Lala'ya baktı. Arkadaşının yalan söylemiş olduğundan bugün bile emindi. Tüm mahkeme, hatta hâkim bile aynı şeyi düşünüyordu. Fakat zanlının sessizliği hâkime başka bir seçenek bırakmamıştı.

"Bir hafta sonra hanımefendi eve çığlıklar atarak girdi... Jimnastik salonunda, Guayi'nin suçlu bulunduğunu duymuştu. Bu haberi teyzenle kutlamak için bana bir elma şarabı açtırdı... Beyefendi de memnundu; bu ülkede bir kez olsun yargının işlediğini, olayların iyiye gitmeye başladığını tekrarlayıp duruyordu... Ertesi gün Guayi'yi Plata'daki ıslahevine götürdüler... Onu görmeye ilk gidişimde bana kendisini başkentteki başka bir ıslahevine nakledeceklerini, bulunduğu yerde çok çocuk olduğunu, yatakların yetmediğini söyledi ama sonunda orada kaldı... On sekizini doldurmaya dek..."

"Bir ay var."

"Evet, bir ay sonra onu Ezeiza'ya nakledecekler."

Tren düdüğünü öttürerek yaklaşıyordu. Chapulina gitmek için bir adım attı ama Lala onu kolundan tuttu. Ve bu, dostça uzanan bir el değildi.

"Bana oraya nasıl gidileceğini söyle."

Bir rica değil, emirdi. Ama her şeyini kaybetmiş birinin çaresiz emri.

"Plata'ya hiç gitmedin mi?"

"Hayır."

Chapulina ondan korkmuş değil, ona acımış olmalıydı. Acassuso'lu bir kızı korkutmuş olamazdı. Ve ona göre Lala kafası kazınmış, Ypacaraí'de haftalar geçirmiş bir kızdı sadece.

"Constitución'a kadar yürü ve orada Plata trenine bin. Constitución'un nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Daha soruyu tamamlamadan bilmediğini fark etti. Kuzey bölgesi kızlarını anlamıyordu. Cebinden bir göz kalemi çıkarıp kızın eline oraya nasıl gidileceğini ve hatta ıslahevinin adını yazdı.

"Tamamdır, artık kaybolmazsın..." dedi Lala'ya bakmadan, istasyona doğru koşarken.

Guayi'yi tanıyıncaya kadar Lala, General Paz'ın dışına yalnızca doktora gitmek veya bürokratik bir işlem yaptırmak için çıkmıştı. Tiyatrodan, Florida Caddesi'nden ve Corrientes Bulvarı'ndan nefret ediyordu. Hiç dansa gitmemişti; San Isidro'daki okul arkadaşlarının takıldığı barlardan birine gitmektense odasına kapanıp bir hikâye okumayı tercih ediyordu. Onun aksine Guayi partileri ve dans etmeyi seviyordu:

"Benimle gelmezsen bana bakan ilk tiple takılacağım" demişti bir cumartesi öğleüzeri Lala'ya.

İzni gün ortasında başlamıştı ama tüm öğleni, Lala'yı kuzeninin koruma görevlisi olarak çalıştığı bir bara gitmeye ik-

na etmeye çalışarak geçirmişti. Moreno'da yatıp ertesi gün dönebilirlerdi.

"Tek yapman gereken kıçını kaldırmak... İkimiz için de elbisem var. Hatta istersen onu bile getirebilirsin" demişti bana bakarak. "Kuzenim bizi istasyondan alacak, barın kapısında onunla bekleyebilir..."

Sonunda onu ikna etmişti. Moreno'yu gezmek Lala'nın ilgisini çekmiyordu. Kenar mahalleri de lüks mekânlar kadar sıkıcı buluyordu, kendi sınırlı dünyasında halinden gayet memnundu. Bu teklifi Guayi'nin yalan söylemediğini bildiği için kabul etmişti: Eğer onunla gitmezse geceyi herhangi birinin yatağında sonlandıracaktı. Birkaç saat sonra kuzen bizi istasyonda bekliyordu. Kuzen –Lala'dan kendisine böyle hitap etmesini istemişti– son on yılda tükettiği anabolizanlar yüzünden patlamak üzereydi. Açık bıraktığı saçı beline geliyordu. Sesi felç edici bir etki yaratıyordu; çok tiz ve inceydi. Anabolizanları bu yüzden, sesini değiştirmek için kullanmaya başlamıştı. Sonunda sesi dışındaki her şeyi (kaderi bile) değişmişti.

"Bana beğendiğini söyle...

Guayi'ye ettiği ilk laf bu olmuştu. Saçını jöleyle düzleştirmişti.

"Geçen haftaya kadar saçı kıvırcıktı" diye açıklamıştı Guayi, Lala'ya.

Guayi ona doğruyu (iğrenç olduğunu) söyleyip istasyonun tuvaletine giyinmeye gitmişti. Lala'yı elbise giymeye veya eğlenmeye ikna edememişti; Lala gecenin başında kapıda, bizim yanımızdaydı bile.

"Artık dans etmek istemiyor musun?" diye sormuştu uzun saç. "Cumbia hoşuna gitmiyor mu?"

"Eh işte."

"Peki, ya bizim kız?"

"En önde."

"Eller havaya..."

"Biraz."

Kuzen kolları havada bekleyen iki gencin üstünü aramıştı.

"Geçin..."

Gençler içeri girmişti. Lala köşede kusan bir kıza bakıyordu. Kuzen duvara yaslanmıştı.

"Kalbini kıracak."

"Biliyorum."

Guayi dışarı gün ağardığında çıkmıştı. Zilzurna sarhoştu. İçeride hediye ettiği öpücüklerden dolayı dudakları şişmişti.

"Gel... Şimdi seninle dans etmek istiyorum" demişti Lala'ya.

İki saat sonra, ayakta kalanların akıntısına kapılmış, dışarı çıktıklarında Lala da sarhoştu. Geri dönüş yolunda horlamıştı. Guayi yanındayken şehir düşman olmaktan çıkıyordu; kişinin, uykusu olduğu takdirde, uyuyabileceği bir mekâna dönüşüyordu.

11

Islahevi, Plata'nın kesişen sayısız caddelerinden birinde beliriverdi. Beyaz bir canavardı; yedi blok öteden bile devasa ve kirli gözüküyordu. Lala binaya bakmak üzere durdu. Döndüğümüzden beri içinde bir şeyler parçalanıyordu. Her şeyden uzakta, içinde geçmişe yer olmayan bir dünya yaratmıştı. Ona kalan tek şey Guayi'nin hatıralarıydı; gerisi yok olmuştu. Mahalle, ev, okul, aile, özellikle de ailesi, özellikle Brontë. Gittiğinden beri onu bir kez bile düşünmemişti...

Dün gece Pep'in odasına girmeden önce, onu iki ay evvel Brontë'yi son gördüğüm yerde dururken bulmuştum. Yalınayaktı ve bir kedi gibi, neredeyse fark edilemeyecek bir hareketle ayaklarını halının üzerinde gezdiriyordu. Felicitas buradaki her şeyi olduğu gibi bırakmıştı. Lala hiçbir şeye elini sürmedi; yalnızca parmağını çalışma masasının köşesinde, kalemlerin, kül tablasının, kâğıtların ve daktilo tuşlarının üzerinde dolaştırdı. Bir tuşa, ardından bir diğerine ve bir başkasına daha bastı. Daktilo makarasının içinde kalan görünmez bir "merhaba" yazdı.

"Lin Guaiyen... *Guai-yen*... Hayır, hayır Japon değil, Paraguaylı..." dedi Lala ıslahevinde kendisiyle ilgilenen görevliye. "Hemen hemen iki aydır burada..."

Görevlinin içeri alınma tarihlerini gözden geçirmesini nefesini tutarak izledi; hâlâ her şeyin bir yanılsama olabileceği-

ne inanıyordu. Tezgâhın arkasındaki kızıl saçlı bir kadın görevli okumakta olduğu *Paparazzi*'den gözlerini kaldırdı: Lala merakını uyandırmıştı ve bunu gizlemeye çalışmıyordu.

"İşte burada... Durum şu ki soyadını yanlış yazmışlar; Gayen olarak kaydedilmiş..."

"Değiştirin öyleyse."

"Hayır, böyle kalmalı. Son ziyaretçisine de açıkladım; eğer mahkemeden Gayen olarak geldiyse hayatı boyunca Gayen olarak kalacaktır."

Ciddiydi.

"Kimdi?" diye sordu Lala.

"Efendim?"

"Onu görmeye gelen son kişi kimdi?"

"Kayıtlı değil. Burada sadece son ayın kayıtları var. Ve bu süre zarfında kimse gelmedi."

Sesinin astımlı, sigara tüketicisi gibi bir tınısı vardı. Ve dişleri lekeliydi.

"Yarım saatin var, sonra ziyaret saati sona eriyor."

"Önemli değil."

"Üzerini aramam gerekiyor."

Lala başıyla onayladı. Görevli zorlukla ayağa kalkmaya çalıştı ama kızıl saçlı ondan daha hızlı davranmıştı.

"Bana bırak."

Ardından Lala'ya "Gel" dedi.

Tezgâhın arkasından çıktı ve tetkik odasına doğru koridor boyunca ilerledi. Her şeyi büyüktü: gözleri, elleri, ağzı, göğüsleri, kıçı... Üniformasının içine saklanmış ucuz bir porno film figüranına benziyordu. Kızıl saçlı kapıyı kapatamadan Lala'nın arkasından içeri girdim. İçinde hemen hemen hiç eşyanın olmadığı, köşede bir yatak ile kızıl saçlının içinden lateks eldivenler çıkardığı metal bir dolabın bulunduğu küçücük bir odaydı.

"Yaratık da seninle mi geliyor?"

Yaratık bendim.

"Evet."

"Adı ne?"

"Serafim."

Şaka olduğunu düşünerek gülümsedi.

"Pantolonunu çıkar. Ve meleğe söyle, ne kaka ne de çiş yapsın."

Güvenlik görevlisi, çantasını yatağın üzerine boşaltırken Lala gözlerini yerden ayırmadan soyundu. Kızıl saçlı işine giysilerle devam etti; ceplerini, botlarının içini ve son olarak Lala'nın vücudunu aradı.

"Bacaklarını aç. Bunun nasıl olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Kızıl saçlı, sol eline lateks eldiveni geçirirken Lala en ufak bir fikri olmamasına rağmen bir kez daha başıyla onayladı. El içine girip gerekenden uzun bir süre kaldığında gözünü bile kırpmadı.

"Demek Gayen'i görmeye geldin... Arkadaşı mısın?"

"Hayır. Sevgilisiyim."

Kızıl saçlı, bakışlarını kaldırıp elini çıkarmadan Lala'ya gülümsedi.

"Bana sevgilisi olduğunu söylemedi..."

Lala bakışlarını onunkilerden kaçırmadı.

"Unutmuş olmalı. Giyin. Seni dışarıda bekliyorum."

Eldiveni çöp kutusuna atarak bizi yalnız bıraktı. Lala, lateksle kaplı parmakları hâlâ içinde hissederek öylece yatağa oturdu. Kızıl saçlı bir dakika sonra bir deste anahtarla ziyaret kapısını açtı. Lala kapıda durdu; bir an için Guayi'nin orada beklediğini düşündü ve yerinden kıpırdayamadı. Güvenlik görevlisi durumun farkına varıp sırtına vurdu:

"Orada değil... Gidip onu getireceğim..."

Sırta gelen bir başka hamle Lala'yı avluya itti ve kapı yeniden anahtarla kapandı. Lala etrafı bakışlarıyla taradı; burası ıslahevinin ciğeriydi. İçinde bir tutam yeşilliğin olmadığı, çi-

mento ve metalden yapılmış, korku, çiş ve adrenalin kokularıyla tıkanmış bir ciğer. Bazı parmaklıklı pencerelerden farklı yaşlarda kızlar başlarını uzatıyordu. Sakız, mektup, kâğıttan uçak, ped fırlatıyor, gelen ziyaretçileri ıslıklıyor, onlara birden ona kadar not veriyor, heyecanlı bir bütünlük içinde alkışlıyorlardı. Ziyaretçisi olanların bazıları bağırarak onları yanıtlıyor (Neden gidip kıçını temizlemiyorsun, sıçtığımın zencisi...), diğerleri oyuna katılıp sevgililerini, kardeşlerini ve arkadaşlarını yarışmaya dahil ediyordu. Lala'nın varlığı ıslıklara ve alkışlara neden oldu; bazıları 8, çoğunluk 7 verdi ama bir çift 6 da vardı. Biri de ağır bir soğuk algınlığının yol açtığı ciddi, hırıltılı sesiyle 9 diye bağırdı. Bu kişi dördüncü kattan Lala'nın ayaklarının iki metre ilerisine kâğıttan bir uçak fırlattı. Uçağın üzerindeki kalbin içinde "Seni seviyorum yakışıklı" yazıyordu. Hepsi onu erkek sanmıştı. Yukarıdan bakanlar için anlaşılabilir bir durumdu bu. İşin aslı, nereden bakılırsa bakılsın anlaşılabilir bir durumdu. Lala bir zamanlar olduğu şeyden tamamen uzaklaşmıştı; onun ne olduğunu anlamak için dikkatli bakmak gerekiyordu.

Trenin son durağında gözlerini kendisine dikmiş bakan üç oğlan fark etmişti, kendilerini bahislerine o kadar kaptırmışlardı ki alçak sesle konuşmayı unutmuşlardı; biri kız, diğer ikisi erkek olduğunu söylüyordu. Trenden inmeden önce doğru tahminde bulunan oğlan merakına yenik düşmüş ve saf bir tavır takınarak ona yaklaşmıştı:

"Adın ne?"

"Lolo"[6] demişti Lala. Her şeye rağmen espri anlayışını kaybetmemişti.

Ziyaret saatini kontrol eden başka bir görevli, avluda bir köşeyi göstererek "Masa ve sandalyeleri kullanabilirsin" dedi.

Parmaklıkların ardındakilere, o gece Ay tutulmasını izle-

---

6. İspanyolcada "delikanlı, erkek çocuk." (ç.n.)

mek için terasa çıkmak istiyorlarsa saçmalamayı kesmelerini söylemeye gelmişti. Birkaç asi hariç, anında sonuç aldı; onlar da arkadaşları tarafından susturuldu. Bir dakika içinde avluyu yeniden sessizlik kaplamıştı. Lala bir köşeye yığılı plastik masa ve sandalyelere yaklaştı. Bir masada bir kız, bebeğini emzirirken, muhtemelen anne babası olan yaşlıca bir çift sessizce onu izliyordu. Lala avlunun öbür ucuna iki sandalye taşıdı. Birine oturdu, sonra diğerine geçti, bacak bacak üstüne attı, ardından bacaklarını indirdi... Yakınlarında iki yeniyetme, sanki dünya yok olmak üzereymiş gibi öpüşüyordu. Oğlan –kızdan iki yaş kadar büyüktü– masanın altından, kızın pembe pantolonun içine soktuğu elini her türlü zorluğa katlanarak çılgınca oynatıyordu. Lala ayakta beklemenin daha iyi olacağına karar verdi; her türlü pozisyonu fazla ciddi bulmuştu. Kız orgazma eriştiği ve bağırmamak için oğlanın boynuna yapıştığı sırada çiftin önünden geçti. Sandalyeleri yerine yerleştirdi ve kapıya bakarak, kıpırtısızca beklemeye koyuldu...

12

Guayi, Lala'nın arkasında belirdi. Lala'ya doğru yürüyor ama tüm benliğiyle geri gitmek istiyordu. Saçı kısaydı, üzerinde bir erkek pantolonu ve Ramones tişörtü vardı.

"İşte sevgilin" dedi kızıl saçlı, avlunun öbür ucundaki Lala'yı göstererek.

Guayi onun tıraşlı ensesine, cin kulaklarına bakakaldı. Lala'nın üzerine çıkıp onun ellerini yatağa bastırarak hareketsiz kalmasını söylediği aklına geldi. "Kıpırdama" diyordu ona. Ve Lala kıpırdamıyordu. Guayi'nin, kulaklarını kıvırıp kendisini bir fareye dönüştürmesine izin veriyordu. "Dünyanın en güzel kulaklarına sahipsin" diyordu Guayi ona. "Saçını kestirmelisin."

Guayi tüm bunları, az önce işediğim köşeden burnumu kaldırdığım anda anımsadı. Bacaklarım kendiliğinden öne doğru hareket etti... Ona doğru havlayarak koştum... Çevresinde hoplayıp zıpladım, tişörtünü ısırdım, kıçını kokladım, yüzünü öpücüklere boğmak için ona diz çöktürdüm... Köpek olmak ne güzel! Canın bağırmak istediğinde neşeyle bağırmak! Guayi ellerini boynuma doladı ve dilimi yüzünde dolaştırmama izin verdi.

"Merhaba, Bok Çikolatası..."

Bana böyle seslenmesi beni nasıl da heyecanlandırıyordu!

Hav!

"Evet, ben de seni özledim..."

"Hav! Hav!"

"Biliyorum, biliyorum..."

Her zaman çok iyi anlaşırdık. Onu öpmeye devam edebilirdim ama Guayi, Lala'ya bakmak için burnumu itti. Görevim arka planda yer almakken başkahramana dönüşmekte olduğumu fark ettim. Kıçımı sallamaktan vazgeçmeden bir adım geri gittim.

"Sonunda yapmışsın..." dedi Guayi, Lala'nın tıraşlı başına bakarak.

"Kaşlarıma kadar."

Öpücükler, gözyaşları, kucaklaşmalar beklerdim... Ama hayır; birbirlerine dokunmadılar bile.

"Tuhaf bir kafatasın var..."

Lala kafasının oval şeklini saklamak istermiş gibi elini başına götürdü. "Yumurta kafa" dediğini duymuştu trendeki çocuklardan birinin.

"Evine geri döndün."

"Hayır" dedi Lala. "Evimiz orada. Döndüğümüz zaman hazır olacak."

"Ne zaman dönüyoruz?"

Bir şey Lala'yı sarstı. Soru değil, ses tonuydu. Guayi'nin her hareketini, sesindeki her tonlamayı hatırlıyordu. Ve bu yeniydi. Guayi'de şimdiye dek olmayan bir şey varsa o da alaycılıktı.

"Seni almaya geldim" dedi Lala.

Guayi önce güldü, ardından dudaklarını ısırdı. Kızamayacak denli gözü döndüğünde hep bunu yapardı; dişleriyle derisini ısırır, dudakları cılk yara olurdu.

"Buradaki ben olmalıydım" dedi Lala.

"Kes saçmalamayı. Olması gerekenlerden konuşmayacağız. Beni almaya geldiysen geri gidebilirsin, buradan çıkmayacağım."

Avluyu geçip tek temiz bankta kart oynayan iki kızın önünde durdu.

"Uzayın."

Kızlar hicbir şey demeden kalktılar. Guayi oturdu ve banka vurarak Lala'yı yanına çağırdı.

"Gel" dedi. "Otur."

Lala ona yaklaşıp yanına oturdu. Başı dönüyordu, tüm vücudu ağrıyordu. Zorlukla nefes alıyordu.

"Burada olduğunu bilmiyordum. Yemin ederim bilmiyordum; bu yüzden daha önce gelemedim. Seni orada bekliyordum. Paket geldiğinde senin de arkasından geleceğini düşündüm... Ama günler geçiyordu ve gelmiyordun..."

Paramparça olmuştu; bu cümleleri kurabilmesi mucizeydi, kafasında mırıltılardan başka bir şey yoktu.

"Neden benim yaptığımı söylemedin?"

"Nerede olduğunu bilmiyordum... Beni almaya geldiklerinde senden hiç haber almamıştım..."

"Seni nerede buldular?"

"Kuzenimde. Evden ayrıldıktan iki gün sonra."

Lala çimento zemine baktı; yer yer çatlaklar göze çarpıyordu.

"Nasıl?" diye sordu Guayi'ye.

"Gerizekâlı Mari yüzünden... Mari'yi hatırlıyor musun?"

"Bolivyalı mı? Karşıda çalışan?"

Guayi başıyla onayladı.

"Patronları arkadaş olduğumuzu biliyordu. Kızı sıkıştırmışlar; o da korkmuş. Belgesi yoktu; onu geri göndereceklerini düşünmüş. Aynasızlara adresi vermiş. Aynı gün beni almaya geldiler."

"Anlamıyorum..." dedi Lala. "Paketi bir ay önce gönderdin..."

"Ben göndermedim, kuzenim gönderdi. Para, kaset kutularının arasında, onun evinde kalmıştı. Göndermeyeceğini, paraya el koyacağını düşündüm... Yine de göndermesini istemekle fazla bir şey kaybetmeyeceğime karar verdim, kendisi de bulsa çarçur edecekti nasıl olsa..."

"Hepsini göndermedi."

"Biliyorum. Binini aldığını söyledi."

"Beş."

Guayi gülümsedi, şaşırmamıştı.

"Bir kısmı da olsa en azından gönderdi. Gel, biraz yürüyelim."

Parmaklıklı avlunun çevresini arşınlamaya koyuldu. Dolaşacak pek bir yer yoktu ama bedenini hareket ettirmek zorundaydı; Lala'ya dokunma arzusuna dayanamıyordu. Çirkinliği ve kazınmış saçlarının ona hiç yakışmamış olması Guayi'yi tahrik ediyordu.

"Bana evin nasıl gittiğini anlat... Büyükbabamın gönderdiği son mektupta hâlâ çatısı yoktu..."

Daha önce de söylemiştim: Lala orta yerde ağlamaz. Ama o an ağzını açmış olsaydı... Çenesini ve boğazını kastı; kederin gözyaşlarına dönüşmesine izin vermeyecekti.

"Pencereleri yaptın mı?"

Guayi'nin son söylediklerinin bir anlamı olmasa da kendisini kasmakla meşgul olduğundan konuşmasına izin verdi. Dudaklarını ısırdı ve Guayi'nin konuşmasını dinledi.

"Büyükbaba oranın en güzel arazi olduğunu söylüyor... Gemilerden görülebilmesi için güzel bir renge boyamalıyız... Maviye ne dersin? Mavi hoşuna gider mi?"

Avluda henüz çatlağı olmayan tek bir yer vardı. Lala orada durdu.

"Onlara benim yaptığımı söyleyeceğim" dedi. "Zaten teyzemle konuştum, başka kiminle konuşmam gerekiyorsa onunla da konuşacağım..."

Avucunun içiyle iki damla gözyaşını sildi.

"Seni buradan çıkaracağım..."

Guayi bir metre ötede durdu ve Guayi'ye baktı. Üzgün değildi. O anda Lala'nın ağzını burnunu kırabilirdi.

"Seni buradan çıkaracağım..." diye tekrarladı Lala ağlayarak.

Guayi tüm bu süre boyunca kızgın değildi. Ofkeden deli-

riyordu demek daha doğru olur. Bu öfke Lala hariç, hâkime, avukatına, Brontë'ye, kendisine, herkeseydi...

"Daha önce gitmeliydik..."

Her gece, gün ağarana dek ruhuna işkence eden bir dua gibi, arka arkaya tekrarladığı tek şey buydu... Lala'nın gözyaşları, öfkesini açığa çıkardı. Dört adım atıp onun karşısında durdu. Dört adım ve birden patlayan bir öfke. Ağzını açtığında her şey değişmişti. Bakışları, kaslarının gerginliği, hatta ses tonu bile.

"Nasıl? Beni buradan nasıl çıkaracaksın? Onlara ne diyeceksin? Onu senin öldürdüğünü mü? Teyzen yeğeninin böyle bir yere tıkılmasına izin verir mi sanıyorsun?"

Onu kolundan tutup bir köşeye çekti.

"Kes ağlamayı."

"Evet..."

"Kes..."

Lala tüm gücüyle gözlerini kapamaya çalıştı, beceremedi. Yere oturmak zorunda kaldı; böyle ağladığı zaman kemiklerini hissetmiyordu. Yüksek sesle, hıçkıra hıçkıra, salya sümük ağlıyordu. Ona bakıyorlardı. Kızıl saçlı güvenlik görevlisi onlara yaklaştı.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet" dedi Guayi.

Ama kızıl saçlı yerinden kımıldamadı; soruyu ona sormamıştı.

"Evet" dedi Lala boğuk bir sesle.

"Vedalaşmaya başlayın. On dakika içinde ziyaret saati sona eriyor."

Onlara sırtını dönüp aşk kuşlarına doğru ilerledi.

"Kes" dedi Guayi.

Lala'nın kesmeye de, ağlamamaya da niyeti yoktu.

"Kes."

Onu oradan zor kullanarak çıkarmaları gerekecekti.

"Senin herhangi birini öldürebileceğine inanacaklarını mı sanıyorsun, ha?"

Guayi onun önüne çömeldi. Onun da çenesi titriyordu ama Lala bunu görmedi.

"Nasıl cesaret ettiğini ben bile anlamıyorum..." dedi kısık sesle, sesinde bir küçümseme kırıntısı vardı. "Şu haline baksana..."

Çevrede vedalaşmalar başlamıştı.

"Bana bak."

Lala gözlerini kaldırdı.

"Bana yardım etmek istiyor musun?"

Başıyla onayladı.

"O halde git. Benim burada olmam iyi. Buraya aidim."

"Sen hiçbir şey yapmadın."

Guayi ona sessizce baktı, hiçbir şey söylemedi. Birbirlerine o kadar yakınlardı ki Lala'nın nefesini ağzında hissediyordu.

"Git ya da kal; ne istiyorsan onu yap ama beni unut... Gürültü yaparsan beni daha da büyük bir belanın içine sokacaksın. Tam da her şey iyiye gitmeye başlamışken..."

"Nasıl iyiye gidebilir ki?"

"İnan bana. Senin anlayamayacağın şeyler var."

Ayağa kalkmak istedi ama Lala tişörtünden tutarak onu aşağı çekti.

"Neden benimle böyle konuşuyorsun?"

"İstediğin bu değil miydi? Gerçek hayattan konuşmak istemiyor muydun?"

Guayi elini Lala'nın tıraşlı başında gezdirdi. Alında başlayıp ensede biten hızlı bir okşama. Diğer eliyle Lala'nın bileğini tuttu. Bastırdı. Lala parmaklarını açıp tişörtü bıraktı.

"Gerçek hayat bu" dedi.

Kızıl saçlı arkadaki, bir başka muhafız da öndeki kapıyı açtı. (Normal hayatta olduğu gibi ziyaretçiler ön, kızlarsa arka kapıdan çıkıyordu.)

"Daha fazlasını duymak ister misin?" diye sordu Guayi, el-

lerindeki tozu silkeleyerek. "Buradan çıkabilecek olsaydım da sana dönmezdim..."

"Yalan."

"Parayı niye aldığımı sanıyorsun? Ya da niye sensiz gittiğimi?"

Bunları ona bakmadan söyledi. Bu laflar mideye inen bir yumruktan daha da kötüydü.

"Çünkü yanına gelmeyecektim... Beni yakalamasalardı hiçbir yere gitmeye niyetim yoktu..."

Kalkıp arka kapıya doğru yürüdü. Lala, ensesine diktiği bakışlarıyla yumruğunu açıp kapayarak onu takip etti.

"Bekle."

Guayi ona dönmedi. Elini pembe eşofmanlı bir kızın omzuna attı.

"Gitme."

Onu saçından tutup kendisine çevirdi.

"Benden haber almak istemediysen parayı niye yolladın?"

İki kız yanlarına geldi. Kızıl saçlı görevli Lala'yı arkasından yakalarken diğer gardiyan da kızları içeri gönderdi.

"Sana göndermedim" dedi Guayi gitmeden önce. "Büyükbabama gönderdim..."

Bakışlarını kaçırmadı: Doğruyu söylüyordu.

"Haydi, git Lala. Bir daha gelme."

13

"Charo? Duyuyor musunuz?"

Ağzını ahizeye yapıştırarak yeniden bağırdı:

"Beni duyuyor musunuz?"

Plata'nın bir caddesinde, ankesörlü telefondan arıyordu. Gece karşısında gözlemevini buluncaya dek, saatlerce, kaybolmuş gibi yürümüştü. İnsanlar, arabalar, sokak satıcıları ve okul araçları gözlemevinin etrafını doldurmuştu. O gece yüzyılın ilk Ay tutulması vardı. Ve bir sebepten dolayı insanlar bunun önemli olduğuna inanıyorlardı.

"Evet, onunla beraberdim... İyi, o iyi... Sakin olun... Yakında döneceğiz... Ev nasıl gidiyor? Çatıyı bitirdiler mi?"

Sözleri, yandaki telefonda bağırarak anlamsız bilgiler veren komşusununkilerle karışıyordu; hattın öbür ucundakini yataktan çıkmaya ikna etmeye çalışıyordu:

"... televizyondan izlemekle canlı görmek aynı şey değil... çünkü değil... çünkü burada dört teleskop, on beş santimetre çapında bir yansıtıcı ve açısı on santimetre olan bir mercek var..."

Bir okul aracı önlerinde durdu. Yirmi heyecanlı çocuğu dışarı püskürten kapılar açıldı. Öğretmenleri caddeyi el ele geçmelerini sağladı. İki velet gözlüklü, şişko bir çocuğun kolunu arkaya bükmüştü. Motor ve insan sesleri arasında kimse onu duymuyordu.

"Evet, ilk fırsatta sizi tekrar ararım... Hayır, hayır, ne pa-

raya ne de başka bir şeye ihtiyacım var... Bir ricada bulunabilir miyim? Maviye boyayın... Evi Charo, maviye boyayın... Koyu... Evet, yemin ederim torununuz iyi... Kesilecek... Başka bozuk param yok... İlk fırsatta yeniden araya..."

Lala telefonu kapatıp makineden aldığı bozuklukları cebine koydu. Karşı kaldırımda bir gözlemevi çalışanı konuşmaya ara vermeden çocuklara bilet veriyordu:

"... Ay kırk yedi dakika boyunca Dünya'nın gölgesinde kalacak..."

Lala karşıya geçti; bilet almak için elini uzattı.

"Giriş ücreti üç peso" dedi görevli.

"Onlarla birlikteyim..."

Memur ona şüpheyle baktı. Çocuklardan biri, şişkonun kolunu bırakmadan araya girdi:

"O özel öğretmen."

Görevli Lala'ya bir bilet verip monoloğuna devam etti:

"Ne dediğimi anlıyor musunuz? Dünya'nın gölgesi Ay'ı tamamen örtecek ve bu yüzden Güneş ışığı Ay'a ulaşamayacak..."

"Ben de kalabalık içinde hep aynısını yapıyorum. Param olsa bile" dedi fiyakacı oğlan Lala'ya. "Gel, ön tarafa gidelim..."

Diğer çocuklar bir ağızdan konuşarak onları takip etti.

"Ay tutulmasını mı görmeye geldin?"

"Hayır."

"Biz de öyle."

Şişko, yüzünde panik ifadesiyle, ikisinin arasında yürüyordu.

"Buraya gelme sebebimiz onun bu gece şuradaki kızla işi pişirecek olması" dedi fiyakacı. Önce şişkoyu, ardından da en arkada, gergince yürüyerek öğretmenin her söylediğini not alan şişman bir kızı gösterdi.

"Beğendin mi?"

"Evet" dedi Lala.

"Ben de beğeniyorum. Şişman olmasa işi pişirirdim. Ama

şişmanlar şişmanlarla opüşmek zorundalar, o yüzden işi o pişirecek..."

"Peki, ya o istiyor mu?"

Lala şişkoya baktı.

"İstiyor musun?"

Şişko hızla birkaç kere başıyla onayladı. Fiyakacı ensesine vurdu.

"Yalan söyleme."

"İstemiyor, çünkü piçin teki o" diye açıkladı diğeri. "Ama biz bu durumu düzelteceğiz... Öyle değil mi Twity?"

Fiyakacı, oğlanın başını eliyle itti. Diğeri bu şakaya gülmedi: Lala'nın deri ceketinin altından göğüslerini fark etmişti.

"Adın ne?" diye sordu, biraz huzursuz bir şekilde.

"Lala."

Üç çocuğun da gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Kız mısın?" dedi Twity.

"Evet."

"Erkeğe benziyorsun."

"Biliyorum."

Terasta neredeyse otuz kişi vardı. Savaşa hazır askerler gibi küçük gruplar halinde, teleskopların ve reflektörlerin başında toplanmışlardı.

"... Ay'ın güney köşesinde gördükleriniz tutulmak üzere olan Kastor ve Polluks yıldızlarıdır... Tam olarak..." Gözlemevi çalışanı boynunda asılı kronometreye baktı. "... dokuz saniye içinde..."

Sanki Kastor ve Polluks gibi sıradan iki yıldızın tutulmasıyla bir şeyler değişecekmiş gibi genel bir karmaşa ve heyecan yaşandı.

"... 8, 7, 6, 5..."

Lala veletlerin şişkoyu merdivenin ucuna götürmek için bu karmaşadan faydalandıklarını fark etti.

"... 4, 3, 2..."

Gözlüklü şişko, pek ikna edici olmasa da, karşı koyuyordu; aslında romantik biri olan şişman kız, tutulmayı kaçırmamak için en iyisinin onların istediğini yapmak, hem de bunu bir an önce yapmak olduğunu biliyordu.

"1..."

Lala bir adım geriye gidip şişkoyla şişman kızın öpüşmelerine tanık oldu; kız sanki bir oyuncak bebeği öper gibi oğlanın yanaklarını tutuyordu.

"Dilini sok..." diyordu ona fiyakacı.

Lala olduğu yerde durabilmek için korkuluklara tutunmak zorunda kaldı. Ona ilk ve son kez buna benzer bir merdivende sataşmışlardı. Çıkan kavga patlak bir dudak ve eksilen üç dişle sonuçlanmış ve bir daha kimse onu rahatsız etmemişti. Onu bir daha hiçbir doğum günü partisine davet etmemişlerdi ama bu önemli değildi; bir daha ona sataşan olmamıştı.

"Sıfır!"

Yıldızlar ortadan kayboldu.

İnsanlar alkışladı.

"Tutulma esnasında tutulma!" diye bağırdı gözlemevi görevlisi, bir büyücünün coşkusuyla.

Şişman kız merdivenlerden çıkıp terasın en ıssız köşesine, Lala'nın yanına doğru yürüdü.

"Çekil" dedi bana.

Itaat etmem gerekip gerekmediğini anlamak için Lala'ya baktım. Başıyla onayladı. Kıçımı yarım metre kaydırıp şişman kızın sırt çantasından katlanan bir teleskop çıkarışını izledim. Teleskopu keskin nişancı hassasiyetiyle bir dakikadan kısa sürede kurdu.

"Şu anda Dünya'nın karanlık gölgesine tamamen gömülü Ay tekerini görüyorsunuz..." diye açıklama yapmaya devam ediyordu gözlemevi çalışanı. "Ay'ın bakır rengini alma sebebi ışığın kırılması ve Dünya atmosferinde Güneş ışığının emilimidir..."

Ay bakır renginde değildi; öfkeli bir turuncuya boyalıydı. Her şey başka bir renge bürünmüştü: gökyüzü, tenler... Lala önce ellerine, ardından bana baktı...

"Morsun" dedi bana gülümseyerek.

Dişleri fosforluydu. Teleskopuyla gökyüzüne bakan şişman kız gülümsedi. Bakışlarını kaldırdı; duygulanmıştı.

"Bu, hayatımda gördüğüm ilk tam tutulma..." diye mırıldandı.

Lala'ya teleskopu uzattı.

"Bakmak ister misin?"

Lala cevap vermedi; onu nazik bir davranıştan daha çok sarsan bir şey yoktu.

"Haydi, bak..."

Şişman kız teleskopu Lala'ya verip bir eliyle aleti, diğeriyle Lala'nın başını tutarak merceği ayarlamasına yardım etti.

"Bu gördüklerin Ay'ın kraterleri..." dedi, sanki gözlerinde bir teleskop varmış gibi gökyüzünü göstererek.

Ve Lala, Dünya'nın gölgesinin eriştiği yerlerde Ay'ın dağları ile vadilerinin karardığını gördü.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Lala gözlerini kıza çevirdi ve yüzünün son yarım saattir bürünmüş olduğu bakır rengini kaybetmeye başladığını fark etti.

"Orada, yukarıda yaşamak ister miydin?" diye sordu şişman kız. "Tek başına?"

Lala'nın cevap vermesini beklemedi.

"Ben isterdim" dedi.

Yalnızca bunu söylemek bile onu rahatlatmışa benziyordu.

"Bak, bak... Sonunu kaçırma..."

Lala yeniden teleskoptan baktı; renkler değişmeye devam ediyordu.

"Şu anda Ay, Dünya'nın gölgesinden çıkıyor..." diyordu gözlemevi çalışanı arka planda. "Görüyor musunuz? Güneş'in

ışığı parlamaya başlıyor, tam tutulma safhası sona ermek üzere..."

Lala onu dinlemeyi bıraktı: Bilimsel açıklamalar istemiyordu; o günden sonra dünyanın renklerinin değişmesi normaldi.

14

Gün yağmur yüklü bulutlarla doğdu. Islahevinin bir blok uzağındaki bir benzin istasyonunda hava aydınlanırken bulutların yoğunlaştığını gördük. Lala son bozukluklarıyla kahve ve cep kanyağı aldı. Uzun vadede tüketmeyi düşündü ama daha düşünürken bir dikişte bitirdi. Isınmak istiyordu; donuyordu ve bunun nedeni soğuk değildi. Gecenin geri kalanını ıslahevinin camlarına bakarak geçirmişti. Saat yedide istasyonun tuvaletinde yüzünü yıkadı ve beş dakika sonra kapıda bitiverdi. Onunla kızıl saçlı ilgilendi. Ziyaret saatinin bir saat sonra başlayacağını, o saate kadar beklemesi gerektiğini bildirdi. Lala sekizde tekrar geldiğinde, Guayi'nin hasta olduğunu ve bugün görüşemeyeceklerini söyledi.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü keyfi yok."

"Bunu bana kendi söylesin."

"Dün söyledi zaten. Bugünse ben söylüyorum. Yarın da farklı olmayacak..."

Dönüş bileti almaya Lala'nın parası yetmedi. Bir vagondan diğerine geçerek bilet kontrolünden kaçtık ama Constitución'da enselendik.

Lala'nın hiçbir şey yapması gerekmedi; el koyabilecekleri hiçbir şeyi olmadığını anladıklarında gitmesine izin verdiler. Nereye gideceğini düşünmedi; ayaklarının kendisini sürüklemesine izin verdi. Ve buraya, tek çalışanının kanlı bandajı-

nı sararken Lala'ya parmaklıklarının öbür tarafından bakan eğitmenin krallığına kadar geldi.

Bir yandan yaralı kolunu tutarken "Peki ya köpeği ne yapacağız?" diye soruyordu acıdan rengi atan oğlan.

"Köpeğin suçu yok. Manşonu yanlış yerleştirmişsin. Yürü. Kuduz aşısı olman gerekiyor. Antibiyotik kullan. Bugün izinlisin."

Oğlan karşı çıkmadan, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak gitti. Delicesine havlayan ve oğlana eğitimin ortasında saldıran köpek bir Alman kurduydu. Hatta havlayan tek köpek oydu; diğerleri bu sahneyi kafeslerinden izliyordu. İki ya da üçü serbestti ama olay yerine yaklaşmıyorlardı bile. En huzursuz olanları kuyruğunu izleyerek daireler çiziyordu. Hepsi, eğitmenin topraklarında havlamanın sürgün olduğunu biliyordu.

"Sensin, değil mi?"

"Sanırım" dedi Lala.

Bir metre arkada duran beni gördü.

"Evet, sensin."

Elindeki kanı pantolonuna sürüp parmaklıklara doğru yürüdü. Lala kana bakarken eğitmen de onun göğüslerine bakıyordu.

"Ne oldu?"

"İş kazası. Zavallı çocuk. Bir işe yaramıyor. Onu kovmak zorunda kalacağım."

Telgraf gibi cümlelerle ve monoton bir ses tonuyla konuşuyordu; insan dünyasının nüanslarına pek alışık değildi.

"Eğitmek için mi?"

"Eğitmek için ben varım. O, figüran olarak işlevsiz."

"Figüran ne?"

"Hırsız rolünü oynaması gereken kişi."

Bu cümle, kötü bir filmde olduğu gibi bir gök gürültüsüyle kesildi.

"Canı cehenneme. Başkasını bulmam gerekecek" dedi oğlanın yanlış yerleştirdiği alüminyum bileklikleri kaldırırken.

"Ne yapmak gerekiyor?"

"Köpeğe ısırmayı ve saldırmayı öğretmek."

"Ben yapabilirim."

"Sen mi?"

Eğitmenin yüzünde bir gülümseme belirdi. Bir film yıldızı olabilirdi ama "s" harfini yutuyordu, ayrıca dudakları ve dişleri yamuk yumuktu.

"İşe ihtiyacım var."

Tuhaf bir sessizlik oldu; şu hızlı bitenlerden. Her an yağmur boşanacaktı. Hava öylesine kapalıydı ki benim bulunduğum yerden Lala'nın kafası bulutların arasında gibi gözüküyordu.

"Gel. Geç."

Eğitmen kıpırdamadı; iki köpeği, sanki onun bedeninin uzantılarıymış gibi, Lala'yı kapıda karşıladı.

"Yağmura yakalanmadan içeri girelim."

Evi arazinin ucundaydı. Evden çok bir kulübeydi ama bir kişiliği vardı. Ayrı ayrı bakıldığında içerideki her mobilya, her nesne –hepsi kuzey bölgesinin çöp kutularından kurtarılmış ve geri dönüştürülmüş eşyalardı– korkunçtu. Ama bir bütün olarak bakıldığında o korkunç şeyler birbirlerini, sanki her biri yanındakini güzelleştiriyormuş gibi, gizemli bir ahenkle tamamlıyordu. Eğitmen elini uzatıp çaydanlığı aldı. Her şeyin yerini milimetrik olarak biliyordu.

"Geç."

İki köpek kapıda kaldı; benim içeri girmeme izin verdiler, çünkü başka çareleri yoktu; eğitmenin kendilerini göz ucuyla izlediğini biliyorlardı. Lala kapıda durup alüminyum bileklikleri büküşünü izledi.

"Peki, sana böyle bir işi becerebileceğini düşündüren şey nedir?"

"Çünkü köpekleri anlıyorum" dedi Lala. "Onlardan korkmuyorum. Hoşuma gidiyorlar."

Bu cümleleri kapıda dururken söylemedi; birincisini içeri girerken, ikincisini alüminyum bilekliklerden biriyle oynarken ve üçüncüsünü de cebindeki cüzdanı çıkarırken söyledi. "Bu parayla geçinemiyorum" dedi nihayetinde.

Lala'nın eli eğitmenin cebine girip çıkarken, eğitmen kapıya doğru dönüp ona ne halt karıştırdığını sordu... Sesinin dalgalı tonu yetmişti: Köpekler yağmurun altında ikinci bilekliği de koluna geçiren Lala'ya koştular. Kolunu bükerek bilekliklerden birini ilk köpeğin ağzına geçirip havlamasını engelledi, ikincisini ise hayatı boyunca alüminyum bileklik kullanmış birinin kendinden emin tavrıyla havada yakaladı. Köpek sırtüstü düşüp yeniden saldırıya geçti ama bir ıslık onu olduğu yerde durdurdu. Eğitmen bakışlarını Lala'ya dikti. Köpeklerden birinin dişleri hâlâ bileklikteydi ve alüminyumu sanki hayatı buna bağlıymış gibi ısırıyordu.

Lala küçük bir aynada çıplak bedenine baktı. Gözleri hiç olmadığı kadar sarıydı ve kararan gözaltlarıyla bir kedinin gözlerini andırıyorlardı. Kahverengi veya sarı olmaları umurunda değildi. Az önce yaptığında başarılı olma nedeni de buydu: Bugün hiçbir şeyi umursamıyordu. Kolunu kaybetmek ve işe alınmak. Fark etmezdi.

"Burada kalabilirsin."

"Peki, ya sen?"

Eğitmenin kendisine ödünç verdiği kazağı giydi. Sesi, odayı kulübenin geri kalanından ayıran perdenin arkasından geliyordu.

"Ben burada yaşamıyorum... Ve üzerine giyecek kuru bir kazağın olmadığına göre sanırım yatacak bir yatağın da yoktur."

Tuhaf bir muhakemeydi. Ama o an için geçerliydi.

"Şekerli mi, şekersiz mi?"

"Fark etmez."

Hiçbir şeyin fark etmediği insanlardan nefret ederdi ama şimdi, ilk defa, kendi duyarsızlığı ona rahatlatıcı geliyordu. Perdeyi açtığında su kaynamak üzereydi. Eğitmen fincanlara kahve koyup birincisini, acı olanı, Lala'ya verdi.

"Al; iyi gelecektir."

Lala sıcak suyun bedeninde dolanmasını hissetti; kolları ve bacakları uyuşmuştu.

"Seni bir daha görmeyeceğimi düşünmüştüm."

"Ben de öyle."

"Kardeşin ortaya çıktı. Görünüşe bakılırsa onu taburcu edecekler; bilmem kaç günde bir ona öğlenleri izin veriyorlar. Tedavi fazla işe yaramadı; izinli olduğu zamanlarda doğruca buraya geliyor. Onu son gördüğümde bana seni sordu."

Sustu. Lala hiçbir şey sormadı.

"Nasıl olduğunu bilmek istemiyor musun?"

"Hayır."

Sessizce alüminyum bileklikleri katladı.

"Pekâlâ. Senden bahsetmeyelim; benden bahsedelim."

Herhangi bir tepki bekledi ama Lala'nın tek yaptığı, fincanı geri vermek ve ıslak giysilerini sobanın yanına, odadaki tek sandalyenin üzerine koymak oldu. Bu olanlar Lala'yı da şaşırtıyordu. Bir gün öncesine kadar, ona hayatında bir kez anestezi yapmışlardı; o da apandisit ameliyatı için. Anestezinin etkisi geçtiği zaman bedeninin göbek deliğinden kaçmakta olduğu hissine kapılmıştı. Guayi iskemlede uyuyakalmıştı; başı hamaktaymış gibi sallanıyor ve eli Lala'nın karnında duruyordu. Ama Lala'nın tüm kaslarının gerildiğini hissedince gözlerini açmıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sormuştu, Guayi'yi düşlemeye başlamış ama henüz dile getirmeye cesaret edememiş olan Lala.

"Annen, teyzen gelinceye kadar kalmamı istedi. Kuaför

randevusu vardı; babansa konferansta."

Lala kolunu kaldırmış ve kolunun jöle gibi salındığını fark etmişti.

"Neyin var?"

"Bilmiyorum."

Guayi yatağın bir o ucunda, bir diğer ucundaydı.

"Her yerdesin..."

"Anestezinin etkisi."

"Hayır."

Guayi iskemleden kalkıp yatağın ayakucunda durmuştu.

"Hemşireyi çağıracağım..." demişti kızın ayaklarını tutarak.

"Kimseyi çağırma. Beni bırakma."

Lala gözlerini Guayi'ye dikmiş, ikisi öylece kalmışlardı... Guayi havada uçan bir balonun ipinden çekiştirir gibi Lala'nın ayaklarını tutuyordu.

"Kiminle yaşadığımı sormayacak mısın?" diye sordu eğitmen.

Lala bakışlarını kaldırdı; onu dinlemek için çaba harcadı. Bir gün önce, ıslahevinin avlusunda, Guayi onu bırakmıştı. O andan itibaren anestezinin etkisini yeniden hissetmeye başlamıştı: Dünya uzaklaşıyordu ve eli sadece boşluğa erişebiliyordu.

"Sanırım onunla tanıştın..."

"Bir erkekle mi yaşıyorsun?"

"Hayır; birlikte yaşadığım müşterinin köpeğinden bahsediyorum. Tanıştığımız gece onu eğitiyordum; Amerika'dan yeni gelmişti."

"Köpek mi?"

"Hayır, müşterim. Köpek de öyle. Oradan getirmişti. Ona bin dolara mal olmuştu ve çalınmasından korkuyordu. Onu kötü yap, diyordu bana; yapabileceğinin en kötüsü. Yalnız ya-

şıyordu. Kocasının çalışmak üzere Amerika'da kaldığını söylemişti. Daha sonra başka bir müşteriden onun hapishanede olduğunu öğrendim..."

Onu bir tek ben dinliyordum. Dünya Lala'yı susturmuştu, havada dönüp duran kelimeler yalnızca Guayi'ye ait olanlardı. Duvarlara ve mobilyalara yapışıyorlardı.

"Sanırım sonu kötü biten bir sahtekârlık işine kalkışmış. Beş yıla çarptırılmış; dört yılı kaldı. Paralı tiplerin kaldığı o lüks hücrelerden birinde olduğunu söylüyorlar. İçeride her şeye sahip olduğunu... Kablo yayın, kalorifer, özel yemekler... Doğru mu bilmem ama bana söylenen bu. Köpeğin eğitimi tamamlandığında onunla yaşamaya başlamıştım bile. Bana nasıl hitap ettiğini biliyor musun? Prensim... Bir gün ona Kinder Surprise sevdiğimi söyledim, şimdi her gece yastığımın üzerine bir tane bırakıyor. İçlerinden çıkan oyuncakları yerleştirmem için raf bile yaptı..."

Bir arabanın farları pencereleri yalayarak kulübeyi aydınlattı. Arabanın sürücüsü ritimsiz bir şekilde dört kez korna çaldı. Eğitmenin camdan bakmasına gerek yoktu.

"İşte geldi. Her gün spor salonu çıkışında beni almaya geliyor. Eve gittiğimizde iki hizmetçi yemeği ve banyoyu hazırlamış oluyor. Ben dokuz kardeşli bir aileden geliyorum, anlıyor musun?"

Tabii ki anlıyordum; bir maskot olmaktan daha güzel bir şey yoktu.

"Onu seviyor musun?" diye düşündüm, her ne kadar soruyu soran Lala olsa da.

"O beni seviyor."

Dışarıda yağmur yağıyordu. Eğitmen, müşterisinin hediye ettiği ceketinin önünü ilikledi.

"Senden bir şey daha isteyebilir miyim? İçeride kal da seni görmesin..." dedi Lala'ya, elini kızın tıraşlı başında dolaştırarak. "Korkunç görünüyorsun..."

Dudaklarına minik bir öpücük kondurdu.

"Ilk günkü gibi kokuyorsun."

"Bunu hatırlıyor olamazsın."

"O gece olan her şeyi hatırlıyorum...

Lala pencereden, arazinin girişindeki ithal arabaya doğru koşan eğitmene baktı. Arabanın kapısı açıldığı zaman, bir Pekin köpeğinin gövdesini ve bir kadının platin rengi saçını gördü. Eğitmenin kendisini akşam yemeğinin beklediği, jakuzili, üç katlı evde leopar desenli koltuğa oturuşunu hayal etti. Hayatı boyunca öptüğü tek erkekti. Ama o geceye dair hatırladığı şey öpüşmeleri değil, kendilerini izleyen Guayi idi.

15

Yalan. Geçen yılın son gecesinde yaşananların tümünü bir tek ben hatırlıyorum. Benim dışımdaki herkes hatırlamayacak denli sarhoştu veya kafaları fazla iyiydi... Felicitas saat yedide arayıp bizi kendi evinde düzenlediği akşam yemeğine davet etti. Brontë ona evde çocuklarıyla kalmayı tercih ettiğini söyledi. Telefonu kapatıp diofondan Lala'ya seslendi. Onu hindi, reçel, turron,[7] elma şarabı, şampanya ve karısının bayramlarda aldığı diğer saçmalıkları almaya yolladı. Bir şişe viski ve sigara da istedi. Bir paket değil, bir karton. Eline birkaç yüzlük tutuşturup Lala'yı gönderdi. O gece Brontë'nin keyfi yerindeydi. Bu az rastlanır bir durumdu ve böylesi anlarda karşısındakini büyüleyebilirdi. Yeni yıl onda nostaljik duygulara yol açmıştı; önemli bir şeylerin olacağını hissediyordu. Pep'in odasına daldı ve marihuana ile sigara kâğıdı buluncaya dek çekmecelerin altını üstüne getirdi. Bir tanesini yeni başarısının sonsözünü yazarken çalışma odasında, diğerini ise duştan çıktıktan sonra içti. Üçüncü bardak viski onu daha da cüretkâr kıldı: Tıraş bıçağını aldı ve beş dakika sonra yüzü kıllardan tamamen arınmıştı. Mutfağa indiği zaman Lala ile Guayi reçelle hindiyi süslüyorlardı; onların ayık olması boşluğa düşmeyi engelleyen bir denge yaratıyordu.

---

7. Özellikle Noel'de yenen, helvaya benzer bir çeşit tatlı. (ç.n.)

Eğitmenin kulübesinde Lala televizyonda rasgele bir kanal açtı; 42 yaşında bilgisayar mühendisi bir Alman, mahkeme jürisine internet aracılığıyla tanıştığı bir adamı nasıl öldürdüğünü açıklıyor, parçalara ayırdıktan sonra onu yediğini itiraf ediyordu. Mideye indirilecek 18 ila 30 yaş arası genç, gürbüz erkekler aradığını söylüyordu. *"Bedenimin bir parçası olmasını istedim. Yediğim her et parçasında onu anımsadım. Komünyon gibiydi"* diyordu Alman ve Lala gözünü kırpmadan onu izliyordu. *"O esnada hem nefret hem öfke hem mutluluk hissettim. Tüm hayatım boyunca bunu arzulamıştım. Sekiz yaşındayken sınıf arkadaşlarımı yediğimi hayal ederdim."* Adam konuşmaya devam etse de Lala onu dinlemeyi bıraktı. Adam annesiyle yaşıyordu, kendini terk edilmiş hissediyordu, kardeş sahibi olmayı saplantı haline getirmişti –*"benim parçam olan biri"*– öyle ki sonunda Frank isimli hayali bir kardeş yaratmıştı, Lala onun gözlerine baktı ve aslında hepimiz yalnızız diye düşündü. Tüm o kitaplar ve ödüller arasında babası da yalnızdı mesela, gerçekte onun kim olduğuna dair Lala'nın en ufak bir fikri yoktu. Lala bunları düşünürken Alman konuşmaya devam ediyordu; 2000 yılının ortalarında, öldürülecek erkek arayışıyla internete ilanlar vermeye başlamıştı. Arzularını tatmin etmeye çalışan, insan eti yemek veya yenmek isteyen yüzlerce kişi olduğunu söyledi. Lala kanalı değiştirdi, anıları kovmaya çalıştı ama Bronte dirilmişti bir kere.

Son birkaç saattir içinden yaptığı hayali bir konuşmanın sesini yükselterek "Makalelerle kendimi harcamak istemiyorum artık, roman yazmak istiyorum" diyordu Lala ile Guayi'ye. "Sonuç olarak aslolan tek şey bu... Roman..."

Pep yemek yemek üzere süzülerek geldi. Hollanda'dan ithal ot onun üzerinde tam ters etki yaratmıştı: Brontë sürekli konuşurken o içine kapanmıştı. Guayi içeri hindiyle geldiğinde kızın elinden bıçağı kaptı:

"Bugün servisi ben yapıyorum" dedi Brontë. "Bir tabak eksik."

Guayi tabakları saydı.

"Üç tabak var. Eksik yok."

"Seninki eksik. Haydi, kendine bir tabak getir."

"Gerek yok."

"Bugün yılbaşı ve sen de bu ailenin bir parçasısın. Mutfakta tek başına oturamazsın."

"Gerçekten gerek..."

"Neyin gerekli olduğuna ben karar veririm. Haydi."

Brontë ıslık çalarak hindiyi keserken Guayi elinde tabak, çatal, bıçak ve bir kadehle geri geldi.

"But mu, göğüs mü?"

"But" dedi Lala.

"But" dedi Pep.

"İkinizden biri göğüs yemek zorunda kalacak, çünkü ben de but seviyorum..."

Çocuklarına baktı ve bilgece bir kararla butları kendi tabağına koydu.

"En iyisi ikiniz de göğüs yiyin, böylece kavga etmezsiniz... Bıçağının ucuyla Sasha'nın yerini göstererek Guayi'ye oturmasını söyledi. "İşte şimdi oldu. Herkes burada. Haydi yiyin."

Ve sadece kendisinin tabağında yemek olduğunu fark etmeden yemeye başladı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Lala, Guayi'ye.

"Fark etmez."

"Fark eder. But yemekle göğüs yemek aynı şey degil. Seç."

Tabağa bakan Guayi karşılık vermedi. Lala ona bir parça vermek üzere çatalını hindiye uzattı ama Brontë bıçağının ucuyla onu durdurdu.

"Hayır. Seçsin. Senin için hiçbir şey fark etmiyor mu? Paraguay'da kalmakla buraya gelmek aynı şey mi?"

"Hayır."

"Ne?"

"Hayır."

"Gördün mü? Demek ki fark ediyor. Ne istiyorsun? Yani hayattan ne istiyorsun?"

"Onu rahat bırak."

"Kıskançlık yapma... Ne istiyorsun? Hayatın boyunca evimi temizlemek mi?"

"Sen de umursamadığına göre ona niye böyle şeyler söylüyorsun ki?"

"Evimi temizlemesini mi?"

"Hayatını..."

Brontë gülümsedi; bu ay intihar arzusu duymadığı tek gece o geceydi.

"Hayır. Hem sana sahip olduğum için huzurluyum ben. Yaşlandığım ve artık hayatı umursamadığım zaman bana sen yardım edeceksin... Başrolde sen olacaksın..." dedi Lala'ya ne söylediğini düşünmeden ve bakışlarını yeniden Guayi'ye çevirdi: "Bana hayatını anlatmak istemez misin?"

Guayi bakışlarını önüne indirdi. Başkalarının kendisini böyle görmesine alışıktı ama Brontë gibi gazetelere ve televizyona çıkan bir adamın değil. Ve bunun sebebi ün değildi; Guayi ün ile prestiji karıştırmamak gerektiğini çok iyi biliyordu. Ve Brontë'nin sahip olduğu da işte buydu: prestij ve kültür. Kitaplarla dolu bir çalışma odası vardı ve hepsini okumuştu.

"Bir seferinde bana aktris olmayı önerdiler" dedi.

Dört yıldır ilk defa ona bir şey anlatıyordu.

"Ama kabul etmedim. Kamerayı sevmiyorum ama kitaplar..."

Kitaplara saygı duyuyordu. Bunu anlamak için televizyonun ve kitapların tozunu alışını izlemek yeterliydi. Kitap kapaklarına farklı bir hassasiyetle yaklaşıyordu. Evi tasarladıkları gece kütüphaneyi de unutmamıştı. Brontë'ninkinin

aynısını istiyordu: yerden tavana kadar gömme bir kitaplık.

"Sana ne teklif ettiklerini sormadım... Senin ne istediğini sordum..."

"Şarkı söylemek."

"Şarkıcı mı olmak istiyorsun?"

"Guarani dilinde şarkı söylemek istiyorum."

"Yalnızca Guarani mi?"

"Guarani dilinde olmazsa şarkı söyleyemem."

"Pekâlâ... Bir şeyler mırıldan bakalım..."

"Yeter..." dedi Lala, Brontë'nin *bana sen yardım edeceksin* sözlerinin yankısını kovmaya çalışarak. Guayi'ye "Söyleme..." dedi.

"Ya canı çok istiyorsa... Canın çok istemiyor mu?"

Guayi kızardı. Buenos Aires'e geldiğinden beri hiç böyle ilgi görmemişti. İlgisi, verilen tüm emirlerden daha uysal kılmıştı onu. Peçeteyle ağzını sildi ve ciğerlerini temizlermiş gibi derin bir nefes aldı... Başlangıçta bir mırıltıdan başka bir şey değildi; Brontë onu duyabilmek için ayağa kalkmak zorunda kaldı. Sesi farklı, derin, kadifemsi, yerlilere hastı. Karnından yükseliyordu ama sanki daha içeriden, daha aşağıdan, topraktan geliyor gibiydi ve kuşların şakımaları gibi boşluğu fethettikçe daha da yoğunlaşıyordu. Çok uzun değil, ancak bir dakika sürdü ve utangaçlık cesareti alt ederek Guayi'yi yeniden suskunluğa gömdü. Brontë ağzına bir lokma atarak sessizce gülümsedi.

"Guarani dili ne kadar güzelmiş; daha sık şarkı söylemelisin..." dedi Guayi'ye, dolu ağzıyla. Ardından "Bu kızın ne kadar iyi bir aşçı olduğunun, nasıl şarkı söylediğinin, yüzünün ne kadar güzel olduğunun farkında mısın?" diye sordu Lala'ya, sanki hepsi aynı şeymiş gibi tek bir soru içerisinde. "Sözlerime kulak ver... Nasıl fark edecek..." diye devam etti dişlerinin arasından gülerek. "Bu evde olmak sana yarıyor... Her gün daha da güzelleşiyorsun..."

Lokmasını bir yudum şarapla yuttu ve sözlerine devam etmeden önce fırsattan yararlanıp derin bir nefes aldı.

"Bir kitap kahramanı olmak hoşuna gider miydi?"

"Onu rahat bırak" dedi Lala.

"Gider miydi?"

Guayi gülümseyip bakışlarını indirdi; Brontë için bu bir zafer işaretiydi.

"O halde anlaştık..." dedi Brontë kadehini Guayi'nin hâlâ boş duran kadehine vurarak. "Kısa bir hikâye yazacağız... Sıradan bir hikâye... Bir günbatımı gibi... Benim hayatım gibi... Mao Zedong'un dediği gibi 'Kültürsüz bir ordu cahil bir ordudur ve cahil bir ordu düşmanını yenemez...' Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Guayi başını iki yana salladı. Evet deseydi de bir şey fark etmeyecekti. Brontë alkol sarhoşluğuyla değil, alkolle ortaya çıkan, nefes almasına bile olanak vermeyen bir hüzün ve yalnızlık sarhoşluğuyla sözlerine devam etti:

"Sanatçıların ve edebiyatçıların işi, işçi sınıfıyla bir olmak, onların hizmetinde bir sanat ve edebiyat yaratmaktır..."

Bir ortamdan ne zaman ayrılması gerektiğini gösteren bir radarı olan Pep "Gitmem gerek" diyerek onun sözünü kesti. "Hastaneden bekliyorlar..."

Yemeğini başını tabağından kaldırmadan yemişti. Bitkiler bulunduğundan beri göz hapsindeydi. Buna şartlı tahliye deniyordu. Brontë oğlanın hapse girmemesi için araya tanıdıklarını sokmak zorunda kalmıştı. Sonucunda dava askıya alınmış ve göz hapsi başlamıştı. Pep rastalı saçlarını kesmiş, hâkimin (Brontë'nin çocukluk arkadaşı) karşısında suçunu kabul etmiş, bir yıl psikolojik tedavi görmeyi ve San Isidro Hastanesi'nde gönüllü olarak çalışmayı kabul etmişti.

"Gitmeden önce şampanyayı aç" dedi Brontë. "Kadeh kaldıracağız. Sonra isteyen istediğini yapsın."

Oğlunun şampanyanın mantarını çıkarışını gülümseye-

rek izledi: Pep ona gelmiş geçmiş en iyi medyatik kampanyayı hediye etmişti. Pep'in şartlı tahliyeyle serbest bırakıldığı gün, Arjantinli yazarlar hakkında bir belgesel serisi için röportaj yapmaya gelmişlerdi eve. Çocukları hakkında soru sorduklarında Bronte aklına gelen tek şeyi, oğlunu hapisten nasıl kurtardığını anlatmıştı. Biraz eğlenmek için arı kovanını sallamış, onlara terastaki bahçeyi gösterip bitkilerden iki tanesinin kendisine ait olduğunu söylemişti. Ciddi bir yazar olmaktan sıkılmıştı; imaj değişikliği istiyordu. Ve bu, işe yaramıştı: Kitaplarını daha önceden okumuş olanlar yeni yazdıklarını okumaya devam ettiler (onu anlamak için) ve daha önce hiç okumamış olanlar ona bir şans verdiler (terasta bir marihuana bahçesine sahip olması onu sempatik biri yapmıştı). Belgesel yayınlanmaya başladığından beri, internetteki edebiyat sitelerinden birine yazı yazmak üzere eve her gün yeniyetme ve çekingen bir gazeteci geliyordu. Evin durumu, başarısız intihar girişimleriyle beraber, mistik edebiyatı daha da ön plana çıkarmıştı. Brontë iyi bir yazardan çok, iyi bir işadamıydı; tam da o gece bitirdiği yeni kitabının adının "Amaçsız 2000 Kuşağı" olması gerektiği kanaatine vardı. Kitabının anonim kahramanları olan çocuklarına bakarak kadehlere içki doldurdu.

"Geleceğe!" dedi.

Ama artık onlara değil, Guayi'ye bakıyordu. Lala da öyle... Ve gözlerine inanamıyordu: Guayi'yi, onu bir kitap kahramanına dönüştürme fikriyle kendine bağlamıştı.

"Sana ithaf edeceğim. Hoşuna gider mi? Bugün başlayabiliriz... Giriş kafamda oluşmaya başladı bile..."

Kafasında bir şey oluştuğu yoktu. Üç gün sonra onu odaya ve yatağa atacağı da aklından geçmiyordu. Zihni boştu.

"Tatlı olarak ne var?"

"Getireyim" dedi Guayi.

Mutfakta tezgâha tutunmak zorunda kaldı, çünkü kahra-

man olma düşüncesi başını döndürmüştü. Lala bunun farkındaydı, Brontë'nin az önce verdiği sözü unuttuğunun da öyle.

"Ona bulaşma" dedi Brontë'ye.

"Ne anlamda söylüyorsun?"

Lala gözlerini ona dikti. Bunu ilk yapışıydı ve Brontë durumun farkındaydı. Kızının yanağını hafifçe okşayıp neşeli bir gülümsemeyle gerilimi dağıttı:

"Haklısın. En iyisi sen onu dışarı çıkar. İyi eğlenceler..."

Ama Lala ona bakmıyordu. Alonso'nun tablosuna bakıyordu. Ve hesap yapıyordu. Mobilyaları yeni satmıştı ama Guayi hiç olmadığı kadar inatçıydı: Sahip oldukları para, gölün karşısındaki araziye yetmiyordu. Mutfağa girip çantasına iki şişe şampanya attı. Guayi tatlı tabaklarını süslemeyi bitirmek üzereydi.

"Gidiyoruz."

"Şimdi mi?"

"Şimdi."

"Ama biz..."

"Yarın hiçbir şey hatırlamayacak."

Guayi ona inanmadı, bunun başka bir durumdan, kıskançlıktan kaynaklandığını düşündü; ne de olsa Brontë hiçbir zaman Lala'ya ithafen bir şeyler yazma teklifinde bulunmamıştı. Yine de bir şey söylemedi.

"Çabuk ol. Yardımına ihtiyacım var. Pep bizi beklemez."

İkisi de Pep'in hastaneye gitmediğini biliyordu. Kötü alışkanlıklarını değil, bitkilerini bırakması gerekmişti. Guayi üstünü değiştirir, Brontë de Sasha'nın, Bach çiçek terapisi yöntemiyle sulanmadığı için ölen ağacıyla konuşarak Havana purosu içerken Lala, Pep'i merdivenlerde sıkıştırdı.

"Seninle geliyoruz."

Bu bir soru değildi. Kardeşinin yalanlarının sessiz suç ortağı olmasının bir karşılığı vardı. Lala ile Guayi, Alonso'nun

tablosunu duvardan indirmek için Brontë'nin, çalışma odasına kapanmasını beklediler.

"Fazla büyük... Farkına varacak..."

"Duvarlara bakmıyor."

Lala'nın varsayımı bu evde kimsenin tablolara bakmadığı ve tabloların hiçbir işe yaramadığıydı. Ama bu tablolar onların geleceğini değiştirebilirdi. Guayi olası her zorluğu düşündü; aslında korktuğu Brontë'nin öfkesi değil, adamın fikir değiştirmesi ve bunun sonucunda kitabından olmasıydı. Ama Lala onu dinlemeden tabloyu sarmaya koyuldu. Pep kardeşini kamyonetin arkasına tabloyu koyarken bulduğunda soru sormadı. Motoru çalıştırıp harekete hazır olduğunu belirtmek için gaz pedalına bastı bastı. Lala, araca binmesine yardım etmek üzere Guayi'ye elini uzattı ama Guayi ceylan gibi sıçrayarak kamyonete tek başına çıktı. Aslında rahatsız olmuştu, evde kalmayı tercih ederdi. Motorun gülünç gürültüsünü bastırabilmek için bağırmak zorunda kaldı:

"Onu tek başına mı bırakacaksın?"

"Evet."

Çalışma odasının penceresinden Brontë'nin kendilerine baktığını görmüştü. Gülümsüyordu. Ve Guayi, ilk kez, bu gülümsemeye karşılık verdi. Aralarındaki en büyük fark buydu: Guayi ortaya çıkıncaya dek Lala'nın arzuları karışıktı ve o andan sonra başka kimseye yer kalmamıştı; Guayi ise kendisine bu şekilde bakan her şeyden hoşlanıyordu: erkekler, kadınlar, hatta kendi yansıması... Diğerinin arzusu onundu...

Pep'in iş yürüttüğü eve doğru yürürlerken "Ben maskeli baloya falan gitmeyi düşünmüyorum" dedi.

Çin Mahallesi alışılmamış bir yoksulluğa sahipti. Orada yaşayanların çoğu sanat, son moda hippilik ve kaçış arayışında, köklerinden kopmuş zengin ailelerin çocuklarıydı. Yöneticilik kıyafetlerini çıkarmış ve nehir kıyısındaki arazileri işgal etmiş ressamlar, müzisyenler ve zanaatkârlar. Daha

sonra, hiçbir zaman hiçbir şeye sahip olamamış diğerleri gelip onlara karışmıştı. Ama Pep'in arkadaşı kuruculardan biriydi. Evi Çin Mahallesi'nin kalbindeydi.

"Ben de düşünmüyorum" dedi Lala.

İçeride çok kalmaya niyetli değildi; istediği bir avuç şeydi aslında. Bu gece ecstasy yeterli olmazsa bir de hap gerekecekti.

"Seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

Evin içi elektronik aletlerle doluydu. Burası birinci dünya ülkelerine ait eşyalarla doldurulmuş bir üçüncü dünya kabuğuydu. DVD, CD kaydedici, ithal Karaoke. CD'lerle dolu raflar, su yatağı, hatta giyotin şeklinde bir basket potası ve ortasında Usame bin Ladin'in resmi olan şeffaf bir top vardı. Evin çatısına Direct TV anteni yerleştirilmişti ve küvet büyüklüğünde bir televizyon tablo gibi duvarda asılıydı. İnternetten alışveriş yapıyor ve her şeyi Miami'ye giden arkadaşlarına getirtiyordu. Bir süre önce mahalleden ayrılabilirdi ama burada rahattı, kendini güvende hissediyordu ve hiçbir eksigi yoktu.

"Emperyalist pisliklerden başka bir şey değiller ama dâhiler..." diyordu Pep'in arkadaşı, eve girdiğimiz zaman.

Başı potaya atmadan önce üç kez sektirdi. Bin Ladin uçup giyotinin içine girdi. O gece keyfi yerindeydi, daha önce hiç bu kadar mal satmamıştı. Pep parti için ondan aldığı otuz hapı sayıyordu; üstelik kapıda bekleyen başka bir kamyonet daha vardı.

Lala'nın avucuna üç hap koyarak "Al. Mutlu yıllar" dedi Pep. "Senin, arkadaşın ve komşum için."

Komşusu eğitmendi. Onu çimlerin üzerinde sırtüstü yatmış, havai fişek gösterisinin başlamasını beklerken bulduk. Lala tabloyu sarılı olduğu kâğıttan çıkarıp ona gösterdi.

"Kaç para?"

Eğitmen tablonun sağ köşesindeki Alonso imzasını gordü.

Bir orijinal. Bakışlarını kaldırdı; Lala boynu vurulmuş mutlu bir kafa gibi ona çerçevenin üzerinden gülümsüyordu.

"Bana getirdiğin diğerlerinden çok daha fazla."

"Ne zaman?"

"Onu hafta sonuna kadar görmeyeceğim. O söyler. Ama sanırım bir haftayı bulur."

Tabloları alan müşteriden bahsediyordu. Eğitmen haftada iki kez onun dobermanlarını eğitiyordu.

"Ona acelem olduğunu söyle."

Saat on ikide gökyüzü aydınlandı. Kemiklerimizin ve çenemizin gevşemeye başladığını hissediyorduk. Buna ben de dahildim çünkü Lala beni unutmamış; kendi hapının ucundan bir parça kırıp dilimin üzerine yerleştirmiş ve hapı yutmam için ağzımı kapamıştı. Çimlere yığılıp gökyüzü ile toprak arasına kıvrıldık. Guayi, Lala'ya bakmak üzere başını ağır çekimde çevirdi. Havai fişeklerin parlaklığıyla aydınlanıyor, bir hayal gibi görünüyordu.

"Sence nasıl başlayacak?"

"Ne?"

"Romanımız."

"Senin romanım. Teklifi sana yaptı."

"Benim hakkımdaysa senin de hakkındadır...

Artık ne dediğini bilmiyordu. Kelimeler şekillerini yitiriyordu, tıpkı egitmenin gölgesi üzerinde dans eden ritimsiz ve kemiksiz bedeni gibi. Evin içini görme bahanesiyle eğitmeni içeriye kadar takip etti. Eğitmen tabloyu sobadan ve pencerelerden uzak bir köşeye dayayıp üzerini örttü, arkasını döndüğü zaman karşısında Guayi'nin dudaklarını buldu. Size bunu anlatmamam gerekirdi; bunu görmediğim varsayılıyor. Çimlerden güçbela kalktım. Bacaklarımı gererek, çiy damlacıklarına bulanarak döndüm ve Lala'ya çarptım. Bu çarpışma onu yere indirdi. Eve girdiği zaman ikisini yatakta buldu. Guayi elini uzatıp onu kendine çekti. Lala kendisini onun yanına

yatırmasına, giysilerini çıkarmasına izin verdi. Guayi'nin belini kavrayan elleri eğitmenin ellerine yer açtı.

"Ona değil, bana bak."

Bir haber Lala'yı anılarından uzaklaştırdı. Eğitmen onu tek başına bıraktığından bu yana çok vakit geçmemişti. Televizyonun karşısında oturmuş, ekrana görmeyen gözlerle bakıyordu. Ta ki ekranda iki tanıdık yüz, bir gece önce gözlemevine girmesine yardım eden iki fiyakacının yüzü belirene kadar. Okul avlusunda kameraya gülümserken çekilmiş fotoğraflardı.

"... Plata'daki bir özel okulda bugün büyük bir trajedi yaşandı..." diyordu sunucu. "Martin Paz ve Juan Lartirigoyen bir sınıf arkadaşları tarafından öldürüldü..."

Fiyakacıların fotoğrafları şişmanınkinin içinde kayboldu. Tombik yanaklardaki gülümsenin kıvrımları gözlerini yutmuştu.

"Arkadaşları ona 'Twity' diyordu. Utangaçtı ama herkes tarafından çok sevilirdi. Bugün okula sırt çantasında babasının tabancasıyla geldi. Her birine ikişer el ateş etti. Bunu neden yaptığı sorulduğunda 'Görmeleri için' dedi ve başka bir şey söylemedi..."

Şişmanın altında tırnak içinde "Görmeleri için" cümlesi belirdi. Yıl sonu fotoğrafı bir suçlunun fotoğrafına dönüştü.

16

Martínez Karakolu rahatlıkla bir film seti olabilirdi. Jilet gibi üniformalar, son model polis arabaları, yeni boyanmış duvarlar, girişi süsleyen yapraklı ağaçlar... Bir Arjantin serabı... Ve o gün, benzemenin yanı sıra, bir film setiydi de; bir pembe dizinin son bölümünün çekimleri, gerçekliğin (hırsızlık ve kaza raporları, tutukluların hücre değişimi, alınan ifadeler...) bir sahne perdesine dönüşmesine neden olmuştu. Ve kimse bundan rahatsız olmuşa benzemiyordu; yönetmen yardımcısı "Kes!" diye bağırırken insanlar, bir koyun sürüsü gibi uysalca girip çıkıyordu. Lala sahneyi izlemek üzere bir karavanın kapısına yaslandı. Yanında iki polisin eşlik ettiği, elleri arkasından kelepçelenmiş bir kadın bekliyordu. Kimse ona bakmıyor, herkes ayrılmadan önce istasyon kapısında öpüşen oyuncuları izliyordu. Lala sırtına bir şeyin çarptığını hissetti: Makyöz karavanın kapısını açmaya çalışıyordu.

"Uzaklaş hayatım, biraz şöyle kay, burada çalışıyoruz" dedi özür dilemeden.

"Ve ben bir cinayet itirafında bulunmaya geliyorum" diye düşündü Lala, kapının önünden çekilirken. İçeride daha da büyük bir kaos vardı. Bir süre sonra karakolun ne ilk ne de son kez set olarak kullanıldığını öğrendim. Başkentteki karakollarda işlem yapmak imkânsız, taşradakilerde zorken Komiser Mastrangelo konuya tek bir şartla çözüm sunuyordu: Kendisine de bir rol verilmesi, bir iki satırlık bir diyalo-

ğunun olması. Tabii ki bu istek açıkça belirtilmemişti. Sizin de fark edeceğiniz gibi Mastrangelo zarif bir tipti. Yapımcının telefonunu cevaplayan görevli memura iki soru sorma emri verilmişti, daha fazla değil: sahnenin içeriği ve komisere uygun bir rol olup olmadığı. Cevap olumlu olduğu takdirde görüşmeye devam edilecekti. Olumsuz olma durumunda ise o karakol o gün ve daha sonraki günler için müsait olmayacaktı. Durum, yapımcılar arasında çoktan görüşülmüştü ve dolayısıyla komiser için tabii ki bir rol vardı.

Lala resepsiyondaki bir memura "Komiser Mastrangelo'yu görmeye geldim" dedi.

Makyajlıydı; gözlerine kalem çekilmişti ve yüzüne fazlasıyla koyu bir fondöten sürülmüştü. Lala bir an için onun bir aktör olduğunu düşündü, ama hayır; sadece makyajlı bir polisti. İlk rolünü son sahnede oynamıştı.

"Kim arıyor?"

"Paula Brontë."

"Kendileri meşgul."

"Beklerim."

"Konu neydi?"

"Özel."

"Efendim?"

"Özel bir mesele."

Lala komiserin odasına sokak lambaları taşıyan iki elektrikçinin geçmesine izin verip beklemeye koyuldu. Neredeyse kıpırdayacak yer yoktu. Tezgâhın arkasında makyöz, bir sonraki sahnede başrol oyuncusuna komiserin odasına kadar eşlik edecek olan bir onbaşıyı hazırlıyordu.

"Haydi, dışarı!" dedi makyajlı polis, orada olmak için geçerli bir sebebi olmayan insanlara.

Dizinin hayranı şişman bir kız tezgâhın köşesine geçti.

"Bir şikâyette bulunacağım" diye yalan söyledi.

"Ne hakkında?"

"Eee... Şey... Hırsızlık... Cüzdan..."

"Yalan beyanda bulunmanın suç olduğunu biliyor musunuz? Bunu yapmak istediğinizden emin misiniz?"

Şişman kız bir an düşündü. Yarım saatliğine başrol oyuncularına yakın olabilmek için özgürlüğünü kaybetmeyi göze alabilir miydi? İçeri girdiklerini gördüğünde kalbi öylesine hızlı attı ki başı döndü. Polis yürüyüp komiserin odasının kapısını açtı. İçeriden dışarıya yapay bir ışık halesi vuruyordu. Lala söylemesi gerekenleri içinden tekrarladı. Evet, Guayi o gece evdeydi ama odasında uyuyordu. Her şeyi tek başına, hiç kimseden yardım almadan yapmıştı. Bir bardak süte karıştırılmış yedi ketaminle. Hayır, ondan hiç dayak yememişti. Hayır. Öyle bir şey de olmamıştı. İşte... Hayatta böyle şeyler oluyordu. Soruların ardından psikolojik testler, basın... Bir karara varılmadan önce aylar boyu gidiş gelişler olacaktı. Eğitmen maaşıyla saygın bir avukatın masraflarını karşılaması bir yılını alırdı, basın sayesinde ise birden fazlası onu bedavaya savunmaya hazır olurdu. Davayı yeniden açmak ve Guayi'nin mahkûmiyetini engellemek için bir ayı vardı: Lala, Guayi'nin Ezeiza'ya naklinden sonra her şeyin daha zor olacağını hissediyordu.

"Pişt... Küçükhanım..."

Odanın kapısına doğru baktı ve oradan kafasını dışarı çıkarmış olan memuru gördü.

"Girin."

Kızın girmesi için kenara çekildi. Mastrangelo çalışma masasında oturuyor, makyözün fondöteni rahatça sürebilmesi için tavana bakıyordu. Pozuna iyi hazırlanmıştı; Felicitas'ın oyuncu yönünü tüm görkemiyle görmesini istiyordu.

"Geç Felicitas, geç..."

İçerisi havasızdı; başrol oyuncusuna rolü sufle ediliyor, yönetmen kameramana talimat veriyor, senaryo yazarı stajyeri baştan çıkarıyor, elektrikçiler kablolarıyla herkese engel olu-

yordu... Mastrangelo ona bakabilmek için bir gözünü araladı. Ve kendisini görmeye gelenin teyze değil de yeğen Brontë olduğunu fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı, rimelle fondöten birbirine karıştı.

"On dakikam var mı?" diye sordu yönetmene.

"Beş."

"Gidelim."

Odadan çıkarken Lala'nın koluna yapıştı. Onu koridorun sonuna kadar götürüp içinde çalışılmakta olan tek ofise kapıyı çalmadan girdi. İçeride makyajlı polis, soygunun detaylarını açıklayan şişman kızın ifadesini alıyordu. Mastrangelo ona işine dışarıda devam etmesini emretti; memur karşı çıkmayı göze alamadı: Komiser çekim sırasında bir saatli bombaya dönüşüyordu. Daktiloyu alıp şişman kıza kendisini izlemesini söyledi. Mastrangelo kapıyı öyle aceleyle kapattı ki ben dışarıda kaldım.

"Gelmene sevindim..." dediğini duydum kapının öbür ucundan.

Sessizlik.

"Teyzen evinde bir gece kaldığını söyledi. Sabah yeniden ortadan kaybolduğunu... İki aydır senden hiç haber almıyor... Çok endişeli ve..."

Lala "Davanın yeniden açılması için ne yapmak gerekiyor?" diye sorarak onun sözünü kesti.

"Efendim?"

"Davayı yeniden açmak istiyorum."

Sessizlik.

Bundan sonrakileri kaçırdım, affedersiniz. Makyajlı polis kapıyı kokladığımı gördü ve kıçıma bir tekme basarak beni dışarı attı. Bunca karmaşa keyfini kaçırmıştı. Karmaşanın kendisi değil, yarattığı terlemeydi onu aksileştiren; ter makyajının akmasına neden oluyordu ve o gün için tek istegi evine gidip karısına bir dizide rol aldığını soylemek ve yüzü-

nün hafif bir dokunuşla çok da çirkin olmadığını kanıtlamaktı. On beş dakika sonra bir teknisyen sigara içmek için kapıyı açtı ve ben kısık sesle ıslık çalarak, sakince içeri girdim çünkü hayatta öğrendiğim bir şey varsa o da kimsenin yere bakmadığıydı. Odada yalnızca ahizeyi başıyla omzu arasına sıkıştırmış, bir numara çeviren Mastrangelo vardı.

"Felicitas? Evet, benim; Mastrangelo. Dinle. O burada. Yeğenin... Sakin ol, ne yapmam gerektiğini biliyorum... Neler söyleyebileceğini bana bildirmiştin... Zavallı... Hayır, hayır... Gitmeyecek... Öyle işte... Çünkü ifadesini alıyorlar..."

Ve birden "Peki, ya doğruyu söylüyorsa?" diye sordu.

Sanki kulağında bir fırtına patlak vermiş gibi ahizeye yapıştı.

"Hayır, hayır seninle dalga geçmiyorum... Pekâlâ, sakin ol... Tamam, tamam... Haklısın... Büyük olasılıkla..."

Felicitas'tan her şeyi bir kenara atamayacak kadar çok hoşlanıyordu. Özellikle de kusursuzca çözdüğü davalardan biri nedeniyle onun departmanını öven basın kupürleri odasının duvarında asılıyken. Yönetmen yardımcısı kusursuz bir zamanlamayla başını yarı aralık kapıdan içeri uzattı:

"Hazırız Miki."

"Geliyorum."

Yardımcı, Mastrangelo'nun hiçbir zaman saglayamadığı bir otoriteyle çığlıkların kesilmesini emrederek koridorda uzaklaştı.

"Kapatmam gerek. Tamam. Gel. Ama ambulans gelecek olursa köşeye park etsin. Burası bir savaş alanı."

Yönetmen odadan "Motor!" diye bağırdığında Lala konuşmaya başlamak üzereydi. Artık bir odası bile olmayan makyajlı polis daktiloyu bacaklarına dayamış, onun ifadesini almaya hazır bekliyordu. Mastrangelo onları karakolun en arka tarafında, hücrelerin yakınlarına göndermişti. Talimatı netti: "Ne dediğinin bir önemi yok; sen yaz. Bitirdiği za-

man aklına ne geliyorsa sor. Gitmesine izin verme." Polis memuru yeniden terlemeye başlıyordu: Aynı anda hem zekâsını kullanma hem de daktilo yazma baskısı elini ayağı dolaştırıyordu. Lala onun daktiloya resmi mührü olmayan beyaz bir kâğıt koyduğunu gördü.

"İfadem bu kâğıda mı yazılacak?"

Adam başıyla onayladı. Önemsiz ama kati bir bilgiydi: Lala ağzından çıkacakların buruşturulup bir çöp kutusunda ölüme terk edileceğini anladı. Birinin suçluluğunu kanıtlaması nasıl bu kadar zor olabilirdi? Her şeyi itiraf etmek, teslim olmak, adaletin yerini bulmasını istemek... Dünya anlaşılmaz bir yer halini almıştı ve bu sadece onun sorunuydu; çevresindeki insanlar uyum zorluğu çekmiyor gibiydiler. Mahkûmlar bile. Tuvalete gitmek için bir dakika izin istedi, kapının önünden durmadan geçti ve bana onu takip etmem için bir işaret yaptı. Dışarı çıktığı zaman biri ondan imza istedi; kafası kazılı ve kaşsız bir kadının ünlü biri olduğundan emindi. Lala ona imza verdi.

17

Eğitmeni diz çökmüş, bir kanişe iki ayak üzerinde durmayı öğretirken bulduk. Kız kardeşi başını sola yatırmış onu izliyordu: Bu yaptığını anlaşılmaz buluyordu. Onlar, iğrençliklerinin yanı sıra ciddi öğrenme problemleri olan Thalía ile Shakira'ydı. Ama eğitmen soğukkanlılığını hiçbir zaman kaybetmiyordu, öğrencinin yavaş veya geri zekâlı olması önemli değildi, onlara sonuna kadar inanıyordu. Ve gerçekten iyi bir iş çıkarıyordu; bir yıldız olmak için doğmamış olanlara bile zarafet öğretiyordu. Ama o gün somurtkan ve sessizdi; hiç keyfi yoktu. Lala bunun kendi suçu olduğunu düşündü. Ondan öğle yemeği için izin istemiş ve iki saat gecikmişti. İki haftadır, daha doğrusu tam olarak 17 gündür, birlikte çalışıyorlardı. Ve işinin vaat edilenle bir alakası yoktu.

Geçen pazartesi okulda kalmamıştı. Guayi'nin doğum gününü ıslahevinin kapısında, dördüncü katın pencerelerinden birinin karşısında geçirmişti. Onunla görüşemese bile Guayi hiç değilse orada olduğunu bilecekti. Ona kabarmamış, biçimsiz bir kek götürdü (hayatında yaptığı ilk kekti) ve kızıl saçlı görevliden, keki Guayi'ye ulaştırmasını istedi. Öylesi günlerde Lala tutuklunun kendisi, özgürlüğünden yararlananın ise Guayi olduğu hissine kapılıyordu. Salı günü eğitmen ona bunu bir daha tekrarlamamasını söyledi: Bir kez daha böyle bir saçmalık yaparsa işsiz kalacaktı. Lala karakoldan geç döndüğü zaman o günün geldiğinden emindi. Alü-

minyum bileklikleri adamın gözlerine bakmadan eline aldı ve günün geri kalanında tek kelime etmeden çalıştılar. Rutin hep aynıydı: Saat yedide köpekler karşılanıyor, öğleye kadar basit eğitim yapılıyor, öğle yemeği yeniyor, beşe kadar tam eğitim devam ediyor, köpekler yıkanıp teslim ediliyordu. Basit eğitim onları uygarlaştırmak, tam eğitim ise birer katile dönüştürmek içindi. Lala, eğitmen saldırı sinyalini verdiğinde vücudunu ortaya koyuyordu. Hava kararmaya başladığında kolları o kadar ağrıyordu ki titremeleri geçirmek için masaj yapması gerekiyordu. Ama bunu gizlice yapıyordu. Deneme süresi henüz sona ermemişti ve Lala bunun farkındaydı. Saat yedi buçukta son köpekleri teslim ettiler. Üç labradoru oğlanlarla dolu bir kamyonete ve iki kanişi her akşam onları almaya gelen şoförün arabasına yerleştirdiler. Lala, şoför üniforması içinde gülümseyen Socrates'i gördüğünü sandı. Ceketi göbeği nedeniyle deforme olmuştu ve Joker gibi gülümsüyordu.

"Bir şey olacak" diye düşündü.

Guayi ona, geçmişin yeniden belirmesinin bir şey olacağı anlamına geldiğini öğretmişti. Ve beliren tek kişi Socrates değildi; bir gün önce Çin Mahallesi'nde Pep'i görmüştü. Guayi'nin kekini hazırlarken kamyonetinin mahallenin toprak yollarında ilerlediğini fark etmişti. Yaptığı işi bırakıp onu izlemişti. Pep kamyoneti arkadaşının evinin önüne park etmişti. Rastalı saçlarını kestiğinden bu yana saçı pek de uzamamıştı. Lala'nınkiyle aynı uzunluktaydı. Aynı renk, aynı kafa şekli. Doğrusunu söylemek gerekirse hiç olmadıkları kadar birbirlerine benziyorlardı. Lala farkına varmamıştı bile (düşünmeden ve aynaya bakmadan giyinirdi) ama giyim tarzları bile aynıydı: eski püskü bir pantolon ve beyaz tişört. Arkadaşının evinden çıktığı zaman Lala ona karşı kaldırımdan selam vermişti ve bir süre böyle kalmışlardı. Aslında bir göz kırpması kadar kısacık süren bir sonsuzluk bo-

yunca söyleyecek bir şey bulmaya çalışmış ama bulamamıştı. Kız yoluna devam etmiş, oğlan da kamyonete binmişti. Elinde anahtarla dikiz aynasından uzaklaşmasını izlemişti. Olabilir miydi? Tabii ki hayır. Motoru çalıştırıp yola koyulmuştu. Gördüklerini inkâr etmeye alışmıştı. Bir süre önce zihni ona oyunlar oynamaya başlamıştı, halüsinasyonlarıyla birlikte yaşıyordu. Kamyonet yanımızdan geçip gitmişti.

"Ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Neden bir şey olması gerekiyor?"

"Çünkü seni tanıyorum. Dilinin ucunda bir şey var ve bana söyleyip söylemeyeceğin konusunda kararsızsın."

"Yarın söylerim."

"Hayır. Bugün söyle."

"Bugün vakit yok."

"Beni kovacaksın."

Sessizlik. Odadan çıktım ve Lala'nın ayaklarının altına uzandım: Gözden kaybolmanın sırası değildi. Eğitmen gözlerini cama dikmiş, sigara içiyordu. Müşterisi her an gelecek olmalıydı. Sigara içiyor ve aynı anda başparmağının tırnağını kemiriyordu. İki gündür ona her şeyi anlatmamak için kendini zor tutuyordu. Duyduğu kaygı yüzünden başka bir şey düşünemiyordu.

"Yapmamalıyım."

"Ama istiyorsun."

"Evet."

"O halde söyle."

Eğitmen kornanın o an çalması için dua etti. Bir gün daha sabretmek istiyordu. İçinden bir ses ağzını açtığı takdirde işlerin iyiye gitmeyeceğini söylüyordu.

"Onu gördüm."

"Kimi?"

"Arkadaşını."

"Hangi arkadaş?"

"Sahip olduğun tek arkadaş. Yılbaşında getirdiğin..."

Cümlesini tamamlamadı.

"Islahevine mi gittin?"

"Hayır."

"O halde?"

"Dışarıda."

"Onu dışarıda mı gördün?"

"Evet."

"Olamaz."

"Gördüm."

"O olamaz."

"Oydu."

"Nerede?"

"City Bell'de."

Bir tırnak parçasını tükürdü ve sigarasından son bir nefes alarak Lala'nın karşısına oturdu.

"Bak, ben tesadüflere inanmam..."

"Neye inandığının bir önemi yok, bana olanları anlat."

"Hata ettim" diye düşündü eğitmen. Ağzını açmamalıydı. Ama artık çok geçti: Lala bembeyaz olmuş, soluk almadan bekliyordu.

"Bir süredir müşterim benden üçlü yapmamızı istiyor. Bunu hep istemiş ama kocası bu işlere yanaşacak bir tip değilmiş. Benden ona bir kız ve bir yer ayarlamamı istedi. Uzakta, tanımadık biriyle ve sahte isimler kullanılarak yapılmalıydı. Ne hizmetçilerinin ne arkadaşlarının ne de çocuklarının anlamasını istiyordu. Her gece bana kızı bulup bulmadığımı soruyor, bense bana biraz daha zaman vermesini, bulmak üzere olduğumu söylüyordum. İşin aslı ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Bölgedeki pahalı hatunlardan başka kimseyi tanımıyordum. Ama o, eskort kız istemiyordu. Tavsiye üzerine birinin gelmesini istiyordu."

Bir sigara daha yaktı.

"Geçen çarşamba dobermanların sahibi geldi, hatırlıyor musun?"

Lala başıyla onayladı.

"O da senin gibi bir tip, her yere köpekleriyle gidiyor. Onları bize getiriyor, çünkü sevgilisi San Isidro'da, kendisi de Plata'da, City Bell'de yaşıyor... Hava güneşli olmamasına rağmen güneş gözlüğü takmıştı..."

Lala yeniden başıyla onayladı. İki kez. Sabrı taşmaya başlıyordu.

"İnsanı korkutan bir yüzü vardı. Bir gece önce bir partiye gitmişti. Grup partisi. Her şeyi anlatmaktan zevk alan tipler vardır ya, işte o da onlardan biri... her şeyi abartarak anlatanlardan. Bitirdiği zaman ona başka kızlar tanıyıp tanımadığını sordum. 'Neden? Seni davet etmemi mi istiyorsun?' diye sordu. 'Beni ve müşterim olan bir arkadaşımı...' dedim. 'Evim uzakta' dedi. 'Böylesi daha iyi' dedim. 'Ve kızlar pahalı' dedi. 'Kaç para?' diye sordum. '400' diye karşılık verdi. '400 mü?' dedim. 'Evet, biliyorum, tuzlu ama değer, göreceksin' dedi. Ona arkadaşlarının nereli olduklarını sordum. 'Hiçbir yerden' dedi. 'Onları getirip götürüyorlar.' Bana kızlara hiçbir şey sormamamı söyledi. Bunun işime geleceğini söyledim. Bu belirsizlik müşterimin de çok hoşuna gidecekti. Bu hafta sonu buluşmak üzere plan yaptık, zaten o tip de aynı arayış içinde olan bir çift ve bir iki bekâr arkadaşıyla evinde toplanma planları yapıyordu. Dolayısıyla bu cumartesi, daha hava kararmadan, City Bell'e doğru yola koyulduk. Bir plan yapmam gerekti çünkü..."

"Planın bir önemi yok. Devam et."

"Mekâna en son biz gittik. Çiftin yanı sıra üç bekâr oğlan, beş kız ve onları getiren kadın vardı. Hepsi 20 yaşının altındaydı. En gençleri 15'ini doldurmamıştı bile. Çok fazla içki, ucuz espri ve kahkaha vardı. 15 yaşındaki kız çoktan sarhoş

olmuştu ve her şeye gülüyordu. Bir kapı gibi boyanmış, fahişe gibi giyinmişti... İnsanın içi acıyordu. Tek başlarına gelmemişlerdi. Kapıda onları bekleyen iki araba vardı. Ve her arabada iki adam. Bahse girerim polislerdi. O an fark etmedim ama sonra odada, her şeyi gözden geçirince... Saçlarında, giysilerinde, bakışlarında bir şey vardı... Dobermanların sahibi 'Pekâlâ baylar, seçim yapacağız' dedi. İlk o seçti: Bir şampanya kapıp 15'liği odaya götürdü."

Eğitmen öksürdü. Bir, iki, üç kez. Sigaradan ziyade gerginlikten.

"Onu o zaman gördüm. O ne beni ne de başkasını görmüştü. Bakışları şöminenin üzerindeki tabloya kilitlenmişti... Senin tablona..." dedi sanki dünyada tek bir tablo varmış gibi.

"Hangisi?"

"Son getirdiğin."

"Alonso mu?"

"Satmamış. Kendisi almış."

Ay ay ay!

Lala'ya baktım: Hikâyeyi şimdiye dek sessizce dinlemesinin nedeni doğru olduğuna inanmamasıydı. Eğitmen onu hayatında sadece bir kez görmüştü; başkasıyla karıştırıyor olmalıydı. Guayi ıslahevinden çıkabilseydi geri gitmezdi...

Yoksa gider miydi?

Lala'nın kanı dondu. Guayi'nin doğum gününde, görevlilerden biri kendisine her zamanki cevabı vermişti: Hastaydı ve ziyaret kabul etmiyordu. Lala ıslahevinden bir taşı, sanki Guayi'nin kafaymış gibi, tekmeleyerek çıkmıştı. O taşı tekmeliyor, ben hırlıyordum ve ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. Bize bunu neden yapıyordu? Bir ıslık bizi durdurdu. Lala arkasını döndü ve onu dördüncü kattaki pencerelerden birinde gördü. Guayi parmaklıkların arasından, kâğıttan yapılmış incecik uçak fırlattı. Uçak süzüldü, ters döndü, biraz daha süzüldü ve sonunda taşın yakınlarında bir yere çakıldı.

Lala uçağı alıp kâğıdı açtı. İçinde "Tabloyu gördüm" yazıyordu. Bakışlarını kaldırdığında Guayi ortadan kaybolmuştu.

"Devam et."

Eğitmen kollarını birleştirdi ve sonra yeniden açtı.

"Bak, ben sizin evde neler olduğunu tam olarak bilmiyorum. Ne gazete okuyor ne televizyon izliyorum... Tek bildiğim arkadaşının tutuklandığı... Hem içeride hem de dışarıda olamaz... Müşterim arkadaşına baktığımı fark etti... Bana onu isteyip istemediğimi sordu... 'Hayır' deyip kıçını koltuğun ucuna dayamış olan bir kızı gösterdim. Bacaklarının titrediğinin anlaşılmaması için ellerini dizlerine koymuştu. Ama yine tik geldiği anlaşılıyordu. Diğer çift arkadaşını, bekârlar da çekik gözlü bir kızı seçti. İstedikleri buydu: İkisine bir kız. Birbirleriyle sevişmeye kızla sevişmekten daha hevesliydiler. Kızıl saçlı..."

"Hangi kızıl saçlı?"

"Kızları getiren hatun."

Lala devam etmesi için başını salladı.

"Kızıl saçlı ücreti odalara geçmeden ödememizi istedi. 1.200 pesoyu sayıp L şeklinde bir koridora çıkan kapıyı açtı. Koridor evin arka tarafına açılıyordu; hepsi de süit olan üç oda vardı. Arkadaşın ve diğer çift ilk odaya girdiler. Anahtarı istediler. Kızıl saçlı onlara odaların anahtarı olmadığını ama endişelenmemelerini, kimsenin onları rahatsız etmeyeceğini söyledi. Bizi yan odaya yerleştirip bekârlarla ilgilenmeye koyuldu. O oda da evin geri kalan kısmı gibi gösterişliydi. Tablo çerçeveleri, yatağın başlığı, perde halkaları, mobilyaların köşeleri... banyo muslukları bile... hepsi altın kaplamaydı. Bunun üzerine müşterim ışığı yaktı ve işte o zaman kızın yaşı dikkatimizi çekti. Salonda ışıklar kısıktı ve mumlar yüzünden yarı karanlıktaydık. Ama yakından bakıldığında ve yüzüne ışık vurduğunda... Makyajı da bir işe yaramıyordu... Aramızda şöyle bir konuşma geçti:

'Kaç yaşındasın?'

'19.'

'Yalan söyleme.'

'Yedi ay sonra 19'uma basacağım.'

'Adın ne?'

'Ne isterseniz.'

'Seçebilir miyim?'

'Ne isterseniz yapabilirsiniz.'

'O zaman adın Micalea... Benim gibi...'

Müşterim gülümsedi: Bu tarz şeyleri filmlerde görmüştü ama şu an kendi başına gelmesi günahkâr hissetmesini sağlıyordu... Ne tarz bir günah, bilmiyorum... Benim tek yapabildiğim duvara bakmaktı. Kendimi yan odadaki arkadaşını düşünmekten alamıyordum..."

Birden susup Lala'ya baktı.

senin düşündüğün gibi..."

"Ne?"

"Bir yolunu bulup dışarı çıkmış."

Lala cevap olarak yatağa gitti, duvarla yatak arasına sıkıştırılmış uçağı alıp masanın üzerine koydu. Eğitmen "Tabloyu gördüm" yazısını okudu.

"Bunu bana ıslahevinin penceresinden attı" dedi Lala.

"Onu tekrar gördün mü?"

Lala başıyla onayladı. Kafası karışmıştı; her gün daha da az şey anlıyordu. Tüm günü birlikte geçirmelerine rağmen bir daha Guayi'den bahsetmemişlerdi. Eğitmen başta sürekli soruyordu ama Lala ona kaçamak cevaplar veriyordu.

"Anlamıyorum..."

Her şeyi anlıyordu. Lala da öyle. "Anlamıyorum" ağzımı açtığıma pişmanım demekti. Durum zannettiğinden çok daha can sıkıcıydı.

"Girip çıkıyorlar mı?"

Lala başıyla onayladı.

"Girip çıkıyorlar."

Kâğıdı eline alıp Guayi'nin izlerini takip etti; aynı şekilde katlayarak yeniden uçak yaptı.

"Peki, sonra?" diye sordu Lala ona bakmadan.

"Ne?"

"Ne oldu?"

"Kendimi düşünmekten alamıyordum. Seni, onu, dışarıdaki tipleri... İşte o zaman polis olduklarını anladım... Müşterim kızın giysilerini çıkarıyor ve ben düşünüp duruyordum... Beni soymaya başladıklarında kendimi kötü hissettiğimi söyledim. Müşterim paniğimi ve midemin bulandığını hissetmiş olmalı, çünkü çenesi titremeye başladı ve kendini banyoya attı. Elli yaşında ve olaylar istediği gibi gitmediği zaman bunu yapıyor: Kendini banyoya kapatıp ağlıyor. Diğer Micaela çırılçıplak, yatağın ucunda oturdu kaldı. Benden sigara istedi.

'Sigara içmek için fazla küçük değil misin?'

'Beni becermek üzereydin, bu şimdi mi aklına geldi?'

'Al.'

'Ateş.'

'Al... Sana bir şey sorabilir miyim?'

'Hayır.'

'Durum şu ki...'

'Soru sormak yasak. Sana bunu söylemediler mi?'

'Evet, söylediler... Ama...'

'O halde sorma. Ağzıma almamı ister misin?'"

Bir arabanın farları eğitmenin yüzünü bir an aydınlattı. Bakışlarını indirerek oraya, çimento zemine dikti.

"Onun başını itmek zorunda kaldım, çünkü diz çökmüştü bile. Bir saat sonra bize süresinin dolduğunu söyledi. Giyinip bizi salonda bekledi. Kızıl saçlı onları arabalara bindirip götürdü."

Sessizlik oldu. Eğitmen bakışlarını yerden kaldırdı. Huzursuzdu, çenesini sıkıyor, teni cayır cayır yanıyordu.

"Hepsi bu mu?"

"Evet."

"Seni tanıdı mı?"

"Bana bakmadı. Ne bana ne başka birine. Orada değil gibiydi."

18

"Seni iki saat bekleyeceğim. Dönmezsen giderim."

Eğitmen otobandan iki, evden on blok ötede karanlık bir köşede frene bastı. Elektrik kesintisi olmuş, mahalle kara bir deliğe dönüşmüştü. Yalnızca sokaktaki arabaların farları ve bazı evlerin içindeki mumlar gözüküyordu.

"Dümdüz yürü... Adresi aldın değil mi?"

Lala başıyla onayladı; avucunun içine yazılıydı.

"Haydi. Git."

Farları söndürdü ve her şey karanlığa boyandı. Lala'ya ne yapmayı düşündüğünü sormadı; en ufak bir fikri olmadığını biliyordu. Lala yün şapkasını taktı, ellerini ceplerine soktu ve aceleyle yola koyuldu. Ev on blok ötemizdeydi. Bir köşedeydi ve dışarıdan görüldüğü kadarıyla yarım bloku işgal ediyordu. Evin kapısının önünde park etmiş üç araba vardı. Eve, karşı kaldırımından yürüyerek yaklaştık. Birinci araba dobermanların sahibine aitti. İkincisinde uyuklayan iki adam vardı. Bir adam da diğer arabada dergi okuyordu. Yaklaşan bir siluet görmesiyle başını kapıdan dışarı uzatması bir oldu. Arabanın farlarını yaktı. Farlar Lala'nın yüzünü aydınlatıp gözlerini kamaştırdı. Lala bir erkek gibi ve sanki uzun boyundan rahatsızlık duyuyormuş gibi sırtını kamburlaştırarak yürüse de, adam gelenin bir kız olduğunu fark etti. Lala, gözleri ışığa alışıncaya dek kaldırımda öylece durdu; eve nasıl gireceğini düşünmemişti bile. Bir an için böylesi bir ayrın-

tının, içeri girmesine engel olacağını sandı.

Adam camı indirdi.

"Yolunu mu kaybettin?"

"Hayır."

"Hangi sokağı arıyorsun?"

"Bunu."

Lala kendini toparladı; az kalmıştı. Bunu öylesine inanarak hissetti ki ben de aynısını hissettim. Bir sezgiden çok bir kesinlikti. Ve biraz sonra olacakları, hiçbir şey hissetmeden hatırlayacağımız basit birer ayrıntıya dönüştürdü. Tamamen karanlığa gömülmüş bir evin önünde durup zile bastı ve beklemeye başladı. Adam açık açık Lala'nın kıçına baktı. Onu bacaklarını aralayarak kucağına oturmuş ve çıplak olarak hayal etti.

"Birini mi arıyorsun?"

"Bir arkadaşımı."

Lala yeniden zili çaldı. Tabii ki cevap veren olmadı.

"Arkadaşın geleceğini unutmuş olmalı" dedi adam. "Evde kimse yok."

"Gelmek üzere olmalı."

Zili bir kez daha çaldı.

"İçeride ışık olmadığını görmüyor musun?"

Mataradaki viskisinden bir yudum aldı. Camdan içeri giren soğuk, dört saatlik bekleme süresince içeride oluşan kokuyu dağıttı. Yolcu koltuğunun penceresini kapamak üzere hafifçe doğruldu.

"Bir yudum verir misiniz?" diye sordu Lala.

Adam daha "evet" demeden Lala ona doğru yürümeye başlamıştı bile. Dirseklerini cama dayadı. Birbirlerinin yüzünü o an gördüler. "Tuhaf" diye düşündü adam, "insanı azdıran o çirkinlerden biri." Bir balon gibi şişmiş muazzam dudakları vardı. Lala ucuz viskiyi dudaklarına götürdü.

"Bu kadardan hayır gelmez. Biraz daha iç."

Silahlıydı. Silahı belindeki deri kayıştaydı.

"İçeride bekleyebilir miyim?"

"Tabii ki."

Lala arabanın etrafında bir tur attı. Evin pencereleri mum ışığıyla aydınlanıyordu. İkinci kattakileri görebiliyordu; birinci kattakiler sık çalılığın ardında gizlenmişti. Lala arabaya bindiği zaman adam farları kapadı. Kapıları kilitleyip radyoyu açtı. Ben dışarıda, kapının yanında kaldım. El Cigala'nın Lágrimas Negras'ı[8] söyleyen yanık sesine karışan konuşmaları güçbela duyuluyordu.

"Adın ne?"

"Kaloriferi açabilir misiniz?"

"Üşüyor musun?"

"Çok."

Lala ellerini birbirine sürterken adam kaloriferi açtı.

"Ellerini buraya koy..."

Adam Lala'nın ellerini sıcak havanın geldiği yere tutup tek elini ısıtmak için ovaladı.

"Daha iyi mi?"

Lala başıyla onayladı.

"Diğer elini ver... Bana adını söylemeyecek misin?"

"Gerek yok."

Adam gülümsedi.

"Niye gerek yokmuş?"

Lala sağ eliyle pantolonun fermuarını ararken sol elini adama uzattı. Kemerdeki silah ortalarında kaldı. Tamamen içgüdüsel olarak hareket ediyordu. Daha önce hiç yapmamış olsa da çok zor olamazdı.

"Bununla yapamıyorum" dedi Lala.

Adam hiç direnmeden kayışı çıkardı. Silahı yolcu koltuğuna dayadı. Lala dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı, adamın üze-

---

8. Siyah Gozyaşları. (ç.n.)

rine doğru eğilerek ağzını açtı. Cam yavaş yavaş buğulanıyordu. Adam başını koltuğa yasladı, bir eli direksiyonda, diğeri Lala'nın başındaydı; Lala ise koltuktaki silaha uzanıyor, onu dışarı çekebilmek için kabzasını kavramaya çalışıyordu. Görüş alanından silah şekilsiz ve devasa gözüküyordu. Emniyet kilidi olabilecek bir şeye dokundu ve silahın ateş alacağını düşündü. Mutlu bir son olurdu: Kendisininki gibi bir ağzın içinde ölmek... Ama gerçek hayatta böyle şeyler olmaz. Ağzını çekmemesi için adam Lala'nın ensesine iyice yapıştı. Lala son bir hamle yapmak için bu orgazm anından yararlandı; silahı kayıştan çıkarıp pantolonunun içine yerleştirdi. Bir yudum viskiyle ağzını çalkaladı ve arabanın kapısını açtı.

"Bekle... Gitme..." dediğini duydu adamın.

Ama köşeyi dönmüştü bile.

Adam olanların farkına varmadan ve onu takibe koyulmadan önce ortadan kaybolmalıydı. Sokağı dönünce karşısında bir kapı, dört arabalık özel bir garaj buldu. Kapı yeterince yüksek değildi; güvenliği öteki taraftaki dört doberman sağlıyordu ama bu, Lala için bir problem değildi, köpekler havlamadı bile. Onlarla konuşup koklayabilmeleri için elini uzattı. Onu hemen tanıdılar, Lala okulda onların ödül dağıtıcısıydı. Kapıya tırmanmasını kuyruklarını neşeyle sallayarak izlediler. Lala kilidi açıp benim de içeri girebilmem için kapıyı birkaç santimetre araladı. Ben de onun yaptığını yaptım. Tüylerim diken diken olmuş bir halde, kıçımı koklamaları için öylece durdum. Beni tanıyıp hırlamayı bırakıncaya kadar gözlerine bakmadım. Dobermanlar takibi zor, karmaşık bir şiveyle konuşurlar. Ama dilin ötesinde, hepimizde arkadaş olma arzusu vardı, dolayısıyla davranışım işe yaradı. Lala'yı takip ederek evin çevresini dolaştığımızda artık hepimiz kardeştik.

Elektrik kesintisinin yanı sıra bir de hilal ve bulutlu bir

gökyüzü vardı. Bunun sonucunda evin içerisinden dışarısı zifiri karanlık olarak görülüyordu, dolayısıyla Lala rahatlıkla hareket edebiliyordu; görülmesinin imkânı yoktu. Kızıl saçlı, salonda, şöminenin karşısında kanyak içiyordu. Üzerinde üniforması olmadan, gece elbisesi ve açık saçlarıyla tanınmayacak gibiydi ama saçındaki öfkeli kırmızılık başkasıyla karıştırılmasını engelliyordu. Yanan kütüklerden yayılan ışık, kadını Cruella de Vil'e benziyordu. Yıllardır bu işi yapıyordu. Plata'ya da Ezeiza'da yaşanan karmaşık bir olaydan sonra gönderilmişti. Olay yalnızca dışarıdan bakıldığında karmaşıktı, çünkü içerideki herkes, başkasıyla takıldığını öğrendiği zaman o kadın mahkûmu öldüresiye döven kişinin o olduğunu biliyordu. Islahevi bir emeklilik, hak edilmiş bir tatil olmuştu. Bu işi gece muhafızlarına öneren de kendisiydi. Ufaktı, pek de gösterişli değildi. Beş kız, harçlığını çıkarmasına yetiyordu. Boulogne'de aldığı araziye yaptırdığı evi emekli olmadan önce bitirmek için bu paraya ihtiyacı vardı. Görevlilerden ikisiyle anlaşmıştı. Kızları getirip götürmek ve her şeyin yolunda gitmesini sağlamak için Fuerza'dan üç arkadaşla anlaşmışlardı. Bu işe girmek istemeyen tek memurun da vardiyasını değiştirmişlerdi. Söz konusu memur dürüst biriydi ama işe ihtiyacı vardı. Kendisine yapılan teklifi unutmuş ve hiç soru sormamıştı. İçerideki herkes bir dümen çeviriyordu ve hiç kimse diğerinin işine karışmıyordu. Kızıl saçlı saate baktı: 15 dakika sonra çıkmaları gerekiyordu.

Lala bakışlarını kaldırdı. Yukarıda, ikinci katta, ev sahibi iki kızla jakuziye giriyordu. On yıl süren Menem hükümeti döneminde servet kazanmış bir ceza avukatıydı. İnsanlara şarap değil, kız hediye ediyordu. City Bell'deki evi bunu düşünerek yaptırmıştı: Müşterileri için şölenler düzenleyebileceği devasa bir garsoniyer. Kızıl saçlıyı Ezeiza'dan tanıyordu. Kusursuz bir ortaklıktı: Kadın kaliteli müşteriler ve güvenli yerler arıyordu, adamsa kötü alışkanlıklarına teslim olmuş,

fahişe düşkünü bir moruktu. Lala yoluna devam etti; birinci katta yer alan L şeklindeki koridoru arıyordu. Üç oda doluydu. Etrafı köpeklerle çevrili Lala, kıyamet tablosuna genel bir bakış atabilmek için bir an durdu: Son defaymışçasına öpüşen çıplak bedenlerin doldurduğu aydınlatılmış kutular vardı karşısında.

Guayi'yi o an gördü. Lala'nın karşısındaki son odanın banyosuna yürüdü. Musluğu açıp perdeleri kapamadan duşun altına girdi. Gözleri kapalı, kollarını sarkıtarak öylece durdu. Guayi'yi aylardır böyle çıplak ve ıslak görmüyorduk. Lala belindeki silahı çıkarıp cebine koydu. Duvarın öbür tarafında ellili yaşlarda bir çift vardı. Akan su sesini duyunca adam yataktan kalkıp banyoya doğru yürüdü.

"Duş alma... Henüz bitirmedik..."

"Geldim" dedi Guayi, vücudunu kurulayarak.

Ve duştan çıkmak üzereyken birden dışarı baktı. Tek gördüğü hafif buğulu camın üzerindeki kendi silik, bulanık yansıması oldu. Lala kıpırdamadı... Birbirlerinden cam bir duvarla ayrılıyorlardı ama aynı zamanda çok da yakınlardı. Guayi'nin nefesi camın daha da buğulanmasına neden oldu. Avucunun içiyle camı silerken köpekleri hissetti. "Bahçeyi geçmeye kalkarsam beni yakalamaları ne kadar sürer?" diye düşündü. Böylesi anlarda aklından hep böyle şeyler geçerdi: Kaçma biçimleri ve trajik sonlar... Bu fikri aklından atıp, buharın dışarı çıkması için pencereyi biraz araladı. Lala'nın elleri pencereyi iyice açtığında Guayi henüz banyodan çıkmıştı. Lala pervaza oturdu. Ne korkuyordu ne de gergindi. Son haftaların kederi kaybolmuştu. Onun yerine öfkeli bir berraklık hissediyordu ve bu his o denli yoğundu ki hava bile onu sarhoş ediyordu. Banyonun kapısı açıktı. Lala yatağı görebildiğine göre, onlar da bakışlarını kaldırdıkları anda kendisini görebilirlerdi. Bunun olmasını diledi; her şeyin en kısa zamanda sona ermesini istiyordu.

"Bir daha yıkanman gerekecek..."

"Önemli değil."

"Solgunsun..."

"İyi misin?"

"Biraz başım dönüyor."

"Gel, başını öne eğ."

"Yok, gerçekten şimdi iyiyim... Ne yapmak istiyorsunuz?"

"Öncelikle kendini iyi hissetmeni istiyorum..." diye ısrar etti kadın, en olmadık zamanda bile içindeki annelik içgüdüsünün uyandığını hissederek.

"Bize 400 pesoya mal oldu... Baş dönmesine biraz daha katlanabilir, öyle değil mi?"

"Patricio, hayvanlaşma..."

"Ona bunları yapan sensin de hayvan olan ben miyim şimdi?"

"Ben iyiyim, gerçekten... Tartışmaya lüzum yok. İstediğinizi yapabiliriz."

Dışarıdan bakıldığında, Guayi tuhaf bir biçimde birbirine karışmış kol ve bacakların ortasına vurulmuş bir fırça darbesiydi. Dobermanların bile ağzı açık kalmış olmalıydı, çünkü ben içeri girerken onlar pencerenin diğer tarafında kaldılar. Kadın bakışlarını kaldırıp bir çığlık atıncaya kadar nefesimi tutup bekledim. Lala yatağın ayakucunda duruyordu. Kadın yatağın başucuna doğru geriledi. Adam el yordamıyla iç çamaşırlarını aradı. Guayi, Lala'ya Meryem Ana'yı görmüş gibi bakarak yatağın ortasında tek başına kaldı.

"Burada ne işin var?"

"Giyin."

Adam bir Lala'ya, bir Guayi'ye baktı.

"Tanışıyor musunuz? Onu tanıyor musun?"

"Kapa çeneni" dedi Lala. "Çıkar şunu."

Adam giyinmeye devam etti. Lala cebindeki silahı çıkarıp ona doğrulttu.

"Sana çıkarmanı söyledim."

Adam bu kez onu dinledi.

"Bize zarar vermeyin, lütfen, bana zarar vermeyin..."

"Ona susmasını söyle."

Ama kadının yakarışları bitmek bilmiyordu.

"Şununla ağzını kapa."

Silahın ucuyla adamın külotunu gösterdi.

"Lütfen..."

"Dediğimi yap."

Adam külotunu alıp topak haline getirdikten sonra karısının karşısına oturdu.

"Ağzını aç."

"Hayır."

"Lütfen aşkım."

Kadın ağzını açtı, kocası da külotuyla ağzını kapadı. Daha önce bunu defalarca yapmak istediği aklına gelmedi bile. O an ağzını kaparken, kendisini karısına hiç olmadığı kadar yakın hissetti. Kadın yüzünde bir panik ifadesiyle kumaşı ısırdı. Sessizlik Lala'yı rahatlattı. Elleri titriyordu, verdiği emirler tamamen doğaçlamaydı. Ve bunu elinde tuttuğu dolu bir silah sayesinde yapabiliyordu. Adam onun kendisinden daha çok korktuğunun farkına vardı. Ama sakinleşeceği yerde Lala'nın korkusu onu daha da korkuttu.

"Ellerini bağla."

Kadın, kocasının ellerini sutyeniyle yatağın demirlerine bağladı.

"Bize ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey. Eğer sessiz durursanız başınıza hiçbir şey gelmeyecek."

Ve Guayi'ye dönüp "Giyin" dedi.

Guayi zorlukla hareket edebiliyordu. Kendisini kurtarmaya gelecek kişinin Lala olacağı aklının ucundan bile geçmemişti. Brontë ne zaman onu gülünç duruma düşürse bakışla-

rını kaçırdığını hatırlıyordu. Hatta birinin kendisini kurtarabileceğini bile düşünmemişti. İçeride tutulduğu ilk aylarda inandığı her şey yerle bir olmuştu; kızıl saçlı ona insanların altına yatmasını teklif ettiğinde Guayi kendini ayrıcalıklı hissetmişti.

"Nereden biliyordun?"

"Burada olduğunu mu? Bir tesadüf. Ama biz tesadüflere inanmayız, unuttun mu? Giyin."

Guayi'nin yere fırlatılmış siyah elbisesi olduğu gibi kaldı. Adamın kotunu, kazağını ve ceketini giydi. Lala, giyinirken onu izledi...

"Sana ne yaptılar?" diye düşündü.

Özgürlüğünü bu denli az mı özlüyordu? Lala'nın içeri girebilmesi gibi o da kaçmaya çalışabilirdi; neden bunu yapmamıştı? Onu bunun imkânsız olduğuna mı inandırmışlardı?

Daha sonra Guayi "Evet" diye karşı çıkacaktı ona; diğerlerinin denediğini ve sonlarının kötü olduğunu, bir kızı alaşağı ettiklerini, diğerini bir daha ıslahevinden çıkarmadıklarını ve ona diş gösteren herkese yeşil ışık yaktıklarını söyleyecekti. Bu şekilde de olsa kendisine baktıklarını anlatacaktı Guayi. Haftada birkaç kez birileriyle birlikte olduklarında kendilerine kraliçe gibi davranılıyordu. Kimse onlara elini sürmüyordu. İstedikleri kadar uyuyorlardı. İki, hatta üç kez yemek yiyebiliyorlardı. Onlara krem, giysi, makyaj malzemesi, dergi buluyorlardı... Hatta kokain ve marihuana... Ve kızıl saçlı bu özel ilginin nakilden sonra da devam etmesi için Ezeiza'dan birkaç arkadaşıyla konuşmuştu. Her geçen gün özgürlüğe daha da yaklaşmanın adil bir anlaşma olduğuna inanmak...

"Kapıda silahlı üç adam var."

"İki."

Ona silahı gösterdi.

"Bunu nereden bulduğumu sanıyorsun?"

İki saat dolalı on beş dakika olmuştu ve adam, saatin tik taklarıyla bölünen sessizlikte artık silahların ateşleneceğini tahmin ediyordu.

"Gideceksenız elinizi çabuk tutun" dedi Guayi'ye. "Seni aramaya geleceklerdir."

Haklıydı: Kızıl saçlı Alman ruhluydu; son derece dakikti.

"Bana yardım etmezsen seni zorla götürmek zorunda kalacağım. Rehine olarak" dedi Lala, Guayi'ye.

"Ne rehinesi? Ben kimsenin umurunda değilim. İkimizi de öldürecekler."

"Onları kalkan olarak kullanalım" dedi Lala, silahın ucuyla çifti göstererek.

Guayi gülümsedi. Onu bu yüzden böylesine seviyordu: Lala kurgu bir dünyanın, aksiyon filmlerinin, yayına hazırlanmış haberlerin, savaşların, ejderhalarla prenslerin dünyasında yaşıyordu.

Ayrıca tüm bunların yanı sıra öldürme kapasitesine de sahipti.

Kendini kalkan olarak hayal eden kadın kocasını unuttu ve bir anlık dikkat dağınıklığından yararlanarak kapıya koştu. Guayi onu saçından yakalamadan önce kapıyı açmayı bile başardı. Adam Lala'nın ateş edeceğini sandı.

Çığlık attı.

Kadının Lala'yı yatağın ucunda gördüğü zamanki gibi bir çığlık değildi. O çığlık daha ziyade bir orgazm, rahatlama çığlığı gibiydi. Bu ise korku çığlığı.

Koridorda ayak sesleri duyuldu.

Kızıl saçlı kapıyı açtı... Adamı yatağa bağlı, kadını ağzına bir külot tıkıştırılmış, Guayi'yi de erkek giysileri giymiş bir halde gördü... Silahına davrandı ve bir tabanca patladı; kolundaki yanmayı ve kanı hissetti. Lala kadının başına nişan almıştı ama hayatında ilk defa ateş ediyordu. Kızıl saçlı duvara yaslanarak aşağı doğru kaydı, etrafındaki halı kırmızı-

ya boyandı. Silahına uzanmaya çalıştı ama Guayi tabancayı almıştı. Lala bir tekme atarak kapıyı kapattı, camı açtı ve adamların geldiğini gördü... Koşuyor, nişan alıyor, ateş ediyorlardı... Her şeyi aynı anda yapıyorlardı...

Cam patladı. Kendimizi yere attık. (Bu cümlelerin yeri değişebilir. Hangisinin önce meydana geldiğini bilmiyorum.)

Guayi, Lala'nın ıslık çaldığını duyunca onun delirdiğini zannetti. Derken karanlığın içinden koşarak gelen dobermanları gördü ve "Saldır!" sözünü duyunca kanatlanmışçasına sıçramalarını izlerken onların kara melekler olduklarına inandı. Bir kurt sürüsü öfkesiyle dişlerimiz boyunlara, kollara ve bacaklara saplandı. Silahlar üç dört el daha ateş etti ama bu kez gökyüzüne doğru... Ve vızıldayanlar mermiler değil, merhamet çığlıklarıydı. Biri beni üstünden atmayı başardı. Ateş etti. Hareket etmeye çalıştım ama bedenim bana itaat etmedi. Adam iki köpeğin daha işini bitirdi. Lala da aynısını ona yaptı. Diğer iki adamın acısını tek bir atışla sonlandırdığı halde bu adamın karnına tüm şarjörü boşalttı.

Ve birden sessizlik oldu.

Dobermanların soluğu Lala'nınkine karıştı. Sırtları kan içindeydi ve düzenli nefes almaya çalışıyorlardı. Eğitmen bu köpeklerin bir insanı beş dakikada parçalayabileceklerini söylerdi. Sanki bir kullanma kılavuzları varmış gibi, yanılma payı bırakmaksızın "beş" derdi. O gece bunun doğru olduğunu gördük. Toprağı altımda hissettim. Lala, bedenlerin arasında, karşımda diz çökmüştü. Ağızda acı kan, sırtta yapışkan kan ve Lala'nın ellerinde kırmızı kan. Dünya benim nefesimle dondu. Lala elindeki silahı bırakmadan beni kucağına aldı.

"İyileşeceksin."

Hâlâ odanın içinde olan Guayi'ye baktı. Kendisini bir savaş alanının ortasında, muzaffer bir savaşçı olarak hayal etti. Guayi'yi de prenses olarak...

Ev sahibi silahı ikinci kattan ateşledi. Lala dizlerinin üzerine düştü ama beni bırakmadı. Adam onu sağ bacağından vurmuştu; o da ateş etmeyi bilmiyordu. Ev, giysiler ve köpeklerle birlikte almıştı silahı. Ateş etmesi boşalma gibiydi. Heyecanla yeniden nişan aldı ama silahı ateşleyemedi: Kızlardan biri bu kaos anından yararlanıp onu boşluğa itmişti. Taş zemine sert bir şekilde düştü; bu düşme birçok kemiğinin kırılmasına neden oldu.

"Lala..."

"Kalkmama yardım et..."

"Kanaman var..."

"Ben iyiyim."

Guayi kızıl saçlıyı saçından tutup kemeriyle ellerini bağladı.

"Bizimle geliyorsun."

"Başaramayacaksınız."

"Kapa çeneni."

Deri, kadının bileklerini kesti.

"Beni çözersen sana hâlâ yardım etme şansım olabilir..."

Guayi onu silahın kabzasıyla susturdu; kızıl saçlı çenesine aldığı darbe sonrasında bir daha ağzını açmadı.

"Yürü."

Odadan onu iterek çıktı. Lala'nın kalkmasına yardım etti. Beni kucağına aldı. Pencerelerdeki arkadaşlarını gördü. İkisi alt kattaki odalarda ve ikisi de terasta. Kaçmaya çalışmayacaklardı. Onları ıslahevine götürecek olan kadının gelmesini bekleyeceklerdi. Bu skandal onları birkaç haftalığına ıslahevinin ilgi odağı haline getirecekti. İki ya da üç hafta, daha fazla değil. Daha sonra bir kadınlar koğuşunda unutulacaklardı. Guayi ile Lala silahlarını doğrultarak ön kapıdan çıktılar. Komşular kapıları ve pencereleri kapadılar. Siren sesleri gitgide yaklaşıyordu. Arabalar kilitli değildi, birinin anahtarı üzerindeydi.

Guayi beni ön koltuğa yatırdı.
Kendisi kızıl saçlıyla arka koltuğa oturdu.
Lala da direksiyona geçti.
Motoru çalıştırdı.

19

Bunca yıldır iş hayatında kızıl saçlının öğrendiği bir şey varsa o da bir suçluyu bakışlarından tanımaktı. Ezeiza'da, yalnızca gözlerine bakarak, kimlerin adam öldürdüğünü ve kimlerin öldürebileceğini tahmin ediyordu. Reşit olmayanlarda durum çok daha kolaydı. Ve Guayi'nin gözlerinde gördüğü buydu: Tetiğe basma isteği. Ayaklarıyla göğsüne bastıran Guayi'nin altında, başına silah dayalı bir şekilde yatıyordu.

"Ne yapacağız?"

"At, gitsin!"

"Peki, ya bizi takip ederlerse?"

"At, gitsin."

Eğitmenin beklediği yere giden yolu yarılamışlardı; tabii hâlâ oradaysa... "Orada olacak" diye tekrarlıyordu Lala gaza basarak. "Orada olacak." Onları kurtarabilecek tek şey zamandı: Ortadan kaybolmak için yalnızca birkaç dakikaları vardı.

"Burada mı?"

"Evet. Şimdi, burada."

Guayi kapıyı açtı ve kızıl saçlıyı arabadan aşağı itti. Yalnızca onu değil, tüm ıslahevini de tekmeleyerek attı arabadan. Arka camdan dönüp ona baktı ama tek görebildiği bariyerlere çarpan bir bedendi. Lala hızlandıkça etraftaki görüntü bulanıklaşıyordu. Pantolonu kan içinde, bakışları bulutluydu. Çok az kaldığını bilmese acıdan bayılırdı...

Orada olacak.

Sokağın sonunda araba belirdi. Daha doğrusu biz belirdik, çünkü eğitmenin Taunus'u aynı yerde, farları sönük bir şekilde durmaya devam ediyordu. Lala tüm vücudunun kasıldığını, soğukla sıcağın birbirine karıştığını hissetti. Yarama bastırmaya, gözlerimi kapamamamı söylemeye devam ediyordu. Ama bedenim benden uzaklaşıyordu. Sırf onun uğruna; aklını meşgul etmek için çaba harcıyordum. Eğitmen bizi kanlar içinde gördüğü zaman hiç soru sormadı. Kanamayı durdurmak için üzerindeki kazağı kullandı, Lala'yı kucağına alıp arabasına taşıdı.

"Bagajı aç."

Lala'yı içeri yerleştirdi.

"Sen de."

Guayi, Lala'nın yanına yattı. Bir kolunu başının altına koyup Lala'yı kendine çekti. Eğitmen beni onların üzerine yatırmadan önce başımı okşadı. Sanırım bu bizim veda anımızdı. Bagaj kapandıktan sonra yankısı bir süre devam etti. Taunus yola koyuldu.

Mezarlar böyle; bu bagaj gibi olmalı. Havasız, ışıksız, küf kokan ve sessiz kalmakta zorlanan seslerle dolu bir delik. Bedenlerimiz birbirine öylesine karışmıştı ki hangisinin nerede bitip nerede başladığını bilmiyorduk. Lala'nın hummalı sayıklamaları, onu sakinleştirmeye çalışırken bir yandan da aralıktan nefes almaya çalışan Guayi'nin soluklarıyla karışıyordu. Guayi aralıktan, eğitmenin otobanı değil, karanlık, tehlikeli ve tek çıkışımız olan toprak yolu seçtiğini görebiliyordu.

"Oğlunu gördüm..."

"Ne?"

"Balık çocuğu."

Tenimde ılık bir şey hissettim: Lala'nın kanıydı. Kazak kanamayı durdurmaya yetmemişti. Guayi beni ortalarından çı-

karıp karanlığın içinde yarayı aradı ve üzerine bastırdı.

"Gölde beraber yüzdük."

Her şeyin o an, orada biteceğini düşünen Lala susamıyordu. Guayi onun çıldırdığını düşündü; kapalı kalmak onu da fenalaştırıyordu.

"Evin duvarlarına resimlerini çizdim...

"Şşşt..."

"Büyükbaban bana her şeyi anlattı."

"Yeter Lala."

"Bana yalan söylemene gerek yok."

"Sana yalan söylemiyorum."

"O zaman anlat."

"Neyi?"

"Ne olursa...

Ve hava. Gitgide azalan hava.

"Yaşlı adam bir hikâye uydurdu, çünkü yaptıklarıma dayanamadı."

Guayi'nin sesi boğazında hapis kalmıştı. Yumuşacık bedenden çıkan kurşuni sese akıl erdiremezlermiş gibi, insanları Guayi'ye iki kez baktıran, o derinden gelen ses değildi artık. Sanki suçluluk duygusu tüm bu süre boyunca orada beklemişçesine gözyaşlarıyla çatlayan boğuk bir mırıltı, Lala'nın kulağına fısıldanan bir itiraf, başı olmayan bir cümleydi.

"... Öylesine güçsüz, öylesine küçüktü ki, ağlayacak gücü bile yoktu; her şey, nefes almak bile zor geliyordu ve her geçen gün durumu daha da kötüye gidiyordu... Kendimi o evde tek başıma, büyükbabamsız, yalnızca onunla hayal ettim... 'Bunu onun için yapıyorum' diye düşündüm... Onun iyiliği, sakince uyuması, dinlenmesi için yaptığımı düşündüm... Böylesi çok daha kolaydı, başını bir dakika, yalnızca bir dakika suyun altında tutmak, daha kolaydı..."

Kelimeleri Lala'ya sarılarak, o yoğun karanlıkta yaptığı gibi onu sallayarak püskürtüyordu. Ve birden kolları onu bı-

raktı, onun gitmesine izin vermek için açıldı ve Lala boşluğa doğru süzüldüğünü hissetti. Karanlığın içinde ikisinin de fal taşı gibi açılmış, yuvalarından fırlamış, o zehirli süt bardağını ve gölün dibindeki o kucaklaşmayı anlamaya çalışan, onları oldukları şeye, bir göz kırpmasına dönüştüren gözlerini gördüm.

"Soğuk içime işledi... Suyun soğuğu... İçimden atamadım... Yapamadım... Seninle tanıştığım zaman bile..." dedi Guayi ama bunları söyleyen pekâlâ Lala da olabilirdi.

"Seni o süt bardağını karıştırırken görünceye dek... Sana ne yaptığını sordum... Bana verdiğin cevabı hatırlıyor musun?"

Tabii ki hatırlıyordu, ben de hatırlıyordum.

"'Onun için yapıyorum. Ona iyilik yapıyorum.' Böyle söylemiştin. Aynı yalan, aynı gözler, hatta ellerin bile benimkiler gibi titriyordu. Merdivenleri çıkışını izledim ve orada, birden farkına vardım... Onun için değil, kendim için yapmıştım..."

Sanki bir hükümmüş gibi ikinci kez tekrarladı:

"Kendim için."

Başka bir şey söylemedi ama vücudu hiç olmadığı kadar soğuktu. Lala onun beline sarılıp gözlerini kapadı. Guayi bir elini onun, öbürünü benim başıma koydu. Taunus hızlanır ve yol düzleşirken bagajdaki havayı sessizce soludular, gözyaşsız ve sırsız.

20

Eğitmen Constitución'un ıssız bir köşesinde frene bastı. Kapıyı açtığında bizi hareketsiz, iç içe geçmiş, birbirimizin boşluklarına girmiş bir halde buldu. Bir sokak lambasının parlak ışığı gözlerimizi kamaştırmıştı. Beni kucağına almadan önce hâlâ hayatta olmama şaşırarak gülümsedi.

"Çıkın."

İkinci katta ışık yanıncaya dek metal bir kepenge vurdu. Pencereden dazlak bir kafa sarktı ve eğitmeni görmesiyle küfrü basması bir oldu. Birkaç dakika sonra içeri girmemiz için yan tarafta bir kapı açıldı. Tek sıra halinde dar bir koridordan geçtik. Daha ışık yanmadan tahmin ettim: Koku ilahiydi. İlk gördüğüm dengeli bir beslenme çantası, benim gibi aç bir köpek için havyar, paketlenmiş dışkı oldu. Camın ardında birbirinin üzerinde uyuklayan üç yavru Alman kurdu, bir akvaryum, bir kafesin içinde iki tavşan, yemek ve oyuncaklar vardı. Her göz kırpma anında manzara değişiyor, koridor veterinere, veteriner ameliyathaneye dönüşüyordu... Değişmeyen tek şey eğitmenin beni tutan kolları ve Lala'nın benden ölmememi isteyen gözleriydi. Veteriner olmasının yanı sıra eğitmenin ağabeyi olan dazlak, koridorun sonuna kadar ilerleyip başka bir ışığı yaktı. Metal yataklardan birinin üzerindeki kedi miyavladı. Tüyleri kazınmış sırtında, boydan boya bir yara vardı. Onu çalışma masasının üzerine yatırıp serum torbasını Guayi'ye verdi.

"Tut."

Kedinin kalktığı yatağa Lala yattı. Adam yaraya bakmak üzere makasla pantolonu kesti.

"Neye bulaştın?" diye sordu eğitmene.

"Kanamayı durdurmanı istiyorum, başka bir şey değil."

Veterinerin karısı gecelik ve terliklerle kapının eşiğinde belirdi. Kayınbiraderinin gecenin yarısında yaralı bir hayvan getirdiğini daha önce de görmüştü. Ama bu kez durum farklıydı; tanımadığı insanlar uğruna her şeyi riske atmayacaktı.

"Gitmelerini istiyorum!"

"Yarım saate gidiyorlar. Sen köpekle ilgilen, ben kızla."

Eğitmenin sessiz ricası kadını ikna etti; kayınbiraderine zaafı vardı. On beş dakika boyunca, Guayi ile eğitmeni hemşire olarak kullanarak herkes kendi yatağının başında sessizce çalıştı. Kanamaları durdurdular, yaraları dikip sardılar. Lala ne gözlerini kapadı ne de bana bakmaktan bir an olsun vazgeçti. Benden daha şanslıydı; mermi kalça kemiğini sıyırıp geçmişti; benimki damarları delmişti. İşleri bittiği zaman dazlak, Guayi'ye üzerindeki kanları temizlemesi için arka avludaki hortumu gösterdi. Karısı ikinci kattan bir pantolon getirdi, eğitmene ağrı kesici iğne verip gitmelerini istedi. Bizimle soru sormadan vedalaşan tek kişi onlar değildi; eğitmen terminalin girişinde arabayı durdurdu.

"Buradan sonra bensiz devam ediyorsunuz."

Abartıya kaçmadan vedalaştık; duygulanacak vakit bile yoktu. Eğitmen kafesi arabadan indirdi ve cüzdanındaki tüm parayı Lala'nın avucuna boşalttı. Avans olarak verilen son maaşıydı bu. Onları ülkeden çıkarmak için yeterli. Uzaklaşmalarını izledi; Guayi bir eliyle benim içinde olduğum kafesi sürüklüyor, diğeriyle topalladığını belli etmemek için Lala'nın beline sarılıyordu.

Kafese gerek olmadı. Sabah saat beşte yola çıkan araç hat otobüsü değildi, kabini de yoktu. Çantalar tavanın üzerine,

hayvanlar içeriye yerleştiriliyordu. Bundan rahatsız olanlar, sekizdeki diğer aracı beklemek zorundaydı. Guayi, Lala'yı arka taraftaki koltuklardan birine oturttu, kafesi aracın dışında bırakıp beni kucağına aldı. Ardından beni Lala'nın ayaklarının dibine koyarak okşadı. Elini çekmeden önce onu son defa yaladım; açık avucuna nemli bir öpücük kondurdum. Bir damla kanın bulaştığı elini çekti. Lala bana bakmadan, başını arkaya yaslamış, gözleri kapalı, çıplak ayaklarıyla beni okşarken o, sessizce Lala'ya baktı.

"O iyi mi?"

Onca acıya katlanmaktan sesi kısık ve boğuktu. Guayi cevap vermedi. Ağzımı açtı, bir parmağının ucunu dilimde gezdirdi ve kanlı parmağını geri çekti. Bu sefer ki daha yoğun, daha koyu renkliydi. Başını burnuma değecek şekilde indirdi. Bir süre öylece kaldı; kıvrılmış, hareketsiz, sessiz. Gözyaşları gölün suyu gibi tatlıydı.

"Uyu..." diye fısıldadı bir süre sonra kulağıma. "Artık onunla ben ilgileneceğim..."

Doğrulduğu zaman alnında, ağzında, her yerinde benim kanım vardı. Lala bunu görmedi; onun yanına oturmadan önce kazağının koluyla kanı temizledi.

"İyi olacak" dedi araç terminalden çıkarken, Lala'nın ayağıyla beni okşamasını izleyerek. Eğer ayağını azıcık, çok azıcık daha hareket ettirseydi bir kan birikintisine denk gelecekti. Guayi ağrı kesici iğne ampulünü kırıp sanki acı çeken kendisiymiş, her an kendilerini yakalamaya geleceklermiş gibi şırıngayı aceleyle hazırladı. Bir eliyle yüzündeki saçı çekip dudaklarını Lala'nınkilere bastırdı, diğer eliyle de iğnenin deriye işleyebilmesi için Lala'nın pantolonunu biraz aşağı indirdi.

"İşte böyle..." dedi Lala, Guayi'nin nefesini iğneden daha çok hissederek. "Beni öpüyorsun ve bitiyor..."

"Ne bitiyor?"

Lala cevap vermedi, sessizce beni okşamaya devam etti. Ne olduğunu bilmiyordu ama bir şey bitiyordu.

"Mutlu son..."

"Bilmiyorum" dedi Guayi.

"Evet..."

"Sanırım öyle...

Mutlu sonlar onu üzüyor, aynı şeyleri tekrarlamasına neden oluyordu:

"Peki, ya sonra?"

"Bilmiyorum..."

"Uydur."

"Bilmiyorum."

Araç başkentten çıktığında birbirlerinin gözlerine baktılar. Oldukları yerde duruyor ama koşmaya devam ediyorlardı. Guayi tişörtünü kaldırıp ağrı kesicinin kalan üçte birlik kısmını son damlasına kadar kendine enjekte etti. Kaygıdan uzaklaşırlarken oylece, birbirlerinin bakışlarına tutunarak kaldılar.

"Evimiz var" dedi Lala.

"Evet."

"Ve gölümüz."

"Evet."

"Benimle yüzecek misin?"

"En dibe kadar" dedi Guayi.

Uykunun içinde kaybolmadan önce son duyduklarım bunlardı. Araç kampa vardığında uyanık tek bir kişi bile yoktu. Toplu uykuya direnmekten daha zor bir şey yoktur. Guayi bile uykuya yenik düşmüştü; Lala'dan kaçması gerekiyordu. Onun bakışlarının karşısında ne yapacağını bilemiyordu; eli ayağı birbirine dolanıyordu. Aslında ikisi de tuhaftı. Bir hatıraya âşık iki kişi. Araç sınıra yaklaşırken hava şuursuzluk, ortak bir rüyanın yankıları ve nihayet hepimizin aynı şekilde düşlediği bir hava kabarcığıyla doldu.

Toplumsal eşitsizlikleri yok eden, tabuları ezip geçen, saf, tutkulu bir aşkın hikâyesi...

"Beni kafeste gördüğü gün çenesi hafifçe titredi. Gözlerini alamadı. Her ne kadar veterinerdeki ahmak, yandakinin daha güzel bir burnu olduğunu söylese de o beni istedi. Eve varıncaya dek durmaksızın benimle konuştu. (Bana her zaman bir erişkinmişim gibi davrandı.) Ve o gün anlaşmamızı yaptık: Ben annesi Sasha için bir hediyeydim ama onundum. Anladığımı göstermek için azıcık işedim. Anladı."

Kendi deyişiyle "siyah, maço ve kötü" bir köpek olan Serafim çevresinde olan biten her şeyin farkında. Hatta dile getirilmeyenleri bile biliyor. Buenos Airesli burjuva bir ailenin yeniyetme kızı Lala ile on yedi yaşındaki Paraguaylı hizmetçileri Guayi'nin yaşadığı büyük aşkın da birinci elden şahidi. İki genç kızın evdeki eşyaları gizlice satıp biriktirdikleri parayla Paraguay'a gitmeyi ve orada içinde bir balık çocuğun yaşadığı göl kıyısında bir ev yaptırmayı planladıklarını da biliyor.

Henüz bilmediği şey ise, adaletsizliklerin olduğu bir dünyada ödenen bedellerin çok ağır olabileceği.

Lucía Puenzo
1976'da Buenos Aires'te doğdu. Yazarlığının yanı sıra yönetmen ve yapımcı da olan Puenzo, ilk uzun metrajlı filmi *XXY* ile 2007 Cannes Eleştirmenler Haftası Büyük Ödülü'nün sahibi oldu. 2009'da, ilk romanı *Balık Çocuk*'u sinemaya uyarladı.

Çeviren: Seda Ersavcı

ISBN 978-605-09-0627-1
sertifika no: 11940
9 786050 906271
doğankitap.com.tr
12 TL
DK DOĞAN KİTAP